

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

author of Ice Planet Barbarians

RUBY DIXON

BARBARIAN'S HEART

ICE
PLANET
BARBARIANS

BARBARLARIN KALBI

BİR BİLİMKURGU UZAYLI ROMANTİZMİ

RUBY DIXON

RUBY DIXON

İÇİNDEKİLER

Barbarın Kalbi

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11

Sonsöz Yazarın

Notu

Buz Gezegeni Barbarları Buz

Gezegeni Barbarları Okuma Listesi!

Ruby Rec - Vahşi Mafya Prensi!

Ruby Rec - Çok özel bir barbar hikayesi çok yakında! Daha fazlasını ister misiniz?

Sıkıcı Telif Hakları

BARBARIN KALBI

Buz gezegenine geldiğimden beri eşim olmadan bir gün
bile geçirmediim. Mutluyum ve aşığım.
birlikte güzel bir çocuk. Dünya sallandığında her şey
değişti.

Arkadaşım neredeyse ölüyordu.

Komadan uyanıyor... ve beni hatırlayamıyor. Ya da
oğlumuzu. Son iki yılın tüm anıları yok oldu. Ve bu
aramızdaki her şeyi değiştiriyor. Beni hatırlamayan birini
nasıl sevebilirim?

Tüm bunların altında hâlâ dostum olduğunu biliyorken
nasıl yapamam?

STACY

P Ashov'un kolları bana sarılıyor ve boynuma sokuluyor, tüm şefkatiyle. Kahvaltıda her zaman çok sevecendir. Ve öğle yemeği. Ve tamam, akşam yemeği. Adam midesi tarafından yönetiliyor ve bugün de bir değişiklik yok. Boynuma bir öpücük konduruyor ve sonra kızartma tavama bakıyor. "Bunları benim için mi yapıyorsun?"

"Hayır," diyorum sesimde alaycı bir tonla. "Bu Josie için. Yine acıktın mı?"

"Ben her zaman açım, kadın." Eli kışıma kayıyor ve onu sıkıyor. "Belki de acı çeken eşin için keklerinden birini oraya atarsın?"

Acı mı? Eğlenerek homurdanıyorum ama patatesli olmayan kekler için kullandığım püreden bir kaşık alıyorum. "Tatlı mı etli mi?"

"Et, tabii ki."

Tabii ki. Tatlıları en az bir sonraki sa- khui kadar sever, yani hiç sevmez. Çok sevdiği biber aroması için baharat kesemi açıyorum. "Oh, kahretsin. Ben

Dışarı. Daha fazla baharatlı şeye ihtiyacım var. Sence annende daha var mıdır?"

"Depoda biraz var," diyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Gidip senin için getireyim."

"Pacy'yi benimle bırak," diyorum ona, tavamı yere koyarak. "Onun da yemeye ihtiyacı var."

Papoose taşıyıcısını silkiyor ve oğlumu burnuna dokunarak ayaklarımın yanına bırakıyor. "Keklerin hepsini yeme. Birazını babana ayır."

Pacy kıkırdıyor ve minik elleriyle babasının büyük parmağını yakalamaya çalışıyor. Bu manzara karşısında kalbim sevgiyle sıkışıyor. "Acele et," diye uyarıyorum Pashov'u. "Yemek istiyorsan o baharatlara ihtiyacım var." Onu çok fazla dürtmeye çalışmıyorum ama dostumun bazen dikkati dağılabiliyor ve eğer tavamı çok uzun süre açık bırakırsam çok ısınacak ve kekleri kavuracak.

"Ben gidiyorum" diyor, iri bedenini açıp ayağa kalkarak. Saç örgümü çekiştiriyor, çıkarken yine kıcımı tutuyor ve sonra koşarak arka tünellerden birine doğru uzaklaşıyor.

Zemin kayıyor.

Tavamı ateşe bırakıyorum, çıkardığı kıvılcımları görmezden gelip onun yerine Pacy'yi tutuyorum. Neler olduğunu anlamıyorum. Hayal mi görüyorum acaba diye etrafıma bakındım ama sonra yer tekrar sarsıldı.

"Mağaradan çıkın!" diye bağılıyor biri ve sonra eller beni tutup körlemesine peşlerinden sürüklüyor. Sanırım Haeden, bir koluna Josie'yi almış, diğeriyle de beni sürüklüyor.

"Bekle!" Bağırdım. "Pashov!" Depo mağarasında.

Oraya bakıyorum... ve sonra tavan çöküyor.

"PASHOV!"

Soğuk terler içinde uyanıyorum. Her yerim terden sıırıslıklam olmuş durumda ve kristalleşip donmadan önce nemden kurtulmak için kollarımı hızlıca ovuyorum. Kürk yuvasında yanımda Pacy var. Ağzında bir yumruğu var ve ben izlerken küçük ağzı sanki uykusunda emziriyormuş gibi çalışıyor. Normalde oğlumu uykuda görmek bana muazzam bir neşe verir ama bugün...

Tek görebildiğim kadifemsi soluk mavi teni, gözlerini çerçeveleyen koyu kirpikleri ve tıpkı babası gibi köprünün tam ortasında çıkıntısı olan burnu. Ona tıpatıp benziyor ve bu beni incitıyor.

Arkadaşımı kaybettim.

Pacy uyuyor olsa da onu kucağıma alıyorum ve tuniğimi açarak göğsüme yerleştiriyorum. Uykulu bir şekilde memeye yapışıyor ve sonra küçük elini tenime bastırarak emzirmeye başlıyor. Sanırım emzirmek ondan çok beni rahatlatıyor. Onu yakınımnda tutmaya ihtiyacım var. Anneliğin getirdiği sakinliği hissetmeye ihtiyacım var.

Beni seven ve benim de sevdiğim birinin dokunuşunu hissetmeye ihtiyacım var.

Çünkü şu anda kontrolü kaybediyorum.

Küçük çadıra şöyle bir bakıyorum. Georgie, yakındaki bir kürk sepetinin içinde arkadaşı Talie'ye sarılmış uyuyor. Son bir buçuk haftadır onlarla kalmama izin verecek kadar nazikler, ama bunun onlar için kolay olamayacağını biliyorum. Benim için de kolay değil. Vektal Georgie'yi her yakınına çektiğinde Pashov'u düşünüyorum. Ne zaman bakışsalar, Pashov'u düşünüyorum. Ne zaman ondan bir öpücük çalsa, Pashov'u düşünüyorum.

Ve her yerim yeniden acıdı.

Gözyaşlarım tehdit ediyor ama gözlerimi kapatıyorum ve kendimi sakin olmaya zorluyorum. Şu anda eşimi düşünmek hiç iyi gelmiyor.

Ŗu anda o benim eŖim değil. Beni hatırlamıyor. Birlikte geçirdiğimiz son iki yılı ya da birlikte yaptığımız bebeği hatırlamıyor. Benimle yankılandığını hatırlamıyor.

Beni hiç hatırlamıyor.

Ona göre, ben sadece baŖka bir yüzsüz, ŖaŖırtıcı insanım. Buradaki kazamızı hatırlamıyor. Vektal'in Georgie'yle iftleŖtięini ya da tanıştığımız ilk gün benim ona seslendiğimi hatırlamıyor. Oğlumuzun doğumunu hatırlamıyor. Kız kardeŖini ve erkek kardeŖlerini hatırlıyor. Ailesini ve kabilenin geri kalanını hatırlıyor.

Ben mi? Ben sadece kocaman bir bulanıklığım.

Kendime kaç kez bunun önemli olmadığını, onun hayatta olduğunu, tek istediğimin onun hayatta ve bütün olması olduğunu söylesem de, kendime yalan söylüyorum. O yaşıyor. O bir bütün. Ben minnettarım. Ben sadece... mutsuzum. Onu kaybetmiŖim gibi hissediyorum.

O kayalar dŖtę anda her Ŗeyimi kaybettim. Yaşayıp yaşamayacağını merak ettiğim o bitmek bilmeyen günler boyunca hissettiklerimden daha kötü hissedebileceğimi dŖnmemiŖtim ama o zamanlar umudum vardı. Ŗimdi o bile yok.

Emzirirken Pacy'nin alnını okşuyorum. On bir uzun gün oldu. Pashov uyandığından beri on bir gün, mağara yerle bir olalı ise on beŖ gün oldu. İlk birkaç gün Pashov'un hafızasının geri geleceğine dair umudum vardı. Bana bakacak ve tanıyacaktı. Her zaman yaptığı gibi kıcımlı tutacak ve yine kendisi olacaktı. Bu umudu bir haftadan fazla sürdürdüm.

Sonra her gün biraz daha uzaklaŖtı ve ben ona her baktığımda biraz daha rahatsız oldu.

çok fazla şey umduğumu fark ettim. Eşim yaşıyor. Eşim sağlıklı.

O artık benim eşim değil ve onsuz nasıl devam edeceğimi bulmalıyım. Bana karşı hiçbir şey hissetmezken onu bir ilişkiye -hatta bir çiftleşmeye- zorlayamam. Nasıl yapabilir ki? Tüm anılarımız gitti. Onun için ağlamam durumu daha da kötüleştiriyor.

Bu yüzden ondan kaçıyorum. Onu rahatsız etmemek için elimden geleni yapıyorum. Belki bununla başa çıkmanın en iyi yolu bu değil ama yapabileceğim tek yol bu. Bana bir daha o boş, kibar şekilde bakarsa kırılacağım.

"KIZARTMA TAVANI MI KAYBETTİN?" Josie bana şaşkınlıkla sordu. "Yemek yapmıyorsun sanıyordum çünkü... neyse, boş ver." Yüzündeki ifade tuhaflaşıyor.

Omuz silkiyorum ve kurutmaya çalıştığım yaprakları sıcak bir taşın üzerine yayıyorum, ardından düzleştirmek için üzerlerini ikinci bir taşla örtüyorum. Daha fazla baharat kurutmak için kapalı, rüzgarsız bir yerim yok, bu yüzden onları iki sıcak taş arasında ezmenin bir işe yarayacağını umuyorum. Çoğunlukla sadece tahmin yürütüyorum ve meşgul olmaya çalışıyorum. "Mağara sallandığında, sanırım kazayla ateşe attım. Ve ondan sonra..."

Boğazımda yine bir düğüm oluşuyor ve konuşamıyorum. Ondan sonra dünyam yıkıldı.

"Kahretsin. Konuyu açtığım için çok özür dilerim." Josie elimi tuttu ve ovuşturdu. Yüzündeki ifade endişeliydi. "Ne yapacaksın?"

"Yapacak bir şey yok." Yapraklardan biri kayaların arasından dışarı çıkıyor ve dalgınlıkla onu içeri sokuyorum - ve sonra elimi sarsıyorum, parmaklarım yanıyor. Ahh. Şimdiden sıcak.

"Bu saçmalık!" diye fısıldıyor bana. "Hiçbir şey olmamış gibi davrandığına inanamıyorum! Burada seninle olmalıydı, Stacy! Şu anda Haeden yanımda olmasaydı nasıl hissederdim hayal bile edemiyorum! Korkmuyor musun? Kış için bir evimiz ve yiyecek yemeğimiz yok!"

Josie'nin yardım etmeye çalıştığını biliyorum. Ellerimi tutup boynuna dolamamamın tek nedeni bu. İyi niyetli. Gerçekten öyle. Sadece ağzı onunla birlikte kaçıyor. "Korkuyorum," diye itiraf ediyorum. "Sanırım hepimiz korkuyoruz."

"Ve sırtını yaslayacağın bir arkadaşın bile yok!" Benim adıma öfkелendi. "Şu anda bile orada Bek ve diğer avcılarla takılıyor, sanki sen burada bebeğiyle ateşin başında değilmişsin gibi! Bu ne lan şimdi!"

"Şşşt," diyorum ona, çünkü öfkesi giderek artıyor. "Gerçekten Josie, her şey yolunda." Kendimi yenilmiş hissediyorum. Yorgun. Günlerdir yorgunum. Haftalardır rahatlamamış ya da uyumamışım gibi geliyor ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Josie'nin öfkesini kaldıracak enerjim de yok. "Ondan uzak durmayı ben seçtim, tam tersi değil."

"Sen ne? Neden?"

Neden? Nasıl burada oturup bana bunu sorabilir? Ona her baktığımda kalbim kırılıyor diye mi? Çünkü onun rahatlaması ve iyileşmesi gerekiyor ve benim kendimi ve bebeğimi onun burnunun dibine sokmam ve bizi hatırlamasını talep etmem stresli mi olacak? Sadece onun için değil, benim için de mi? "Şu anda yapamam, tamam mı?"

Josie'nin bana bakışından anlamadığı çok açık. Nasıl anlayabilir ki? Daha önce eşinin onu hiç hatırlamamasıyla baş etmek zorunda kalan oldu mu?

PASHOV

Kampın eteklerinde, yeni bir mızrak ucuna sinew bağıyorum ve başımı aşağıda tutmaya çalışıyorum. Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, beni izliyorlar, nasıl tepki vereceğimi görmek için bekliyorlar. Düşüp düşmeyeceğimi, başımı tutup tutmayacağımı görmek için.

Her şey çok garip. Neredeyse ölmek üzere olan bir avcı gibi hissetmiyorum. Bir göçükten kurtulmuş bir erkek gibi hissetmiyorum. Normal hissediyorum. Sadece olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Bana ilk söylediklerinde, bunun bir şaka olduğunu düşünmüştüm. Göçük mü? Kabile mağaralarında mı? Her şey kayboldu mu? Yaşlı, huzurlu Eklan öldü mü?

Elbette bunu hatırlardım.

Ama zihnimi araştırıyorum, zihnimi araştırıyorum ve orada hiçbir şey yok.

Yine de bir göçük olduğu gerçeği inkar edilemez. Halkım burada, Yaşlılar Mağarası'nın önünde karlar içinde, evsiz barksız. Uyandığımdan beri çok fazla gözyaşı ve hayal kırıklığı gördüm. Etin dayanması için dikkatle çorba dağıtan insanlar gördüm. Ve Yaşlılar Mağarası'nı gördüm, yan yatmış, hafızamda olmayan bir geçitte dinleniyordu.

Sanki gözlerimi kapatmışım da yeni ve tuhaf bir dünyaya uyanmışım gibi hissediyorum ve bu beni tedirgin ediyor.

En tedirgin edici olanı?

İnsan dişileri.

Öldürdüğüm ilk dvisti'yi ve babamın beni ilk kez ava götürdüğü zamanı hatırlayabiliyorum. Kız kardeşimin doğumunu ve ne kadar ciyaklayan, tuhaf bir şey olduğunu hatırlıyorum. İlk sah-sah tadımın dilimi nasıl yaktığını hatırlıyorum. Ama insanları hatırlamıyorum.

Bana anlatılanlara göre, dünyamıza Yaşlılar Mağarası'na benzemeyen garip bir kara mağaradan gelmişler. O Vektal kıvrıcık saçlı olanla çiftleşmiş ve onu diğerlerine getirmiş. Şimdi, kabiledaki herkes bir tanesiyle çiftleşti. Birçoğunun yavruları var ve her zaman bir yavrunun acı içinde feryat etme sesi duyuluyor.

Ve ben de çiftleşenlerden biriyim.

Bunun tuhaflığı karnımda kıvrılıyor ve beni hasta ediyor. Bir insanla çiftleştiğim için değil ama bunu hiç hatırlayamadığım için. İnsanlar üç mevsimdir buradalar; ikisi acı, biri acımasız. 'Benim' olan insanın yavrularımı doğurmasına yetecek kadar uzun bir süre. Onlar kabilenin hoş ve mutlu bir parçası.

Bunu nasıl bilemem? Zihnim bana nasıl böyle ihanet edebilir?

Ateşin yanında toplanmış küçük formları tarıyorum ve iki insanın konuştuğunu görüyorum. Eşim olduğunu söylediklerinin yüzü düz, çıkıntısız, çok küçük bir burnu var ve boynuzları yok. Yelesi tuhaf tüylü bir kahverengiydi. Bunun dışında onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Normalde onu kabile içinde tanırım çünkü sırtında garip bir çantada yavrularını -bizim yavrularımızı- taşır. Bugün onu taşıyan bir insan görmediğim için gözlerimi kısarak ateşin yanındaki dişilere bakıyorum. Küçük olan değil, diğeri. Bu Stay-see. Benim eşim olan.

Arkadaşımdı.

Kayaların arasına bir şeyler sıkıştırıyor ve ellerini sallayan ve öfkeyle konuşan küçük olanla konuşuyor. Soluk renkleri, boynuzlarının olmayışı ve küçük yapılarıyla bana tuhaf görünüyorlar. Stay-see'nin yanında duracak olsam, omzuma gelmeyecektir. Bir şey almak için eğiliyor ve kuyruğu yok, sinir bozucu bulduğum bir manzara.

Diğer kadın bir şeyler söylüyor ve sonra ikisi de bana bakıyor.

Bakarken yakalanmak istemediğim için tekrar mızrağımla meşgul oluyorum. Şifacının çadırında uyandığımdan beri Stay-see ile birkaç kez konuşmayı denedim ama her seferinde kötü gitti. Her seferinde ağlayıp kaçıyor ve ben bugün bunu hiç istemiyorum. Belki de onun gözyaşları beni olduğundan daha fazla üzmeli. Beni üzüyorlar, ama sadece o ağladığında kafamın karıştığını hissettiğim için. Bir başkasının üzülmesine neden olmaktan hoşlanmıyorum. Onu teselli etmek istiyorum ama söyleyecek teselli sözüm yok.

"Bununla kamptan çıkmaya izin vereceklerinden emin misin kardeşim?" Salukh bacak bacak üstüne atarak yanımda yere çöküyor. En sevdiği bileme taşını ve bıçağını çıkarıp onu kazımaya başlıyor. "Annem bunu görürse eminim koşarak gelir."

Homurdanıyorum. Annem sanki yetişkin bir avcı değil de mızımız bir yavruymuşum gibi üzerime titriyor. "Bu bir mızrak. Eğer ava çıkmama izin verilmezse silah yapmama engel olamazlar."

"Yakında size izin verileceğini sanıyorum," diyor kardeşim. "Yiyecek toplamak için herkese ihtiyaç var." Elindeki taşı bıçağına sürtüyor, sinirli bir şekilde. Salukh her zaman sakindir. Her zaman kontrollü. Eşler ve acımasız mevsimle ilgili endişeler aklından geçiyormuş gibi görünmüyor, gerçi artık onun da bir insan eşi olduğunu ve karnının yavrularla dolu olduğunu biliyorum.

"Hiçbir şey yapmadan yatmaktan yoruldum. Kürklerden kurtulduğum için mutluyum."

"Senin de dışarıda olmana sevindim." Kardeşim bıçağına uzun bir çizik attıktan sonra bileyiciyi bana uzatıyor. "Başın nasıl?"

Ondan alıyorum ve zaten keskin olmasına rağmen mızrak başımın kenarlarında gezdiriyorum. "Bugün acımıyor."

"İyi bir şey. Peki ya hafızan?"

Başımı sallıyorum. "Aynı."

"Mmm. Geri dönecek. Stay-see nasıl? Tee-fah-nee çok ağladığını söylüyor."

Omuz silkiyorum ve içimdeki mutsuzluk hissi geri geliyor. "Bugün konuşmayacağız. O meşgul ve benim de yapacak çok işim var."

Kardeşim sessiz. Eğer bakarsam, onun onaylamayan bakışlarını göreceğimi biliyorum.

Mızrağın ucunu sivriltmeye devam ediyorum ve sonra ekliyorum: "Onunla konuştuğumda bu onu üzüyor. Onu üzmemeye çalışıyorum."

Homurdanıyor. Bir süre sonra ekliyor: "Sana çok değer veriyor."

"Biliyorum." Bundan daha fazlasını teklif etmiyorum.

"Ve rezonansınızla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorsunuz?" "Hiçbir şey hatırlamıyorum." Bileme taşını ona geri veriyorum.

Salukh'un yüzünde acıyan bir ifade var. "Senin khui'n insanlara ilk şarkı söyleyenlerden biriydi. Mutluluğunu kiskandığımı hatırlıyorum. O günlerde çok gülümsüyordun kardeşim."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Sesimde keskin bir ton var.

Elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. "Seni göçükte kaybetmediğime sevindim ama... tekrar gülümsemeni istiyorum. Görüşmek üzere."

Elini omzumdan çekiyorum. Yargılıyormuş gibi hissediyorum. Hatırlamak istemediğimi mi düşünüyor? Bir eş, bir avcının elde etmeyi umabileceği en büyük şeydir ve benimki ağlamadan bana bakamaz. "Bunları istemediğimi mi sanıyorsun?"

Salukh iç çeker. "Öyle olduğunu biliyorum." Tekrar omzuma vuruyor ve sonra ayağa kalkıyor.

O gidiyor ve ben düşüncelerimle ve fırlatıldığında muhtemelen paramparça olacak kadar keskin ve ince uçlu bir mızrakla baş başa kalıyorum. Tiksintiyle bir kenara fırlatıyorum. Son zamanlarda doğru yapamadığım bir şey daha. Belki de daha fazlasını yapmalıyım. Stay-see ile konuşmalı ve onu ağlamayı kesmesi için ikna etmeye çalışmalıyım. Oğluma bakıp yüzünün anılarımı canlandırıp canlandırmadığına bakmalıyım.

Tekrar ateşe baktım. Stay-see arkadaşıyla birlikte gitmişti.

Belki de en iyisi budur. Ruh halim karanlık ve onu tekrar ağlatabilirim.

HASSEN ve sarı saçlı insan dişilerden biri o öğleden sonra kabileye dönerek yeni bir kanyonda garip bir kamptan bahsettiler. Tarif ettikleri alan metlak bölgesinin derinliklerinde, bu beni endişelendiriyor ama tüm halkımı barındıracak kadar büyük. Diğerleriyle birlikte ateşin etrafında sulu çorbamı içerken şefimi izliyorum. Vektal'in yüzündeki endişeyi gördüm ve tehlikede olduğumuzu biliyorum. Acımasız mevsimin soğuk tadı havada ve biz açıkta, çadırlardayız. İnsanlar zayıf görünüyor ve çok fazla kürk giyiyorlar ve acımasız mevsimin soğuğuna dayanamayacaklar. Korunmaları gerek.

Bazıları yeni bir kamp kurma ihtimalinden heyecan duyuyor, ancak sanırım hepimiz buranın bizim kampımız gibi korunmayacağından endişe ediyoruz.

Mağara. Ateşin yanında toplanmış, şefimizin bize ne olacağını söylemesini bekliyoruz. Yemek yerken Stay-see'ye bakıyorum ama o beni görmezden geliyor, dikkatini kucağındaki yavruya vermiş. Tuniğinin bir tarafını kaldırıyor ve onu emzirmek için altına sokuyor ve kendimi derileri olmadan nasıl görüldüğünü merak ederken buluyorum.

Neden bunu bile hatırlamıyorum?

Vektal ayağa kalkıyor ve gözlerini şenlik ateşine dikeyor. Kabile sessizleşir, akşam durgunlaşır. Herkes onu izliyor, bekliyor.

"Bu bizim için zor bir zaman oldu," diye başlıyor, sesi ciddi. "Halkımız hiçbir zaman bir yer sarsıntısıyla yurdundan edilmemişti. Sahip olduğumuz her şeyi, oradaki anılarımızı ve hatta bazı kabile arkadaşlarımızı kaybettik." Gözleri yaşlarla parlayan Warrek'e bakıyor. "O günden beri yeni bir ev arıyoruz. Ama Güney Mağaraları artık yok. Yaşlılar Mağarası yaşamak için uygun değil. Ve Taushen, Raahosh ve Leezh büyük tuzlu suyun çok yüksek olduğunu ve mağaraları kapladığını söylediler. Seçeneklerimiz azaldı. Acımasız mevsim için ayrılabiliriz ve her aile bir avcı mağarasını alabilir."

Düşündükçe geriliyorum. Annem ve babamla mı gidecektim, yoksa bana bakmayan Stay-see ile mi gidecektim? Ne zaman yakınımnda olsam ağlayanla mı? Bu düşünce endişe verici. Elbette ona ve yavruya bakacağım ama onun nasıl hissedeceğini bilmiyorum ve acımasız mevsim uzun.

"Bunu düşündüm," diye devam ediyor Vektal, "ve bunun doğru bir yol olduğunu düşünmüyorum. Birlikte olduğumuzda en güçlü biziz ve bu nedenle birlikte kalmalıyız. Hep birlikte. Bir av birçok kişinin karnını doyurabilir ve biz de kabilenin geçimini sağlayacak çok sayıda avcının olduğu acımasız sezon boyunca herkesin karnının doymasını sağlarız. Bu yüzden en hızlı iki avcımı yanıma alıp Hassen'in evini araştıracağız."

yeni bir yer. Ailelerimizi böyle bir yere getirmenin güvenli olduğundan emin olacağız ve sonra hep birlikte gideceğiz. Kolay bir yolculuk olmayacak ama görüldüğü kadar güvenli ve huzurluysa, kalmak için iyi bir yer olacak."

Kabilenin içinden alçak bir mırıltı yükseliyor. Birkaç kişinin başını sallayarak onayladığını görüyorum. Ben de katılıyorum. Bu acımasız sezonu birbirimizden ayrı geçirme düşüncesi çok yalnız hissettiriyor. Kabilemiz birbirine sıkı sıkıya bağlı. Birbirimizden ayrı kalmamızın hiçbir yolu yok.

Raahosh konuşur. "Bu iyi bir plan. Bu yeni yeri araştırmak için seninle geleyim, şefim."

Vektal başını sallar. "Hassen bize rehberlik edecek. Mah-dee'yle birlikte oraya gitmek birkaç gününü aldı ama hızlı avcılarla çok uzun mesafeleri yorulmadan koşabilir ve oraya çabucak gidip dönebiliriz. Harrec'in de gitmesini istiyorum. Ayakları çok hızlıdır."

Ne? Harrec? Ben ondan iki kat daha hızlıyım. Ayağa fırladım. "Gitmek istiyorum, şefim. Hızlıyım. Hızlı olduğumu biliyorsun." Ayrıca kendimi bir kez daha kanıtlamam gerekiyor - sadece kabileme değil, kendi zihnime de. Herkesin düşündüğü kadar kırık olmadığımı. Ayrıca, Stay-see'den ve onun üzgün, suçlayıcı bakışlarından uzakta zaman geçirmek istiyorum. Yine de bunu yüksek sesle söylemiyorum.

Bir kez daha sessizleşiyor.

Vektal kollarını kavuşturup kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Yeni iyileşmişsin, Pashov."

"Kendimi iyi hissediyorum." Stay-see'ye bakmıyorum. Bakamam. Ama bir şeyler yapmalıyım. Kampta huzursuz ve mutsuzum. "Maylak ellerini üzerime koysun. İyi olduğumu görecektir."

Vektal uzun bir süre bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Kalacaksın. Eğer şifacı yeterince iyi olduğunu söylerse,

kabile için avlanabilirsin."

Tekrar oturdum, hayal

kırıklığına uğramıştım.

Yanımda, Salukh beni dürtüyor. "Kendine zaman tanı kardeşim. Yakında hepimiz oraya gideceğiz."

O haklı. Hoşuma gitmiyor ama haklı. Başımı sallıyorum.

"Sabah yola çıkacağız," diyor Vektal. "O zamana kadar toplayabildiğiniz her şeyi toplayın. Eşyalarımızı taşımak ve hamile dişilerin yorulduklarında üzerine binmeleri için kızaklara ihtiyacımız olacak. Hiç şüpheniz olmasın, zorlu bir yolculuk olacak ama sonunda evimizi bulacağımızı düşünüyorum."

Vektal'in insan eşi kare şeklindeki beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. Bu bana insan eşimi düşündürüyor. Stay-see'ye bakıyorum. O gülümsemiyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor, bana uzun uzun bakıyor ve sonra gözlerini kaçırıyor.

Sanki kaçmak istediğimi biliyor ve bu beni suçluluk duygusuyla dolduruyor.

STACY

On Gün Sonra

O Benim küçük Pacy'm mzmzlanmak için bugünü seçti. Taınma günü.

Normalde çok iyidir. Kundağında takılmayı seviyor, bir profesyonel gibi uyuyor ve beslenme zamanı geldiğinde seçici davranmıyor. O iyi bir bebek. Gerçekten yle. Ama o bir bebek ve ara sıra kriz geçirmeye meyilli... ve ŗu anda bir kriz geçirmek istiyor gibi görünüyor. Kulağıma bağılıyor, ben onu tutarken yumruğunu çeneme vuruyor. ŗu anda mı? Yemek yemek istemiyor. Uyumak istemiyor. Emeklemek ve keşfetmek istiyor ama zamanı değıl. Ayrılmaya hazırlanırken herkes son eşyalarını kızaklara yüklüyor.

Av partisi yeni ŗehri kontrol etti, yaşamak için iyi bir yer buldu ve geri döndü. ŗimdi gitme zamanı. Her ŗey toparlanıyor ve bugün yola çıkıyoruz.

ocuğumu kuağıma alırken adırımı toplamaya çalışıyorum. Benim ığılık ığılağı ocuğum. Ve o küçük haylazı ŗiddetle ve yoğunlukla seviyorum, ama ŗu anda, keşke biri

biraz daha yaklaşırdı, böylece onu geçebilirdim. Benim kızığım diğerlerine kıyasla çok küçük. Kemli ve Borran Farli'nin toplanmasına yardım ediyor, zaten yüklü olan kızaklarına daha fazla kürk sıkıştırıp sıkıştıramayacaklarını tartışıyorlar. Georgie ve Maylak yakınlarda konuşuyor ve arkadaşları kızaklarını hazırlarken kendi yavrularıyla uğraşıyorlar. Avcılardan ikisi son dakika yemeği olarak bir leşi kesiyor ve uzakta Raahosh'un aceleyle bir kızak daha hazırladığını görüyorum çünkü evsiz olsak da zaten çok fazla ıvır zıvırımız var. İronik bir durum.

Teorik olarak, malzemeler iyi bir şey. Kısa bir zaman diliminde bile, kayıp eşyalarımızın çoğunu kurtarmayı ve yeniden yapmayı başardık. Küçük şeylere tekrar sahip olmak işe yarıyor, ama onları karda kim bilir kaç mil ötedeki bir yere taşımak zorunda kaldığınızda? Daha az eşyaya sahip olmayı dilemeye başlıyorsunuz. Ya bebekler? Bebeklerin çok fazla eşyaya ihtiyacı var. Pacy'nin en sevdiği diş çıkarma halkaları var. Bezleri. Fazladan bezleri. Kenarları yuvarlatılmış tabaklar. Bardaklar. Battaniyeler. Patikler. Daha fazla bebek bezi. Kızığımın yarısı onun eşyaları, diğer yarısının da benim çadırım olduğuna eminim.

Pacy acı çekiyormuş gibi çığlık atıyor, tekrar bağılıyor.

"Ne var, küçük adam? Kukuna mı girmek istiyorsun?" Onu oraya koymaya başlıyorum ama o sadece daha yüksek sesle ağlıyor ve kollarını sallayarak onu tutmamı işaret ediyor. Pekâlâ. Şimdilik toparlanmaktan vazgeçiyorum ve onu hâlâ yanlış tuttuğuma karar veren ve kulağıma feryat etmeye devam eden oğlumu kucağıma alıyorum. Bana birkaç dakika verin, muhtemelen ben de ağlamaya başlamaya hazır olacağım. Yeni kamp alanına daha ilk adımı bile atmadık ve ben şimdiden zihinsel ve fiziksel olarak tükenmiş durumdayım. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Başka ne seçeneğim var bilmiyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Kalbim güm güm atıyor. Bir atıyor. İki vuruş. Kan vücudumda hızla akıyor, sesleri bastırıyor. Dönüyorum ve işte orada, uzun boylu, güçlü ve yakışıklı, boynuzlarından birinin altına yakın bir yerden kırılmış olması dışında görünüşü değişmemiş. Benim Pashov'um. Eşim.

Bir yabancı.

Sinirlerim karnımda kıvrılıyor. Pacy saçımdan bir avuç tutuyor ve daha yüksek sesle bağılıyor. Ne yapacağımı tam olarak bilemeden aptal gibi orada dikiliyorum. Kendimi onun kollarına atmak istiyorum ama bunun iyi karşılanmayacağını biliyorum. Hâlâ bir yabancıyım ve bana attığı temkinli bakışlar da bunu gösteriyor. Görmek acı veriyor. Benim Paşov'um paketleme becerilerimle ilgili şakalar yapar ve bunu yaparken de kıcımı avuçlardı. Tamamen özgür ve açıktı, zaman zaman biraz serseriydi, ama her zaman güldüğümde ve elini tokatlayarak uzaklaştırdığımda bile umursamadığımı biliyordu.

Karşımda duran kişi bu değil. Gözlerinde bir soru var, ama hepsi bu. Sıcak bir şefkat yok, eğlence yok. Eşiyle alaycı bir flört yok.

"Merhaba," diyorum. Sesim soluğum kesilmiş gibi çıkıyor ama gerçek şu ki o kadar gerginim ki tek heceli konuşmaktan fazlasını yapabilecek miyim bilmiyorum. Lütfen beni hatırla, sessizce yalvarıyorum. Lütfen. Kim olduğumu hatırla. Oğlunu hatırla.

Kızağı işaret ediyor. "Toplanmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Oh. Başımı sallayıp Pacy'nin elini saçlarımdan kurtarıyorum. "Bu harika olur, teşekkür ederim."

Pashov kızağın yanındaki karda diz çöküyor ve kuyruğunu hafifçe sallıyor. İşe koyuluyor, çok iyi yapamadığım kayışları sıkıyor ve teçhizatı düzeltiyor. Çalışırken onu izliyorum, özlemle dolu. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Onu özlediğimi. Onu özlediğimi.

Onsuz acı çekiyorum. Pacy'nin dişleri çıkıyor ve yakında ilk dişini küçük diş etlerinin arasından çıkaracak. Tek ebeveyn olmanın çok zor olduğunu ve mücadele ettiğimi. Ama bunların hiçbirini bir yabancıya söylemezdim ve onun için bir yabancı olduğuma eminim. Bu yüzden gülümsemeye çalışıyorum ve kuyruğu koluma çarpsa bile Pacy'nin küçük sırtını ovuyorum.

Pashov kızağı tamir ederken sessizce çalışıyor. Bu da ona göre değil. Arkadaşım neşeli biridir. Onu sessizleştiren ben olmalıyım ve tabii ki bu da kendimi kötü hissetmeme neden oluyor. Sanki ben bir sorunmuşum gibi. Bebeğim bir sorunmuş gibi. Ve tamam, bu beni yine duygusallaştırıyor. Arkamı dönüyorum.

Ve insanların baktığını fark edin.

Tamam, bu küçük bir kabile. Televizyonumuz yok, kitabımız yok. Dedikodu günün düzeni ve bunu anlıyorum. Ama şu anda bakmaları şart mı? Herkesin başka bir şeyle meşgul olması gerekmiyor mu?

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hmm?" Pashov'a geri dönüyorum.

Zarif hareketlerle ayağa kalkıyor ve onun güzelliği karşısında ağzım kuruyor. Bunu bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım.

-Gülümsemesini, eğlenirken gözlerinin kenarlarının kırışmasını, hareket ettikçe esneyen iri kaslı vücudu kadar muhteşem bir şeyi asla göremezsiniz. "Kızağın küçükmüş. Yanında sadece bu mu var? Yoksa daha fazlası var mı?"

Masumane bir şekilde sorulduğunu bilsem de bu soru beni belli belirsiz aşağıladı. "Göçükte her şeyimi kaybettim. Tıpkı diğer herkes gibi."

"Evet, ama..." Duraklıyor, çenesini ovuşturuyor.

"Ama benim diğerklerinden daha az param var?" Sanırım boşlukları dolduruyorum. "Benim için avlanacak kimsem yok," diye belirtiyorum. Elbette kimse açlıktan ölmeme izin vermeyecek. Ama bir avcıyla yaşamının getirdiğı ekstralar -ekstra deriler, mutfak eşyaları için kemikler, burada hayatı kolaylaştıran her şey- bana gelmiyor. Çiftleşen avcılar onları aileleri için eve getiriyor. Fazladan olsaydı eminim bana da getirirlerdi. Ama mesele de bu, şu anda hiç ekstra yok. Yokluk çekmiyorum, sadece diğerkleri kadar hazırlıklı değilim. Eşleşmemiş avcılar da bana yaklaşmadılar çünkü şu anki durumumda bana verilecek bir hediye kur yapma hareketi olarak algılanabilir ve kimse bunu yapmak istemez.

Sanki ona vurmuşum gibi irkiliyor ve ben hemen kendimi suçlu hissediyorum. "Tabii ki."

"Bunu aptal olmak için söylemiyorum," diye açıklıyorum çabucak. "Ama sen sordun."

"Ben... henüz tek başıma avlanma izni almadım," diyor Pashov, kelimeler ölçülü ve dikkatli. Bakışları yüzümden Pacy'ye, sonra tekrar bana kayıyor. "Senin için avlanacağımı bilmiyordum. Tahmin etmeliydim..." Sözünü kesiyor.

Harika, şimdi daha da büyük bir pislik gibi hissediyorum. Tabii ki bizim için avlanmayı düşünmez. Çoğu zaman bizi hatırlayamıyor bile. Acı duygularım beni boğmakla tehdit ediyor. Başının etini yemek istemiyorum, çünkü benimle ilgili tek anısı buysa, bu korkunç bir şey. Ama incindim. Çok incindim. "Bilmiyordun. Bunun için endişelenme."

"Ama sana göz kulak olmalıyım, değil mi...?"

Yapmalı mı? Artık bilmiyorum bile. "Önemli bir şey değil. Gerçekten önemli. Küçük kızak sayesinde onu arkamda daha kolay sürükleyebilirim-"

Yüzündeki ifade dehşet vericiydi. "Kendi kızağını mı sürükleyeceksin?"

Bunun üzerine sinirlendim. "Bunu benim için yapacak başka birini görüyor musun?" Pacy'yi tutuyorum. "Belki oğlumuz?"

Pacy tiz bir bebek ciyaklaması çıkarır ve Pashov'a uzanır.

Bu arada Pashov olduğu yerde donup kaldı. Kendimi kaybettiğim için mi yoksa önünde yarısı onun olan bir bebek tuttuğum için mi bilmiyorum. Bana bakıyor ve sonra ellerini uzatıyor. "Onu... tutabilir miyim?"

Kalbimin kırılmasının bittiğini mi sanıyordum? Şu anda yeniden kırılıyor. "Tabii ki."

Pacy'yi teslim ediyorum ve Pashov'un onu nasıl tutacağını izliyorum. Oğlunu kucağına almaya alışmış bir babanın rahatlığıyla mı tutacak? Yoksa onu daha önce hiç bebek tutmamış gibi nazikçe mi tutacak?

Ben izlerken, Pashov bebeği göğsüne doğru çekiyor ve uzun bir süre onu inceliyor, yüzü ciddi. Pacy, elbette, tanıdık yüz karşısında heyecanlanıyor ve dört parmaklı küçük elini Pashov'un çenesine vurarak mutlu bir şekilde gurulduyor. Pashov şaşırılmış görünüyor ve sonra gülüyor. "O çok güçlü!"

"Öyle." Sesim biraz titriyor. "Her zaman Vektal'le şeflik için güreşecek diye şaka yapardın."

"Öyle mi yaptım? Benim söyleyeceğim bir şeye benziyor." Sırıttırıyor, Pacy'nin küçük burnuna dokunduğunda bir gamzesi parlıyor.

Onları bir arada gördüğümde sevinçle mi yoksa ıstırapla mı dolduğuma karar veremiyorum. İkisini birbirinden ayırabilmem gerekirdi, ama bugünlerde açıklanamaz bir şekilde iç içe geçmiş görünüyorlar. Gülümseme

Yine de yüzünde saf bir zevk vardı ve bir şeyler hatırlayacağını umarak nefesimi tuttum. Herhangi bir şey.

"Adı neden Pay-see?" Hecelere takılıyor.

İşte böyle, umudum yeniden söndü. "İki ismi bir araya getirme geleneğini benimsedik. Yarı insan, yarı sa-khui."

Yavaşça başını sallıyor ve Pacy'nin küçük elini kendi elinin içine alıp dört parmağına bakıyor. "Elementleri bir arada görmek çok tuhaf."

"Tuhaf mı? Benim oğlum tuhaf değil. Oğlun tuhaf değil!" Öne uzanıp bebeğimi onun kollarından geri aldım.

Pashov tepkime şaşırmış görünüyor. "Ben sadece-"

Pacy'ye sıkıca sarıldım. Feryat ediyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor, babasına geri dönmek istiyor. Onu suçlamıyorum. Aşırı tepki gösteriyorum. Pislik gibi davranıyorum. Sadece Pashov'un söylediği her şey kalbime saplanan bir hançer gibi geliyor. "Biliyorum. Özür dilerim. Tüm bunlar benim için çok zor."

Yavaşça başını sallar. "Artık seni rahatsız etmeyeceğim. Özür dilerim."

Gözlerimi kapatıyorum ve ona sırtımı dönüyorum. Beni rahatsız ettiğini mi düşünüyordu? Bu gece oğlunu kucağına aldığındaki o gülümsemeyi hayal ederek uyuyacağım. Ona beni rahatsız etmediğini, burada kalmasını istediğimi, böylece konuşabileceğimizi ve belki de ortada bir yerde rahat bir zemin bulabileceğimizi söylemek istiyorum. Ama boğazımdaki düğüm çözülüyor ve konuşacak kadar kendimi toparlamam uzun zaman alıyor.

Ama gözlerimi açıp arkamı döndüğümde Pashov gitmişti. Diğerleriyle birlikte uzaklaşmış, kızığını da arkasından çekiyordu. O zaman benimle takılmak istemiyor ama

O da görevini unutmayacak. Bu manzara karşısında içim acıyor ve keşke bir şey söyleseydim diyorum. Kalmasını istediğimi.

Belki bu gece dinlenmek için durduğumuzda onunla konuşurum. İki tarafın da savunmaya geçmesini tetiklemeyecek bir şeyler söylemek için bütün günüm olacak. Sadece ne söyleyeceğime karar vermeliyim.

"Hadi, seni sarıp sarmalayalım ve kundağına sokalım," diyorum Pacy'ye, minik alnına öpücükler kondurarak. En azından bunu sevgi yağmuruna tutabilirim.

PASHOV

Stay-see'den aldığım küçük kızağı kavırıyor ve sakinleşmeye çalışıyorum. İleride, Vektal bize el sallıyor. Yolculuk başlıyor ve en ağır kızaklara sahip olanlar önden gidiyor. Hızımızı onlar belirleyecek ve hepimiz bir arada kalacağız. Çiftleşmemiş avcılardan bazıları grubumuzun arkasına doğru ilerliyor, gerektiğinde yardım etmek ve kör bir metlakın takip edebileceği kadar geniş bir iz bırakırken bizi korumak için bekliyorlar.

Zihnimi sakinleştirmeye çalışsam da Stay-see'yi izliyorum. Kapüşonunu ayarlayarak ilerliyor. Yavrusu sırtında, garip bir taşıyıcıya bağlanmış durumda. Uyuyor, yüzü pelüş beyaz dvisti kürküyle çevrili mavi bir daireden biraz daha fazlası. İlerleyişini izliyorum, adımları güçlü ve sabit. En önde Vektal'ın kızağının geride bıraktığı izleri takip ediyor. Şimdi hızlı hareket ediyor ama diğer dişilerin çoğu eşlerinin kızaklarına binmiş durumda. Leezh eşinin yanında yürüyor ama o da yavrularını taşıyor ve kızağı arkasından çekiyor. Jo-see onun arkasındaki kızakta oturduğu yerden eşile mutlu bir şekilde sohbet ediyor ve kardeşim Zennek de son bir kez eşinin üzerine fazladan bir kürk battaniye örtüyor. Dişilerle ilgileniliyor ve bakımları yapıyor. Tabii ki

Öyle. Yürüyüş uzun sürecek ve yakında yorulacak.

Bir suçluluk duygusu daha hissediyorum. Neden onu çekecek kadar büyük bir kızak yapmadım? Sözleriyle beni ısırdığı ve onunla konuşmaya çalıştığımda ağladığı için mi? Yine de bunu düşünmeliydim. Benden başka ona göz kulak olacak kimsesi olmayacağını fark etmeliydim.

Durduğumuzda, yeni bir kızak yapacağım, daha büyük bir tane ve yolun geri kalanında binmesine izin vereceğim. Yürümeye zorlanmamalı. Bana muhtemelen kızacak olsa da onu garip bir şekilde koruyorum. Her halükarda bana kızacağını düşünüyorum. En iyisi onu dinlendireyim. Uzun bir yolculuk olacak ve yorgun düşerse daha da uzayacak.

Kız kardeşim yanıma geliyor, kaşları çatık. "Neden buraya döndün?"

"Eh?" Ayaklarının dibinde zıplayan küçük yaratığı izliyorum. Salukh'un eşinin dvisti kitini evcilleştirip Farli'ye verdiği söylense de benim de onunla ilgili hiçbir anım yok. Kız kardeşim hayvanla kabilenin çoğundan daha fazla zaman geçiriyor ve kampımıza yiyecek davet etmeyi tuhaf buluyorum.

Ancak son zamanlarda hafızamdaki büyük boşluklar nedeniyle pek çok şeyi tuhaf bulduğumu sanıyorum.

"Buraya geri döndün," diye vurguluyor Farli. Stay-see'ye doğru başını sallıyor. "Onun yanında olman gerekmiyor mu? Ona eşlik etmen?"

"Bundan hoşlanacağından şüpheliyim," diyorum ona. Omuzlarındaki küçük çantaya başımı sallıyorum. "Onu almamı ister misin?"

Omuz silkiyor ve hemen sırtarak kızığımın üzerine bırakıyor. "Eğer teklif ediyorsan, kabul edeceğim. Ama yine de Stay-see'nin yanına gitmelisin."

Hayvanı bana meliyor.

Herkesin Stay-see ile ne yapmam gerektiği konusunda fikir sahibi olması beni sinirlendiriyor. "Teklif etmediğimi mi sanıyorsun?"

"Oh, sanırım sen teklif ettin." Bana attığı bakış çok zekice. "Ama onu mutlu etmek için pek çaba gösterdiğini sanmıyorum."

Kız kardeşime dişlerimi gösteriyorum, o da gülerek bir adım uzaklaşıyor. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Eminim öyledir."

Kız kardeşim bu sabah baharat dolu ve bu eğlenceli olmak yerine sinir bozucu. "Öyle mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Sadece söylüyorum... Senin, Zennek'in ve Salukh'un ne kadar sık eşlerden bahsettiğinizi hatırlıyorum. Hemalo ve Asha çiftleştğinde ne kadar kıskanmıştın, sonra Maylak ve Kashrem. Kendine ait bir eşe sahip olmaktan başka bir şey istemezdin." Bir elini kaldırarak Stay-see'nin Shorshie ve Vektal'ın arkasında ilerlediği yeri işaret ediyor. "İşte orada. Senin eşin. Ve sen uyandığından beri uzak duruyorsun."

"Benden uzak durdu!" "Peki

ayakların çalışmıyor mu?"

Boğazımdan alçak sesle hırıyorum, sinirleniyorum. "İyi davranmadım-"

"Vektal ile gitmek için gönüllü olan ilk kişi sen değildin," diye belirtiyor. "Ve hafızan dışında şimdi iyi görünüyorsun."

"Stay-see beni yakınında istemiyor."

"Tabii ki öyle. O duygusal biri. Tüm insanlar öyledir. Ayrıca seni neredeyse kaybediyordu. Ve düşünmesi gereken küçük bir yavrusu var. Endişelenmesi gereken çok şey var ama yine de onu sürekli yalnız görüyorum."

Kız kardeşimin sözleri beni utandırıyor. Hem Stay-see'nin hem de benim nasıl ilerleyeceğimizi bilmediğimizi anlamıyor mu? "Onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Nasıl dost olduğumuzu hatırlamıyorum. Ona bakıyorum ve hiçbir şey hatırlamıyorum." Bunu düşünmek bile göğsümü ağrıtıyor. "Hayal kırıklığına uğradı."

"Ölmüş olsaydın çok daha fazla hayal kırıklığına uğrardın," diyor Farli sertçe. Koluma vuruyor. "Git konuş onunla."

Daha önce de denedim ve sinirlendi. "Konuşmak istemiyor."

"Denemiyorsun."

Öyle değil mi? "Bu... garip bir durum."

"Ve sen bunu daha da kötüleştiriyorsun! Onunla konuşmuyorsun!" "Deniyorum."

"Daha çok çalış."

Neden genç kız kardeşim ilişkim hakkında bana ders veriyor? O bu işlerden ne anlar ki? "Boş ver, Farli."

Kendisini çok insani gösteren bir hareketle ellerini havaya kaldırır ve dvisti peşinde dans ederken fırtına gibi uzaklaşır.

Kız kardeşim. Kendi kendime homurdanıyorum. Eşler hakkında ne biliyor ki? Böyle şeyleri düşünmek için bile henüz çok genç.

Günün erken saatlerinde herkes hızlı ve kararlı bir şekilde yol alıyor. Gün ortasında mola verip yemek yediğimizde birkaç grup geride kalıyor. Daha ağır olan kızaklardan bazıları yeniden yükleniyor ve eşyaları diğerlerine dağıtılıyor; benim taşıdığım kızıağın boyutu neredeyse iki katına çıkıyor çünkü Kemli ve Borran yoruluyor ve ben onların zorlanmasını istemiyorum. Herkes tekrar yürümeye başladığında, coşku kayboldu. Artık herkes sadece yorgun. Asıl zorluk şimdi başlıyor.

Yorgunluktan şikayet eden bir dişi insanın ağladığını duyuyorum. Eşi onu yatıştırıyor ve gözyaşları çabucak susturuluyor. Ateş yakılmadığı için et çiğ yeniyor. Bazıları bunun için de ağlıyor. Stay-see'yi izliyorum ama pek iştahlı görünmüyor. Oğlunu besliyor, Jo-see ve Shorshie'nin yanında oyalanıyor ve sonra ayağa kalkıp geriniyor.

Ayakta dururken onu izliyorum. Bir sa-khui dişisi gibi hareket etmiyor. Hareketlerinde bir avcının zarafeti yok. Kalçaları daha yuvarlak, memeleri daha dolgun. Salukh'un eşiyle konuşurken bir kolunu başının üzerinde esnetirken onların sallanışını izliyorum. Meme uçlarına bakmamalıyım. Bakmamalıyım.

Vücudum da tepki vermemeli.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. Eğer onun vücuduna hayranlık duyacaksam, bunu hatırlamalıyım, değil mi?

Vektal kızıağına doğru ilerlerken, "Tekrar gitme zamanı," diye sesleniyor. "Hazır olun!"

Stay-see omuzlarındaki kayışları ayarlayarak taşıyıcısını silkiyor. Pelerinini daha sıkı sarıyor ve yürümeye başlıyor ama adımları öncekinden daha yavaş. Tereddüt ediyorum, sonra kızıağımı bırakıp koşarak yanına gidiyorum. "Ho," diye sesleniyorum. "Dur, bak, bekle."

Durdu ve bana döndü. Yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Ne oldu?"

"Yorgun görünüyorsun. Yardım etmek isterim." Kaşları birbirine yaklaştı. "Yardım mı?"

"Eşyalarınızı ben taşıyım. Ya da ben çekerken kızağa oturmana izin veririm. Gel."

Yüzündeki ifade dostça değil. Gözleri daralıyor. "Benim yavrum mu? O da senin."

Bir hata yaptım. "Tabii ki."

Parmaklarını ağzına bastırıyor ve derin, yorgun bir iç çekiyor. "Ben... aslında şu anda seninle konuşmak istediğimi sanmıyorum, Pashov. Özür dilerim. Lütfen beni yalnız bırakın."

"Ama sen yoruldu-"

Elini kaldırıp beni itiyor. "O kadar da yorgun değilim. Ben iyiyim. Ve oğlumu taşıyacağım."

"Pekâlâ." Kürkünü vücuduna sımsıkı sararak hızla uzaklaşmasını izliyorum. Karnımın derinliklerinde hissettiğim şey suçluluk duygusu ve onu görmezden geliyorum. Şu anda bana hiçbir faydası olmayacak. Kızağıma doğru yürüyorum ve deri kayışları alıp ileri doğru çekiyorum. Beni etrafta istemese bile Stay-see'ye ayak uyduracağım. En azından bunu yapabilirim.

Zaman geçiyor. Öğleden sonra güneşi gökyüzünde yükseliyor ve sonra bulutların arkasında kayboluyor. Stay-see yürümeye devam ediyor ama yavaşlıyor. Önce Shorshie ve Vektal'in yanında yürüdü. Sonra sürünün ortasındaydı. Şimdi ise kenar mahallelerde takılıyor ve adımları her geçen gün daha da yavaşlıyor. Kızağımı onun arkasında güvenli bir mesafede tutmaya dikkat ediyorum ki beni -ya da kabileyi- yavaşlattığını hissetmesin. Ama benim

adımlarım gittikçe küçölüyor ve ben de durup, onun beni yakalamasını bekliyorum.

Diğerleri. Yorgun değilim. Bütün gün koşabilirim. Kızağı çekmekten kollarım ağrıyor ama bu iyi bir ağrı.

Ama Stay-see çok yorgun. Çırpınışını izliyorum, hüsrana uğramış.

Ona konsantre olduğum için bir figürün yanıma doğru koştuğunu ve iri bir elini kırık boynuzuma vurduğunu fark etmiyorum. Bu beni o kadar ürkütüyor ki kendimi yana atıyorum, ancak kızağın kollarından birinin üzerine devriliyor ve sırt üstü karın içine yığılıyorum.

Ortalık ölümcül bir sessizliğe bürünür. Birinin nefesi kesiliyor.

"Pashov!" Stay-see çığlık atıyor. Harrec yüzünde mahcup bir ifadeyle yanımda belirdiğinde bile o ileri atılıyor.

"Özür dilerim," diyor Harrec, yanıma doğru hareket eden çılgın insana bakarak. "Sağlıklı düşünemiyordum-"

Onu görmezden geliyorum, çünkü karda sırtüstü yatarken, Stay-see üzerime eğiliyor. Yelesi solgun yüzünün etrafına dökülüyor ve birdenbire o kadar da tuhaf görünmüyor. Düz yüz hatları çekici bir hal alıyor ve o ellerini üzerimde endişeyle gezdirirken ben hareketsiz kalıyorum.

Çoğum hareketsiz kalıyor. Sikim onun dokunuşuna karşılık veriyor, okşanmak için can atıyor.

Birdenbire yavrumu sırtında taşıdığını fark ettim. Onu birçok kez yavrumu taşıırken görmüştüm ama şu ana kadar hiç kafama dank etmemiştii: biz çiftleştik. Ben Pacy'nin babasıyım.

Yani bir dişiyle çiftleştim ve bunu unuttum. Bu korkunç bir şey.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, dilim ağzımda kalınlaşıyor. Vücudumdaki tüm kan alt tarafıma akmış gibi görünüyor. "Sadece irkildim."

Yüzünü karıştırıyor ve yanaklarının nemli olduğunu görebiliyorum. "Tamam. Tamam." Ayağa kalkıp oflaya puflaya uzaklaşıyor, çantası sırt çantasında inliyor.

Çantam.

Oğlum.

Dostum.

Böyle şeyleri hatırlayamıyorsam gerçekten lanetlenmişim demektir.

Onun gidişini izliyorum ve Harrec koca elini tekrar yüzüme doğru sallıyor. Elini tutup ayağa kalkıyorum ve omzuna bir yumruk atıyorum. "Beni korkuttun, aptal."

Koca bir aptal gibi sırtıyor ve kırık boynuzuma dokunuyor. "Bunu kaybetmek senin dengeni bozdu, değil mi?"

Onu itiyorum ve o da kıkırdıyor. Stay-see'nin ilerleyişini izliyorum, kalçalarının salınışından büyülenmiş bir halde. Harrec bana bakıyor ve sonra dönüp onun gittiği yöne bakıyor. "Hâlâ hatırlamıyorsun, değil mi dostum?"

"Bilmiyorum."

"Son birkaç sezona dair ne hatırlıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Sanki bir şey kaçırmışım gibi hissetmiyorum. Belli ki öyle, ama ne olduğunu söyleyemem." Anılarım karmakarışık gibi. Bazıları net, bazıları ise puslu ve uzak. Bir halk olarak, burada ve şimdi üzerinde duruyoruz, bu yüzden beni rahatsız etmemeli.

Ama Stay-see'yi ya da onun dokunuşunu hatırlayamadığım gerçeği? Bu beni rahatsız ediyor. Beni çok rahatsız ediyor.

"Asha ve Hemalo'nun ayrıldığını hatırlıyor musun? Artık eş olduklarını iddia etmediklerini?"

"Eh?" Bunu düşünmeye çalışıyorum ama zihnim bomboş. "Öyle değil mi?"

"Ayrı mağaraları ele geçirmişler." Memnun olmuş gibi başını sallıyor. "Hemalo için üzülüyorum ama... belki Asha flörtöz tavırlarına geri döner. Eskiden ona nasıl özlemle baktığımızı hatırlıyor musun?" Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Etrafında olmak o kadar da hoş değil ama o bir dişi."

Kabiledeki tüm avcılar bir zamanlar Asha'nın peşinden nefes nefese koşardı. Harrec'in ondan çılgınca etkilendiğini hatırlıyorum, ama o başka biriyle yankılanıyordu. Belki de Harrec, dostum, bunu bir fırsat olarak görüyordur. Bu bana tatsız geliyor. Hemalo ikimizin de arkadaşı ve Asha ile ayrılmış olsalar bile, benim zihnimde hâlâ birlikteler. "Onu takip edecek misin?"

Harrec omuz silkiyor. "Zamanla, başka kimse ortaya çıkmazsa? Sanırım gelmeliyim." Elini omzuma vuruyor. "Kafamıza yeni bir insan mağarasının düşeceğine dair gizli bir umudum var."

"Mm." Kızağımın direklerini tekrar elime alıp kaldırıyorum. Stay-see'yi kontrol ediyorum ama o hâlâ epeyce ileride, bana duyduğu öfke ve endişe adımlarını hızlandırmış.

Harrec bana sırtarak, "Onu çok izliyorsun," diyor.

Nereye varmaya çalıştığını anlamaya çalışarak ona bakıyorum.

Stay-see'ye başını sallar. "Hatırlamıyor musun?" "Hiçbirini."

"Yankılandığını hatırlamıyor musun?"

"Hayır."

"Ya da yavrunuzun doğumu?"

"Hayır." Sorularına sinirlenmeye başlıyorum. Hatırlamadığımı söyledim, değil mi? Nereye varmaya çalışıyor?

Harrec onaylar gibi bir ses çıkarır ve b i r an sessiz kalır.

Sonra devam eder. "Peki ya ayak ve top

Geçen hawl-ee-deh oynadığımız
oyun?" "Hatırlamıyorum. Bunu
söylemiştim."

"Ya da... eşini benimle paylaştığın zaman? Kürklerin içinde?"
Alçak sesle homurdanıyorum ve ani bir öfkeyle olduğum
yerde duruyorum.

Harrec de durur. Sırıtarak ellerini havaya kaldırır. "Bu bir
şaka, dostum. Sadece bir şaka. Seni test ediyordum."

"Hiç komik değil." Başka bir avcı yaklaşır ve Harrec'in
omuzlarını iterek yürümesi gerektiğini işaret eder. Bu Bek.
"Şakaların da avcılık becerilerin kadar zayıf."

"En azından şaka yapmayı biliyorum," diye karşı çıkıyor
Harrec ve Bek'in eleştirisi karşısında yaralanmış
görünüyor. "Ben sadece arkadaşımı tekrar güldürmeye
çalışıyorum."

Yürümeye başlıyoruz ve Harrec'in sözlerine duyduğum
öfkenin düşüncelerimden süzölmeye başlaması birkaç adım
alıyor.

Paylaşın.

Dostum.

Onunla
birlikte.

Başka bir erkekle.

Eşimle.

Ne zamandır bir eş istiyorum? Bir aile? Ve başka bir
erkeğin ona dokunmasına izin vermeyi düşünmek?
Kabilemizde geçmişte üçlü çiftleşmelerin yaşandığını
biliyorum; iki erkek aynı dişinin zevk eşi olmayı kabul
ediyor. Yürürken Stay-see'yi izliyorum, sırtı sert, kalçaları
sallanıyor. Ona dokunmanın nasıl bir şey olduğunu hayal
bile edemiyorum.

Ama asla paylaşmayacağımı biliyorum.

Kendimi Harrec'in üzerine atma isteğimi bastırıyorum, önce boynuzlar. Yapmamalıyım. Zarar vermek istemedi. İhtiyacım olan son şey bir başka kafa yarası. Yine de onun Stay-see'ye dokunduğunu düşünmek beni sahiplenici bir öfkeyle dolduruyor.

"Neden bu kadar yavaş yürüyorsun, Pashov?" Harrec birkaç dakika geçtikten sonra sorar. "Diğerlerinin gerisinde kalıyoruz."

Belli ki benim kötü ruh halimi hissetmiyor. Yürürken Stay-see'yi izliyorum, benden epey ileride. Eğer yetişirsem daha da hızlı ve öfkeli yürüyecek ve zaten yorgun. Onu olduğundan daha fazla yormak istemiyorum. "Kendimce sebeplerim var."

Bek iç çeker, sesi bıkkındır. "O bir aptal, Harrec, tıpkı senin gibi."

Ne? En ufak bir değişiklik göstermeyen Bek'e ters ters bakıyorum. "Ben mi aptalım? Sen ne anlarsın ki bu işten?"

"Bir eşin olduğunu biliyorum," diye ısıırıyor Bek. "Ve bir de yavru. Ve şu anda onun yanında olmalısın. Onu korumalısın. Onun yanında yürümelisin."

"Bırak ben halledeyim," diye hırlıyorum ona. Herkes beni eşim hakkında taciz mi edecek?

Bek, sert yüzündeki soğuk ifadeyle, "Bunu boşa harcıyorsun," diye karşılık veriyor. "Senin bir eşin var. Bir rezonans eşin. Bir yavru. Bir avcının isteyebileceği her şey onda var. O senin kalbin. Onu bir kenara atmamalısın."

"Senden tavsiye mi? Arkadaşlık hakkında ne biliyorsun

ki?" Alay ettim. Bek'in burun delikleri alevlendi.

Hışımınla uzaklaşıyor.

Harrec öksürüyor, ancak sanki bir kahkahayı tutmaya çalışıyor gibi görünüyor.

"Ne?" Ben soruyorum. Kimsenin bana söylemediği bir şey mi var? "Bek rezonansa girdi ve kimse bana söylemedi mi?"

Harrec, "Hayır, yankı uyandırmadı," diyor. Gerçi tüm söylediği bu. Bana sırtıyor. "Sanırım gidip şefle konuşacağım, bakalım bugün ne kadar yürüyeceğiz. İnsanlar şimdiden yavaşlamaya başladı." Her zamanki enerji dolu haliyle koşarak uzaklaşıyor. Onu izliyorum ve Stay-see'ye yaklaşıırken gözlerim kısılıyor. Adımlarını yavaşlatıyor ve bir süre onunla konuşuyor. İfadesini göremiyorum, yüzü büyük kürk başlığıyla gizlenmiş. Harrec sırtarak bana bakıyor ve sonra grubun ön tarafına doğru ilerlemeye devam ediyor.

Bu iyi bir şey, çünkü artık onu gazlamama gerek yok.

Adımlarıma devam ediyorum, hızımı yavaş tutuyorum, böylece Stay-see'nin arkasında dikkatlice kalıyorum.

Yine de... Onun kendisiyle konuşmasından memnun muydu? Diğer tüm insanların gerisinde kaldı ve yalnız yürüyor. Arkadaşlık hoşuna gider miydi? Onun yanına gitmeli miyim?

Belki de yapmam gerektiğine karar verdim. Adımlarımı hızlandırıyorum, ilerlerken onu izliyorum. Yorgun olduğu belli olsa da adımları her zaman dikkatli ve ölçülü. Çantasının kayışlarını tutuyor ve ben yaklaştıkça Pacy'nin kürklerle kaplı yuvarlak yüzünü görebiliyorum, küçük ağzı uykudan gevşemiş. İçimde şiddetli bir gurur dalgası kabarıyor. Uyuyan bir yavruyu gördüğümde böyle hissetmem çok garip.

Sıradan bir kit değil, kendime hatırlatıyorum. O benim.

Kızağım buzla kaplı bir kayanın üzerinden sekerek yüksek bir çatırtı sesi çıkarıyor. Stay-see dönüyor, yüzünde şaşkınlık var.

"Her şey yolunda mı?"

Kızağımı düzelterek onun yanına gidiyorum. Şimdi sola doğru biraz daha sert çekiyor ama kolayca üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. "Küçük bir hata, başka bir şey değil."

Yavaşça başını sallıyor, sonra arkasını dönüp önündeki patıkaya odaklanıyor. Kısa bir mesafe ileride, en ağır kızaklardan birkaçı var, Aehako babasıyla konuşup gülerken bir tanesini arkasında sürüklüyor. Karlı tepelerin daha da yukarısında, daha fazla kızak ve daha fazla kürklü form ince bir çizgi halinde sendeleyerek ilerliyor. Eğer bu bir av partisi olsaydı, şefimiz utanırdı. Ama bunlar aileler, kadınlar, küçük çocuklar ve herhangi bir avcının bir av koşusunda yanında getirmeyi düşünebileceğinden çok daha fazla teçhizat. Yolculuk aynı olmayacak.

Ayak seslerim karda çıtırdıyor ve bu, Stay-see'nin hızlı nefes alıp verişinden başka tek ses. Ağır nefes alıyor, fark ediyorum. Bu onun için zor olmalı. "Bir süreliğine durmak ister misin? Sana eşlik edeceğim."

Bana döndü, şaşırmıştı. "Ne oldu? Hayır, ben iyiyim. Ben sadece... bu kadar fiziksel emeğe alışık değilim." Kelimelerin arasında nefes nefese kaldı. "Neredeyse iki yıldır bir mağarada oturduğumu unutmuşum. Formdan düştüm."

"Şeklin çok çekici." Bütün öğleden sonra ona bakıp durdum. Sa-khui dişilerinin olmadığı yerlerde küçük, insani ve katı olmasına rağmen iyi bir şekli var. Farklılıkları sevip sevmediğime hala karar veriyorum, ama sanırım seviyorum. Özellikle yuvarlak ve dolgun memeleri ilgimi çekiyor.

Yüzü meraklı bir ifadeyle buruşuyor ve sonra gülüyor, sesi soluksuz ama hoş. "Teşekkürler, sanırım?"

Ona gülümsüyorum. Bu iyi bir şey. Konuşuyoruz. O üzgün değil. Aslında güldü ve ben bunun sıcaklığını kuyruğumun ucuna kadar hissediyorum. Daha fazlasını yapmak istiyorum. Daha fazlasını söylemesini istiyorum ama o nefesini tutmakta zorlanıyor. "Pacy'yi alıp taşıyayım mı? Yorgun görünüyorsun."

"Hayır, ben iyiyim. Kendini yıpratmanı istemiyorum." Bana ve sürüklediğim kızağa bakarken gülümsemesi zayıf ve özür dileyici. "Zaten bir sürü şey taşıyorsun."

Ve küçük bir kitin bir şekilde karda bayılmama neden olacağını mı düşünüyor? Bu fikir gülünç. "Onu kolayca taşıyabilirim."

"Ben de yapabilirim. Ve senin iyileşmeye ihtiyacın var."

Hayal kırıklığım kabarmaya başladı. Neden ona yardım etmeme izin vermiyor? "İyileşmeme gerek yok. Ben bir bütünüm."

Kaskatı kesilir, sessizleşir.

Onunla yine yanlış konuştuğumu fark ettim. Stay-see'nin gözünde ben bir bütün değilim.

Hiç de bütün değilim.

STACY

I Aklımın bir köşesinde, bu yürüyüşün pek de kolay olmayacağını biliyordum. Tabii ki, çok fazla yürüyeceğim ve hava berbat. Ama ne kadar yürüyeceğimi düşünmek için gerçekten durmadım.

Ve bu sadece birinci gün. Tanrı yardımcım olsun.

Çok yorgunum. Bitkinim ve ayaklarım ıslak buz kütleleri gibi hissediyor. Mağara girişinden içeri süzüldüğünde sert ve hoş olan rüzgâr, açık havada acımasız. Yüzüm çiğ çiğ kazınmış gibi hissediyorum ve dudaklarım gergin ve acılı. Omuzlarım, Pacy'nin taşıyıcısının kayışlarının sıcak kürk katmanlarını kestiği yerden ağrıyor.

Ve bu sadece birinci gün. Birinci gün.

Yeni kampa gidene kadar nasıl dayanacağım? Bunu nasıl yapacağım? Yine de başka seçeneğim yok. Bu yüzden bir ayağımı diğerinin önüne koyuyorum ve daha mutlu şeyler düşünmeye çalışıyorum. Mesela çikolatalar ve taze

tereyağlı krema ile pişmiş kek. Çırpılmış yumurta. Pashov'un sevindiğinde attığı içten kahkahası.

Ama sonra bu beni incitıyor ve ben de yemek hakkında düşünmeye geri dönüyorum.

Ispanaklı ve beyaz peynirli bir frittata hayal ederken Aehako'nun devasa kızağına çarpmak üzere olduğumu fark ediyorum. Kira kızağın üzerine tünemiş, Kae de kucağında. Kira bana gülümsüyor, çok mutlu ve yenilenmiş görünüyor ve ben buradayım, terli, iğrenç ve bitkin...

Ve kısa, acımasız bir an için, gerçekten onu yumruklamak istiyorum. Ya da birini. Herhangi birini. Bugün otostop çeken herkesi ve sırtıma bağladığım şişman bir bebekle yürüyüş yapmak zorunda kaldım.

Şey, düzeltiyorum, yürümek zorunda değildim. Tam olarak değil. Pashov beni bir kızağa çekmişti. Ve muhtemelen tüm zaman boyunca benimle konuşmaya çalışırdı. Ben de muhtemelen bütün gün ağlardım. Ve berbat olurdu.

Ama yürümekten daha mı sefil? Bu şu anda tartışılır.

"Duruyor muyuz?" Hırıldıyorum. Ellerimi dizlerimin üzerine koymak ya da sadece çökmek istiyorum çünkü çökmek kulağa hoş geliyor ama sırtımda bağlı bir bebek var. Bu yüzden ellerimi kalçalarımın altına koyup bayılmamaya çalışıyorum. İki yıldır ateşin etrafında oturmak bana hiç iyi gelmedi.

"Öyleyiz. Vektal kısa bir süre önce çağırıyor. Bir ateş yakacaklar ve bu gece biraz güveç yiyeceğiz." Kira bana endişeli bir bakış attı. "İyi misin, Stace?"

Hâlâ nefesimi toparlamakla meşgulüm, bu yüzden ona baş parmağımı kaldırıyorum.

Birden sırtımdaki ağırlık kayıyor ve panikliyorum. Pacy uykusunu bölen bir şaşkınlık çığlığı atıyor ve bir sonraki anda alçak sesle, sert bir "Şşşt" sesi duyuyorum.

Pashov.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve oğlumuzu taşıyıcısından çıkarırken kendimi tamamen hareketsiz kalmaya zorluyorum. "Onu aldın mı?" Pek çok açıdan nefesim kesilmiş bir halde soruyorum.

"Biliyorum," diyor Pashov. "Oldukça ağır."

"O büyük bir çocuk," diyorum ve sırtımdan bir kaya parçası kalkmış gibi hissediyorum. Kendimi çok daha hafif hissediyorum. Neredeyse daha iyiyim ama hâlâ bitkinim. Burada karların üzerine yığılıp bir hafta boyunca uyumak istiyorum.

Pashov onu görebileceğim bir yere doğru ilerliyor ve Pacy'yi omzuna yaslanmış halde görünce kızlık organlarım özlemle pıt pıt atıyor. Hatırlıyor mu? Yürüyüş aklını mı karıştırdı?

Ama bana verdiği gülümseme kararsız ve sanırım hâlâ çok fazla şey umuyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Taşımacılık yaptığı için biraz terlemiş olan ama yine de kilometrelerce daha uzun süre gidebilecekmiş gibi görünen Aehako'ya başıyla selam veriyor. "Çadırını nereye kuracaksın?"

Aehako alnını siper ediyor ve tepeye bakıyor. Gördüğüm kadarıyla bir araya toplanmış bir grup insan var ve orayla burası arasında birkaç avcı şenlik ateşi için bir çukur kazıyor. "Burası iyi. Kira?"

"Bu benim için uygun," diye kabul ediyor ve bana meraklı bir bakış atıyor. "Bizimle yatmak ister misin, Stace? Eminim yer açabiliriz-"

"Gerek yok," diyor Pashov sert bir sesle. "Stay-see için bir çadır yapacağım."

Ben de herkes kadar şaşırdım. "Yapacak mısın?" Kendime ait bir çadır mı? Günlerce ve gecelerce diğer insanlarla birlikte kaldıktan sonra büyük bir lüks gibi görünüyor. Bir an sonra kendimi garip bir şekilde savunmasız hissettim. Benimle yatmayı mı planlıyor? Bugün benimle konuşmaya kararlı olmasının nedeni bu mu?

İncindim mi yoksa eğlendim mi bilmiyorum. Sanki her şeyden çok sevdiğim adam bir yabancı... ama değil. Bu şimdiye kadar yaşadığım en kafa karıştırıcı şey ve kalbimi çok acıtıyor.

Pashov Pacy'ye başıyla selam verir ve onu güldürmek için etrafında döndürür. "Aehako ve eşinin yanında senin için bir çadır yapacağım. Ben Harrec ve diğer avcılarla uyuyacağım." Yüz ifadesi kararıyor ve sonra ekliyor, "Harrec değil."

"Teşekkür ederim," diyorum ona. Vazgeçtiği için hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığımı bilmiyorum. Muhtemelen en iyisi bu.

Yine de zayıf bir an yaşıyor olmalıyım çünkü dostumun yanında kıvrılıp uyuma düşüncesi ağlama isteği uyandırıyor. Bunu tekrar istiyorum. Bir gün.

Ama şu anda onun için sadece bir görev olduğum açık. Daha fazlası olana ya da hafızası geri gelene kadar onu uzakta tutmalıyım.

AKŞAM BULANIKTI.

Şenlik ateşi çok güzel ve sıcak. İnsanlar etrafına yığılmış, gülüyor, konuşuyor ve sıcak çorba kaselerini elden ele dolaştırıyorlar. Pacy'yi emziriyorum ve onu sessizce kucağıma alıp yuvarlak, tatlı bebek yanağını okşuyorum. Kendimi gergin hissettiğimde ya da

Uyurken ona bakmak bile zihnimi sakinleştiriyor. Son zamanlarda bebeğime çok bakıyorum, ama buna aldır mıyorum. Onun yüzünde hem Pashov'u hem kendimi hem de tamamen yeni birini görüyorum. Tamamen bana bağımlı küçük tatlı bir ruh görüyorum ve bu beni hem endişelendiriyor hem de onu güvende tutmaya daha da kararlı hale getiriyor.

Biri bana doğru bir kase itiyor ve ben Pacy'yi tutarken çorbayı yudumluyorum. Bu gece ateşin yanında birkaç telaşlı bebek var ama Pacy'm uykulu ve mutlu. Şükürler olsun. Zavallı Ariana, Analay kulağına ıglıklar atarken hayal kırıklığı içinde saçlarını yolmaya hazır görünüyor. O kadar yorgunum ki sinirlerim bile yıpranmıyor. Sadece Pacy'nin küçük yüzünü okşuyor ve paniklemediğinden emin oluyorum. O mutlu olduğu sürece ben de mutluyum.

Omuzlarıma sıcak bir battaniye atılıyor.

Pashov'u görünce şaşkınlıktan başımı kaldırıp baktım. Neden şaşırdığımı bilmiyorum ama şaşırdım.

"Titriyordun," diyor kısık bir sesle, karların üzerine inip yanıma oturuyor. Bakışları göğsüme yaslanmış uyuyan Pacy'ye kayıyor. "Sana bir şey getireyim mi? Ya da Pacy? Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, senin için getireyim."

Eşimi istiyorum, demek istiyorum ama bunun çocukça olduğunu ben bile biliyorum. O da şu anda çabalıyor. Bu yüzden onu tokatlamak benim için şirretlik olur. "Ben iyiyim, gerçekten." O da yorgun olmalı. Tanıdık yüzünü inceliyorum, aniden endişeleniyorum. O kadar uzun süre hasta yatağında kaldı ki onu kaybedeceğimi sandım. Şimdi bile eskisi gibi değıl; elmacık kemikleri biraz daha belirgin, gözleri biraz daha ukur. Ve kayıp boynuzu unutamıyorum... "İyi misin?"

Başını sallıyor, gözlerini ateşe dikeyor. "Bugün iyi bir yolculuktu. Beklediğim kadar uzağı gidemedik ama alışkın değılim.

bu kadar çok şeyle seyahat etmek." Tekrar bana bakıyor. "Yeni yere varmamız günler sürecek. Gücünü korumalısın."

Ne yani, kendimi kasten yıpratmaya çalıştığımı mı düşünüyor? Sadece ayak uydurmaya çalışıyorum. İğneleyici cevabımı geri alıyorum. Aramızda eskiden olduğu gibi bir rahatlık yok ve bunu özlemekten acı çekiyorum. Eski Pashov olsaydı, ben de ona karşılık verirdim. Ama bu adam bir yabancı ve sevgili dostumun yüzünü takınmış. "Bunu aklımda tutacağım." Kürkümü omuzlarıma daha sıkı sarıyorum ve kasıtlı olarak ateşe bakıyorum.

Bir süre daha yanımda oturduktan sonra ayağa fırladı. "Çadırını hazırlayacağım."

Ona bir şeyler söylemem gerekiyor ama Pacy uyanıyor ve küçük tatlı ağzını şapırdatıyor, parlayan gözlerle bana bakıyor ve ben de ona odaklanıyorum. Tuniğimi kaldırıyorum, onu göğsüme yaslıyorum ve beslenmesine izin veriyorum. Pashov'la konuşmaktan daha kolay geliyor, söylediği her şey kalbimi oyuyormuş gibi hissettiriyor.

Çabaladığını biliyorum. Çabaladığını biliyorum. Ama söylediği her şeyin bana eşimi kaybettiğim gerçeğini hatırlattığını ve bunun çok acı verdiğini de biliyorum.

Bazen göçük olduğunda hayatım sona ermiş gibi hissediyorum.

Bu kadar dramatik olduğum için kendime iç geçiriyorum. Benim için kolay oldu, gerçekten. Altı orijinal kızın buraya geldiklerinde yaşadıkları 'cehennem haftasını' ben yaşamadım. Bir tüpün içindeydim. Tek hatırladığım uyandığımda mavi yüzler gördüğüm. Ve Pashov. Benim tatlı, tatlı Pashov'um. Buraya geldiğimden beri ona sırtımı dayadım. Hiç kendi başıma bir şey yapmak zorunda kalmadım, hiç bağımsız olmak zorunda kalmadım.

Belki de evren bana bir kişiye çok fazla bağılı kalmamamı söylüyor, çünkü her şey göz açıp kapayıncaya kadar değişebilir. Belki de bu karma bana daha güçlü bir insan olmamı söylüyor. Belki de kader beni kayıtsızlığımdan kurtarıyor.

Ama sarsılmak istemiyorum. Ben her şeyi olduğu gibi seviyordum, kahretsin. Aslında sevdim. Tuvaletlerimizin, gerçek tavalarımızın ya da yasal sebzelerimizin olmaması umurumda değil. Ya da yumurta. Küçük bir fırında sevdiğim işimi kaybetmişim. Eşim ve bebeğim vardı. İhtiyacım olan tek şey buydu.

Ya da ben öyle sanıyordum. Çünkü daha fazlasına ihtiyacım olduğu ortaya çıktı.

Pacy'yi sıkıca kucaklamaya odaklanıyorum. Zamanla daha az acıyacak, diyorum kendime. Şu anda sadece yeni ve ham. Bu yüzden bu kadar acı verici.

Zaman her şeyi iyileştirir.

Ateşin yanında uyuyakalmış olmalıyım, çünkü gecenin geri kalanına dair sadece belli belirsiz anılarım var. Birinin Pacy'yi kucağımdan alıp yatmama yardım ettiğini. Beni battaniyelere sardığını ve bebeğimin sepetini yanıma koyduğunu.

Ertesi sabah uyandığımda garip bir takırdama sesi duyuyorum. Başım küçük deri çadırın tavanına sürtünerek doğruluyorum ve takırdayan sesin dişlerim olduğunu fark ediyorum.

Kesinlikle dondurucu.

Nefesim önümde pufluyor ve ağzımın kenarlarında buz kristalleşiyor. Kafam karışmış bir şekilde siliyorum. Dışarısı hâlâ karanlık. Sabah olduysa neden hâlâ karanlık? Çadırın önündeki kapaklardan birini itiyorum-

Ve kar girişe doğru akıyor. Hafif bir ışık sızıyor ama fazla değil. Ugh. Titriyorum, çadırın arkasına doğru kayıyorum. Battaniyelere sarınmış olmama rağmen titriyorum. Hava fena halde soğuk ve acımasız mevsimin neredeyse geldiğini hatırlıyorum. Geçen yıl mağaradan pek çıkmadığım için beni pek rahatsız etmemişti. Sanırım bu yıl tüm ihtişamıyla deneyimleyeceğim.

şanslıyım, şanslıyım.

Kürklerimi vücuduma daha sıkı sarıyorum ve Pacy'yi kontrol ediyorum. Bezi leş gibi kokmasına rağmen huzur içinde uyuyor. Soğuk onu benim kadar rahatsız etmiyor, çünkü o yarı sa-khui. Yarıdan da fazla, gerçekten. Pashov'la aynı koyu mavi renkte, küçük boynuzları ve kuyruğı var. Benden aldığı tek şey fazladan parmakları ve çenesindeki küçük çukur. şu anda uyurken parmaklarını emiyor, havanın kutup gibi olduğundan habersiz. Ya da Antarktika. Hangisi daha soğuksa.

Küçük çadırıma bakıyorum. Yeni olmalı, çünkü bir tane olduğunu hatırlamıyorum. İç duvarına dokunuyorum ve bir dvisti'nin yumuşak deri postu olduğunu görüyorum, muhtemelen son iki haftalık çılgın deri yapımında su geçirmez hale getirilmiş. Pashov bunu benim için mi yaptı? Eğer öyleyse, ne zaman? Yoksa bu başka bir aileden ödünç alındı da ben mi fazla abartıyorum?

Muhtemelen. Yine de içimi biraz ısıtıyor.

Sıkıştırabildiğim kadar kürk giyiyorum ve hâlâ üşüyorum. Titreyerek Pacy'yi çabucak emziriyorum, onu çift battaniyeye sarıyorum ve sonra küçük çadırımdan çıkıyorum.

Kar kalın ve yoğun bir şekilde yağıyor, soluk ikiz güneşler bulut örtüsü tarafından tamamen gizleniyor. Bu bir kar fırtınası değil, tam olarak değil. Ama seyahat etmeyi zorlaştıracak. Çadırımın önünde yüksek kar yığınları var ve ben bunu fark ediyorum.

Gece boyunca metrelerce kar yağmış olmalı. Yürümek bile çok zor.

"Ho," diye sesleniyor biri ve sonra Pashov tam orada, Pacy'yi kollarına almış ve bana elini uzatıyor. "Yürüyebilir misin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, kalça yüksekliğindeki karda sendeleyerek ilerlerken. Onu görünce kalbim pır pır ediyor ve beni bekliyor gibi görüldüğü için kendimi okullu gibi sersemlemiş hissediyorum. "Gördüğüm kadarıyla gece biraz hava açmış."

"Bu daha başlangıç," diyor ve sesi neşeli çıkıyor. Çılgın adam.

Manzara tamamen değişmiş, kalın beyaz toz her şeyi örtüyor. Küçük bir ateş yakılmış ve bir grup insan ısınmak için ateşin yanına toplanmış. Onlara katılıyorum ve sıcak çayımızı yudumlayıp kurutulmuş et çiğneyerek günlük yolculuk başlamadan önce kahvaltı etmeye çalışıyoruz. Yavaş yavaş yiyorum, her ısırık için zaman ayırıyorum. Tadı güzel olduğu için değil.

-Ama bugün yürüme düşüncesinden korktuğum için.

Sonunda, ne kadar yavaş yudumlasam da çayım soğuyor ve insanlar kalkmaya başlıyor. Vektal, Georgie'yi almak için gruba geliyor ve enerji dolu. Kar ve soğuk onu ya da diğer sa-khui'leri rahatsız etmiyor. Bir an için onun soğuğa karşı bağışıklığını acı bir şekilde kıskandım. Göğsümde bir bit olmasına rağmen bu kadar üşüyor olmam haksızlık gibi geliyor.

"Ateşi söndürelim," diyor Vektal küçük grubumuza. "Yemeklerinizi bitirin ve sonra gitmeliyiz. Bu güzel hava uzun sürmeyecek."

"Hava güzel mi?" Josie boğuk bir sesle.

Hemalo gökyüzünü işaret ederek, "Yakında bir fırtına kopacak," diyor. "Bulutların ne kadar karanlık olduğuna bak."

Kadınlardan oluşan bir inilti korosu onun yorumunu karşılar.

Yavaşça ayağa kalkıyorum. Her yerim ağrıyor ve düğümlenmiş gibi hissediyorum ve daha fazla hava beklentisi çığlık atmak istememe neden oluyor. Pacy'yi kalçama yerleştiriyorum ve çadırıma doğru dönüyorum ama çadırın yerinde olmadığını görüyorum.

Yerinde çok daha büyük bir kızak var ve Pashov kızağın içindekilerin üzerine büyük bir deri kılıf geçirmiş.

Karda yürüyerek onun yanına gitmeye çalışıyorum. "Çadırım gitti mi?"

Dönüp bana bakıyor, sonra da Pacy'yi kollarımdan almak için koşuyor. "Senin için paketledim."

"Sen mi yaptın?"

Pashov, Pacy'yi kayıtsızca kendisine yaslıyor ve bana sırtlıyor. "Tabii ki. Bunu senin için yaptım. Senin için paketleyeceğim." Pacy'nin sallanan küçük elini tutuyor ve hafifçe sıkıyor. "Bu ufaklık bugün nasıl?"

"O harika biri." Pashov'un ruh haline biraz temkinli yaklaşıyorum... ama memnunum da. Şu anda eski haline o kadar çok benziyor ki içim acıyor. "Annesi zorlanıyor ama."

Pashov hemen dönüyor, şaşırıyor. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi derin karda ilerleyerek yanıma geliyor. "Ne oldu?"

Başımı salladım, şikayet ettiğim için özür dilerim. "Soğuk. Sorun değil. Sadece alışmam gerek."

Topladığı kızağı işaret ediyor. "Daha fazla kürküm var-"

"Yürümeye başladığımda iyi olacağım."

Şaşırmış bir halde bana döndü. "Bugün yürümek ister misin?"

Ha? "Burada kalamam."

"Seni kızağa çekebileceğimi düşündüm. Diğerlerinin arkadaşlarını çektiği gibi." Sesi neredeyse utangaç. Mavi yanaklarında koyu bir allık mı yayılıyor?

Arkadaşım utangaç mı?

İrkilmekten kendimi alamıyorum. Hafızasında büyük boşluklar olduğu için benim yanımda nasıl davranacağını bilemeyeceği hiç aklıma gelmemişti. Her zaman benimle ve ne kadar yaralı olduğumla ilgiliydi.

Aman Tanrım. Büyük bir pislik olduğumu fark ediyorum. Deniyor, değil mi? Bu işe nasıl uyum sağlayacağını anlamaya çalışıyor ve ben bunu zorlaştırıyorum. Fark etmemiştim. "Yük olmak istemiyorum," diye fısıldıyorum.

"Sen mi? Sen de Pacy gibi hafif ve havadarsın. Cılız bir tırpan gagasından daha ağır değilsin," diye alay ediyor.

Buna kaşımı kaldırdım. Çoğu insan arasında 'katı' olarak etiketleneceğimden oldukça eminim ve doğum yaptıktan sonra da bu değişmedi. Ama böyle düşünmek istiyorsa, düşünebilir. "Kızağın bir gecede büyüdü."

"Daha fazlasını taşıyabileceğimi fark ettim." Bana bir el uzattı. "Ve dün yapmam gerektiği gibi eşime yer açtım."

Elimi yavaşça onun elinin içine koydum. "Eğer sakıncası olmadığına eminsen..."

"Bu bana büyük bir zevk verir." Gözleri parlıyor, sanki benim ağırlığımı süper büyüklükte bir kızağın üstünde taşıma düşüncesi gerçekten de bütün gün düşündüğü en heyecan verici şeymiş gibi.

"Kolumu bükmene gerek yok."

Pashov küçük bir sarsıntı geçirir ve sonra yüz ifadesi dehşete kapılır. "Kolunu bükmek mi? İnsanlar böyle mi yapar?"

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. "İnsanlar hakkında hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi?"

Gözlerindeki parıltının bir kısmı sönüyor. "Öğrenebildiğim kadarını yeniden öğreniyorum."

"Biliyorum. Ve teşekkür ederim."

PASHOV

Stay-see bana belli belirsiz bir gülümseme verirken, ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu fark ediyorum. Eşimin mutluluğu. Sanki zihnimin içinde bir şeyler yer değiştiriyor gibi hissediyorum. Yapmam gereken şey bu. Bu benim eşim. Benim görevim sadece ona bakmak değil, aynı zamanda onu mutlu etmek. Ve son zamanlarda bu konuda çok kötü bir iş çıkarıyorum.

Şu andan itibaren bu durum değişiyor.

Hevesle kızıağın üstüne çıkmasına yardım ediyorum. En yumuşak kürkler üste yığılacak şekilde dikkatlice paketledim ve kızıağın önünde ben onu çekerken kıvrılıp dinlenebileceği küçük bir yuva var. Oturuyor ve bacaklarını altına çektiğinde yüzündeki şaşkınlığı görebiliyorum. "Bu gerçekten çok rahat."

"Sevindim." En kalın kürklerden birini çıkarıp kucağına koyuyorum, diğer kolumda da oğlum var. "Bu olur mu? Değiştirmem gereken bir şey var mı? Bir şeyleri yeniden paketleyeyim mi?"

"Hayır, böyle iyi. Gerçekten." Battaniyeyi bacaklarının üzerine örtüyor ve sonra çantaya uzanıyor. "Çekmenin senin için çok zor olmayacağından emin misin?"

"Hiç de değil. Ben güçlüyüm. Çok güçlüyüm."

"Sen de hâlâ iyileşme sürecindesin." Sesinde hafif bir azarlama var ama yüzünde bir gülümseme var.

Ağzının o küçük kıvrımı beni büyülüyor. Dudakları çok yumuşak görünüyor. Çok pembe. Aletim onun zevkine karşılık vererek pantolonumun içinde yükseliyor ve bir kez daha sakinleşene kadar kendimi meşgul olmaya zorluyorum. Göğsümde ilk başta fark edemediğim bir gümbürtü var.

Bu rezonans.

Göğsümü ovuyorum, şaşıyorum. Şaşırmamalıyım. Elbette onunla rezonansa giriyorum. O benim eşim ve şu anda bile yavrum onun kucağında. Yumuşak bir ses duyuyorum ve onun da bana şarkı söylediğini, khui'sinin benimkine yanıt verdiğini fark ediyorum. Kıpırdamadan duruyorum, dayanılmaz ihtiyacın içime işlemesini bekliyorum. Şarkının o kadar içime işlemesini bekliyorum ki cevap vermekten başka çarem kalmasın.

Bunun yerine, sadece... hoş. Geçmişteki bir yankının, zihnimden silinmiş bir yankının kalıntısı.

Hayal kırıklığına uğradım.

Olmamalıyım ama rezonans hayatın nadir armağanlarından biri ve bunu deneyimleyip unutmak bir kayıp gibi geliyor. Stay-see bana her baktığında böyle mi hissediyor? Muazzam bir şey kaybetmiş gibi mi? Bunu fark edince ona sarılmak ve onu teselli etmek istiyorum. Ama yapmadım. Sadece battaniyeleri vücuduna daha sıkı sarıyorum ve oğlumun yanağını okşuyorum. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Sanırım öyle." Sesi yumuşak. Utangaç. Boğazında aramızdaki rezonanstan kaynaklanan bir titreşim var ve bu onun sesini farklı kılıyor. Bu hoşuma gidiyor.

Stay-see'nin pek çok özelliğini seviyorum, tuhaf küçük yüzünü bile. Başını korumak için kapüşonunu aşağı çekiyorum ve

Sonra dönüp kızağımın direklerini tutuyorum. Kızağın ağırlığını test ediyorum ve sonra onu çekmeye başlıyorum. Kızağın üzerindeki ağırlığı hafif, fark edilmeyecek kadar az. Yolculuğu onun için kolaylaştırabildiğim için memnunum. "Durmamı istersen seslen," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

"Bunun iyi olduğuna emin misin?" Sesi endişeli geliyor. "Yürüyebilirim."

Başımı çeviriyorum ve ona yalandan hırlıyorum. "Yürümeyeceksin."

Ondan bir kıkırdama kaçıyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı ses. Onu daha sık güldürmeliyim.

Kızağı grubun kenarında, Aehako ve devasa kızağıyla birlikte arkaya yakın bir yerde tutuyorum ve avcılar da arkayı koruyup geride kalanlara göz kulak oluyorlar. Yüküm çok ağır olduğu için değil, daha ziyade burada, kenarda olmayı tercih ettiğim için.

Sanki bu şekilde kendime bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Sabah boyunca küçük şeyler hakkında ileri geri konuşuyoruz. Havadan ve kardan konuşuyoruz. Pacy'nin küçük mavi diş etlerini kesen dişinden bahsediyoruz. Annemden, babamdan ve kız kardeşim Farli'den konuşuyoruz. Kardeşlerim Zennek ve Salukh'tan bahsediyoruz ve Stay-see bana onların arkadaşlarını ve Mar-layn'in takımını anlatıyor. Salukh'un Tee-fah-nee'ye nasıl kur yaptığını ve onun şimdi nasıl çocuk sahibi olduğunu. Zennek ve Mar-layn'in bizden sadece birkaç gün sonra nasıl bir araya geldiklerini, ancak Mar-layn'in küçük Zalene'i Pacy'nin doğumundan neredeyse iki elli gün önce doğurduğunu. İnsanlardan ikisinin -Mah-dee ve Li-lah-onlarla birlikte olmadıklarını, başka bir spays-gemi mağarasından geldiklerini. Hassen'in kız kardeşlerden birini kaçırıp diğerini zevk eşi olarak aldıktan sonra onun

günlerini nasıl rezonansa soktuğunu

Daha sonra. Konuşacak çok şey var, ancak konuşmayı kendi durumumuzdan ziyade başkaları üzerinde tutuyoruz.

Böylesi daha kolay.

Biz seyahat ederken, gökten kar yağmaya devam ediyor ve gün soğuk ve karanlık kalıyor. Yavru telaşlanıyor ve annem onu ara sıra emziriyor. Gün geçtikçe daha da hırçınlaşıyor ve Stay-see'nin yorulduğunu söyleyebilirim. Onu bütün gün taşıyabilmesi ve yılmaması bana ne kadar sabırlı olduğunu gösteriyor. Annem onu birkaç saatliğine seve seve alabilir ve ben de yarın bunu ona sormak için aklıma bir not alıyorum. Belki de biz seyahat ederken Stay-see'ye gün içinde kestirmesi için zaman tanıyabilirim. Bir süre düşüncelere dalıyorum, annemi ya da kız kardeşimi bize geri getirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum, böylece Pacy-

"Pashov!" Stay-see'nin sesi dehşet dolu.

Kızağın saplarını karın içine bırakarak durdum ve arkamı döndüm. "Ne oldu? Ne oldu?"

Stay-see bir elini göğsüne bastırıyor, yüzü kızağın kemik sapları kadar beyaz. "Uçuruma bu kadar yakın durmak zorunda mıyız?"

Ne? Yan tarafa bakıyorum. Karın daha yoğun olacağı alçak, dar bir vadiden geçiyoruz. İçinden geçmek yerine, uçurumun kenarları boyunca ilerliyoruz. Bir iz bıraktıklarında diğerlerini takip ediyorum ve doğal olarak karın daha az derin olduğu yerlerde, genellikle eğimli bir tepenin üstünden yürüyoruz. "Güvendesin, Stay-see. Düşmene izin vermeyeceğim."

Dudağını ısırtıyor ve ağzının küçük kare dişleriyle aynı renkte olduğunu görünce şaşıyorum. Küçük yüzündeki tüm o neşeli pembelik gitmiş. "Korkuyorum," diye fısıldıyor.

Endişeyle kaşlarını çatmamaya çalışıyorum. "Vadiye gitmemi mi istiyorsunuz? Bu havada tehlikeli olur."

"Ben...hayır, sanırım değil." Hızlı hızlı nefes alıyor. Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor ve paniklediğini fark ediyorum. "Sadece... bu kadar yüksek olmak zorunda mıyız?"

Pacy feryat ediyor, örgüsünü çekiştiriyor, küçük yüzü hüsrarla doluyor. Titreyen elini ağzına götürdüğünde ve aşağıdaki vadiye bakmaya devam ettiğinde kendinde olmadığını anlıyorum.

"Kal-gör," diyorum, sesim sakın. "Senin ve Pacy'nin düşmesine izin vermeyeceğim. Buna söz veriyorum."

"Biliyorum. Ben sadece. Ben yapamam. Yüksek. Gerçekten yüksek." Sözleri hızlı ve titreşimli, hareketleri seğiriyor. Şimdiden kıvranmaya başlayan Pacy'ye olan hakimiyetini kaybedeceğinden endişelenmeye başlıyorum. Onu kucağından alıyorum ve ıslak derisi koluma çarpıyor. "Üstünü değiştirmem gerek."

"Evet. Tabii ki." Gözlerini hızla kırpıştırıyor ama yüzü hâlâ bembeyaz. Aşağıdaki vadiye bakmaktan kendini alamıyor.

Onu bundan kurtarmalıyım. "Kal-gör." Sesimi sakın tutuyorum. Yükseklik korkusu unuttuğum bir şey mi? Onu bu kadar yükseğe çıkararak ona işkence ettiğim için kötü bir eş miyim? Uçuruma bakıyorum, ama bu yol en iyisi, bizden önce giden kızaklarla çoktan aşınmış. Onu taze kara götürmek yerine ilerlemeye devam edersem en hızlısı olacak. "Pacy'nin derisini değiştireceğim," diyorum ona. "Sonra da onu bir süre ben taşıyacağım. Sakinleşmelisin."

"Sakinim," diye tersliyor ama sesi hiç de öyle çıkmıyor. Titreyen eli alnına gider. "Özür dilerim. Sakin olmaya çalışıyorum. Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Ben sadece-"

"Hayır," diyorum ona. Büyük bir cesaretle uzanıyorum ve parmak uçlarımı yanağına değdiriyorum. Yüzü buz gibi ama bana kocaman, parlayan gözlerle ve kalbimi sızlatan korkmuş bir ifadeyle bakıyor. "Bu aptalca değil. Korkuyorsun ama ben buradayım. Düşmene izin vermeyeceğim."

Eli benimkinin üzerinde geziniyor ve yanağını elime sürtüyor. Vücudumda bir dalgalanma hissediyorum - koruyucu, sahiplenici ve ihtiyaç dolu. "Sana güveniyorum," diye fısıldıyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ve onunla aramda bir bağ hissediyorum. Derinlerde bir şey-

"Neden hareket etmeyi bıraktınız?" Bek kızıağımızın yanına doğru hışımla yaklaşarak bağılıyor. Uçurumun kenarına doğru ilerliyor ve ellerini kızıağımın yan tarafına koyuyor. Stay-see bir iniltiyle geri çekildi ve an kayboldu.

Bek'e hırlamak istiyorum ama ona duyduğum öfke Stay-see ile olan bağlantımı geri getirmeyecek. Bağlantı koptu. "Bir dakikaya ihtiyacımız var."

"Neden? Seyahat ediyoruz. Gece için mola verdiğimizde birçok an yaşayabilirsin." Bek bir mızrak kaldırarak önümüzde uzanan kızak kervanını işaret ediyor. "Daha yavaş giderseniz grubu gözden kaybedeceksiniz."

"Bir dakikaya ihtiyacımız var," diye tekrarlıyorum, boğazımda alçak bir hırıltı gümbürdüyor. Kolumdaki oğlumu düzeltiyorum. "Oğlumun derisini onun için değiştirmek istemiyorsanız tabii?"

Bek kabız bir şekilde kaşlarını çattı ve bana ters ters baktı. "Ben öyle düşünmüyorum."

Ona bir el hareketi yaptım. "O zaman git. Yakında tekrar hareket edeceğiz."

Homurdanıyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak ileri atılıyor.

Hafif omuz sargımı karın üzerine atıyorum ve oğlumu üzerine bırakıyorum. Gürültülü bir ses çıkarıyor ve ellerini havaya kaldırarak bana doğru uzanıyor. Kuyruğu çılgınca ileri geri sallanıyor ve yüzünde beni katıksız bir sevinçle güldüren parlak, sakızlı bir gülümseme var. Bu yüzü yaptığında Farli'nin küçüklüğündeki haline benziyor. Bana benziyor mu? Küçük yüz hatlarına dokunuyorum. Kendi yüzümü hiç görmedim ama kız kardeşime benziyor olmalıyım.

Bacakları havada kıpırdıyor ve deri pantolonunun bir köşesini sıyrıp çıkarıyorum. Sıcak ve ıslak ve havada korkunç bir koku yükseliyor. "Faugh!" Burnumu dirseğimin kıvrımına gömüp kokudan korumaya çalışıyorum. "Hasta mı?"

Stay-see küçük bir kahkaha atıyor - hala kırılgan ama sesi daha çok kendisi gibi çıkıyor. "Hayır, o sadece bir bebek."

"Dışkısı hep böyle kötü mü kokar?" Kokuyu kesmek için deri parçasını karnındaki yerine geri koyuyorum.

"Her zaman değil." Bir süre sonra ekliyor: "Ama çoğu zaman, evet."

Ona bir göz attım. Kızağın üzerine uzanmış ve kapüşonunu yüzüne kapatmış. Belki de uçurumları göremediği için şimdi daha iyi hissediyordur. Güzel. Oğlumun deri sorununu çözeceğim ve onu taşıyacağım, böylece o da bir süreliğine rahatlayabilecek. "Kirli olanı ne yapacağım? Daha önce hiçbir yavrunun derisini değiştirmedim... ya da değiştirdiysem bile hatırlamıyorum."

"Var," diyor ve sesi çok yumuşak. "Ama sana yol gösterebilirim."

Nedense kendimi üzgün hissediyorum. Sadece deriler...
Kollarını ve bacaklarını sallarken oğlumun mutlu yüzüne
bakıyorum. Ve başka neleri kaçırdığımı merak ediyorum.

STACY

T Bugün kalbim çok acıyor. Kısa bir süre için Pashov'uma k a v u ş m u ş gibiydım. Pashov değil. tek boynuzlu ve bez değiştirirken yüzündeki şaşkın gülümsemeyle. Kısa, parlak bir an için karı koca gibi hissettik. Ya da eş ve dost, sanırım. Sanki aramıza hiçbir şey girmemiş gibi.

Ama her zaman bu balonu patlatacak bir şey çıkar.

Mutlu bir kıkırdama duyuyorum ve kürkümün kapüşonunun altından dışarı bakıyorum. Kayalıklar boyunca seyahat etmeye başladığımızdan beri başımı eğip gözlerimi kapatıyorum. Kabile mağarasında güvenli ve rahat bir şekilde bu toprakların göz alabildiğine uzanan tepeler, vadiler ve kardan başka bir şey olmadığını unutmuşum. Çok fazla düz yüzey yok ve bende öldürücü bir yükseklik korkusu var, bu da kayalıklar arttığında korktuğum anlamına geliyor. Bana daha güvenli gelen aşağılara inmek istiyorum ama Pashov orada seyahat etmenin o kadar da güvenli ve hızlı olmadığını söylüyor ve ben de ona güveniyorum.

Cevap hoşuma gitmedi ama ona güveniyorum.

Dışarı bakıyorum ve Pacy'nin Pashov'un büyük, geniş omuzlarına bağlanmış kundağının içinde kıkırdadığını görüyorum. Pacy'nin küçük elleri havada sallanıyor ve o mutlu, umursamaz bebek kıkırdamasına gülüyor ki bunu duymak insana kendini iyi hissettiriyor. Yine de neye güldüğünü göremiyorum. Bir an sonra, Pashov'un dekoratif tüylerinden birine sahip uzun bir deri teli omzunun üzerinden uçarak geliyor. Pacy tiz bir sevinç çılgılığı daha atıyor ve Pashov onu yavaşça geri çekerken yakalamaya çalışıyor. Kızağını, her iki tutamağın da göğüs kemerine bağlandığı ve bir elini serbest bıraktığı bir şekilde donatmış. Sanırım bunu Pacy'yi tüyden bir oyuncakla kızdırmak için kullanıyor. Bu bana bir kediyle oynayan birini hatırlatıyor ve gülümsüyorum. Bebeğimi sırtımdayken eğlendirmeyi hiç düşünmemiştim. Çok şımaracak ama Pashov'u azarlayacak cesareti kendimde bulamıyorum.

Oğluyla ilgili hiçbir anısı olmayan bir adama göre, onunla arası gerçekten çok iyi.

Gökyüzüne bakıyorum ama kar hala kalın, ağır taneler halinde yağıyor. O kadar büyükler ki neredeyse mısır gevreği büyüklüğündeler... ve şimdi bir kase mısır gevreği ve biraz ılık süt için acıkıyorum. İç çekiyorum. Bunun boş bir hayal olduğunu biliyorum ama şu anda karın durmasına bile razıyım. Dünya büyük bir gri ve beyaz bulanıklık gibi görünüyor ve rüzgar hızlanıyor. Yüzüm pelerinin altında sıcak ve rüzgârdan yanmış gibi hissediyor ve eminim ki yola devam ettikçe daha da kötüleşecek. Sanırım sineye çekmekten başka yapacak bir şey yok. "Neredeyse durma vakti geldi mi?" diye sesleniyorum. Çok yorgunum ve bütün gün at sürmekten başka bir şey yapmadım.

"Henüz değil," diye sesleniyor Pashov omzunun üzerinden. "Henüz yorgunsanız, biraz daha uyuyun. Yakında geçmemiz gereken bir vadi daha var."

Bu da vadinin kendisi yerine sırt boyunca daha fazla yürümek anlamına geliyor. Eek. Bu düşünce beni endişelendiriyor.

Cehennem, ama yapabileceğim bir şey yok. Sa-khui'ler en güvenli seyahat rotasını biliyor ve bu topraklara aşınalar. Eğer bir vadi yerine bir uçurum boyunca yürümek daha güvenliyse, onların sözüne güvenirim. Ve bu yolculuğu bir daha yapmayı planlamıyorum.

Sadece dayanmak zorundayım. Başımı tekrar battaniyenin altına gömüyorum ve uykuya dalabilmeyi umuyorum.

Oldukça yorgun olmalıyım çünkü uyuyakalıyorum. Hemen.

Daha sonra uyandığımda hava çok soğuk ve karanlıktı. Pacy ağlamıyor ve ben de bütün gün at arabasına binmiş bir kraliçe gibi dolaşmama rağmen hâlâ bitkinim. Kızağın üzerinde doğrulup karanlığın içinde etrafıma bakıyorum. "Pashov?"

"Buradayım," diyor ve sıcak bir el benimkine dokunmadan önce ayak sesleri karda çıkırdıyor. "Çadırın hazır."

"Şenlik ateşi nerede? Pacy nerede?" Göğüslerim sütten ağırlaşmış gibi hissediyorum ve esnerken elimi üzerlerine koyma dürtüsüne direniyorum. "Tanrım, neden bu kadar yorgunum?"

"Yorucu bir yolculuk," diyor ve eli kalçalarımın altına giriyor, kolu sırtıma dolanıyor ve sonra sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi havaya kaldırılıyorum. "Pacy uyuyor. Sen uyurken annem ona püre yedirdi, gerçi kısa süre içinde acıkacaktır. Ve bu gece şenlik ateşi yok. Hava çok kötü."

"Oh." Göğsüne daha sıkı sarılıyorum, çünkü rüzgârın altında hava korkunç derecede soğuk. "Bu berbat. Donuyorum."

"Bu gece seninle kalacağım," diyor Pashov alçak bir sesle ve çadıra girerken vücudunun sallanıp hareket ettiğini hissediyorum.

"Yapmak zorunda değilsin," diye itiraz etmeye başlıyorum ama burası pek de sıcak değil. Kürkler karın üzerine serilmiş ve beni yere bıraktığında yeniden titremeye başlıyorum.

"Evet, biliyorum," diyor. Pacy'yi sepetinden çıkarıp bana uzatıyor.

Bebeğimi alıyorum, ama derin bir uykuda, vücudu ağır, katı bir ağırlık. Yer değiştirirken bile uyanmıyor, demek ki aç değil. Uzanıyorum ve onu yanıma yerleştiriyorum.

Bir an sonra çadırın kapağı kapanıyor ve rüzgâr kesiliyor. Kendi nefes sesimden başka bir şey duyamıyorum. Pashov karanlığın içinde kıpırdıyor ve iri bedeninin yanımdaki kürklerin üzerine doğru hareket ettiğini hissediyorum. Çok yakın değil ama teninden yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakın. "Aç mısın?" diye mırıldanıyor. "Biraz erzağım var _."

"Aç değilim. Sadece yorgunum."

"O zaman uyu. Her şey halledildi."

Uzanıyorum. Karanlıkta battaniyelerin değiştiğini hissedebiliyorum. Pashov'un bedeni koluma sürtünüyor ve onun Pacy'nin diğer tarafında yattığını fark ediyorum. Sanki yeniden bir aileymişiz gibi, yoğun bir özlemle sarsılıyorum.

Lütfen en kısa zamanda hafızanı geri kazan, Pashov, sessizce dua ediyorum.

Gece yarısı rüzgâr şiddetlenir, çadırın duvarları sallanır. Sıcaklık tekrar düşüyor ve Pashov'un büyük vücudu ısı sağlasa bile, hava hala soğuk. Pacy beslenmek için uyanıyor ama sonra kış fırtınalarından hiç etkilenmeden uykusuna geri dönüyor.

Ben mi? Kendimi buzlu şeker gibi hissediyorum. Ve inanılmaz bir şekilde tüm o sıcaklığa doğru çekiliyorum. Pacy'yi yatağın başındaki sepetine sokuyorum ve yorganın altında Pashov'a biraz daha yaklaşıyorum.

Kolları bana dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Sıcaklıkla sarmalanıyorum, teni tenime değiyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki ağlamak istiyorum. Gözlerim doluyor ama kendimi toparlamaya çalışıyorum. Yapmak istediğim son şey onu korkutmak. Gözlerimin buğulanmasının durması ve boğazımdaki düğümün rahatlayabileceğim kadar çözülmesi birkaç dakika alıyor. Dostumu çok özledim.

Burada güçlü olduğumu düşünmeye devam ediyorum ve beni tekrar çökertmek için tek gereken onun teninin benimkine değmesi.

Başımı kolunun kıvrımına yaslıyorum ve elim göğsüne gidiyor. Gömleksizdi. Buna şaşırmamalıyım. En kötü hava bile sa-khui'lerden ve kadifemsi mavi tenlerinden hemen sıyrılıyor gibi görünüyor. Elimi kaldırıp kendime saklamalıyım. Kendime bunu söylüyorum ama parmaklarımı kaldıramıyorum. O kadar sıcak ve tanıdık ki, bir uyarılma dalgasına kapılıyorum.

Aman Tanrım.

Pashov ve ben en son seks yapmayalı haftalar oldu. Eşimin dokunuşunu hissetmeyeli haftalar oldu. Bedenim onu arzuluyor, dokunuşuna aç. Şefkatine. Sevgi için. Bağlanmak için. Ve böylece, yapmamam gerektiğini bilsem de, parmak uçlarımı hafifçe karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum. Yataktayken yapmayı en sevdiğim şeylerden biri ona dokunmak. Onun teni ile benimki arasındaki farkları hissetmek. Parmaklarımla her sert kasını keşfetmek ve onun her bir santimini tanımak. Pacy'ye milyonlarca aylık hamileyken ve çok rahatsız olduğum için seksle hiç ilgilenmediğim zamanlarda bile yatakta saatlerce uzanır ve sadece dokunurduk. Parmakları tenimde gezinirdi,

Beni okşardı, ben de ellerimle onu keşfederdim ve konuşurduk.

Biz her zaman el ele tutuşan bir çift olduk. Tanıştığımız günden beri bu değişmedi. İlk seksimizden sonra, Pashov kıcımlı tuttu ve büyük bir eliyle salladı. "Kuyruk yok," demişti, sanki bu gerçek karşısında hem dehşete düşmüş hem de şaşırılmış gibiydi. Ben de gülmüştüm çünkü bu çok saçma bir şey gibi gelmişti. Elbette insanların kuyruğu olmaz.

Bu küçük ritüel bizim için devam etti. Her zaman popomu avuçlar ve kuyruğumun olmamasıyla ilgili şakalar yapar. Bunun beni güldürmeyi sevdiği için olduğunu söylüyor. Bu sadece arkadaşlar arasında aptalca, klişe bir an, ama Tanrım, bunu çok özledim.

Şimdilik, dokunmayı kabul edeceğim.

"Bu iyi mi?" Parmaklarımı kaburgalarında gezdirirken soruyorum. Onları geçmişte hissettiğimden biraz daha belirgin hissedebiliyorum ama bunun hasta olduğu için olduğunu biliyorum. Şimdi daha iyi ve boynuz dışında geride sadece küçük değişiklikler kaldı.

Cevap olarak eli benimkini kaplıyor. Başparmağı elimin arkasını okşuyor ve bu o kadar kolay, şefkatli bir hareket ki kendimi kaybediyorum. Bu benim dostum, değil mi? Pashov beni hep böyle rahatlatır, okşayarak. Dokunuşlarla. Sadece elini okşayarak beni topraklıyor.

O anda, gerçekten ama gerçekten seks yapmak istiyorum. Khui'm göğsümde ateşleniyor, gümbürdüyor. İhtiyacın tüm bedenime yayıldığını hissedebiliyorum. Bu rezonans değil, bu sadece benim eşime, onun yakınlığına, ihtiyacıma karşılık vermem.

Ben de nasıl tepki vereceğini görmek için elimi göğsünde gezdirip meme uçlarından birinin üzerinde gezdiriyorum. Hemen beni kendine doğru daha sıkı çekiyor, saçlarımı okşuyor. Eşim. Aşkım. "Dokun bana?"

Boğazından alçak sesle inliyor, sesi uğuldayan rüzgârla neredeyse kesiliyor ve sonra beni sırtüstü itiyor, derilerimi yırtıyor. İşte bu! Bunu istiyorum! Tuniğimin önündeki bağı çözüp tamamen açılmasına izin veriyorum.

Elleri hemen göğüslerime gidiyor, tenimi okşuyor ve meme ucuma sürtünüyor.

İnliyorum, çünkü özellikle emzirirken son derece hassaslar. Her göğsümden biraz süt aktığını hissedebiliyorum ama bir sonraki anda ağzı orada, meme ucunu yalıyor ve umurumda bile değil. Saçlarından bir avuç tutup onu göğüslerime doğru tutuyorum, o kadar tahrik olmuş ve vahşileşmişim ki kalçalarım kürklerden yukarı kalkıyor.

Pashov'un ağzı her yerde, göğüslerimi ısıyor, dili meme uçlarımda üzerinde geziniyor, aralarındaki vadiyi yalıyor. İkimizde de incelik yok, sadece ihtiyaç var.

Daha aşağıları yalıyor, göbeğime doğru ilerliyor. Bebek sonrası biraz sarkık ve çatlaklarla kaplı, ama bunun da bir önemi yok. Dilini göbeğimde gezdiriyor, sonra taytımı çekiştirerek kalçalarımı aşağı indiriyor.

Yardım etmeye çalışıyorum, kıpırdanıyorum, derileri kurtarmak için kıcımları havaya kaldırıyorum, o derileri aşağı çekince ben de tekmeleyerek çıkarıyorum. Hava çok soğuk olduğu için aptalca bir hareketmiş gibi geliyor ama hemen ardından Pashov koca gövdesini aşağı kaydırıyor ve kolları kalçalarımı ve uyluklarımı örtüyor. Onları birbirinden ayırıyor ve çadırın içinde daha da aşağı kayıyor ve sonra yüzünü bacaklarımda arasına gömüyor.

Hıçkırarak hıçkırarak bir nefes kaçıyor benden. "Evet!"

Boğazından kısık sesle hırlıyor ve elleri kalçalarımı kenetleniyor. Kıvrımlarımı yalıyor, diliyle beni keşfediyor ve boynuzunun kırık şaftı uyluğuma saplanıyor. Ben yapmıyorum

umurumda bile değil. Sadece yalamaya devam etmesini istiyorum. Her tarafımda hareket ediyor, dili tüm o harika çıkıntılarla amımda bir aşıağı bir yukarı sürükleniyor. Sanki beni çıldırtmak için klitorisimden kasıtlı olarak kaçınıyor ve tekrar göbeğimi yalamaya başladığında, sabırsızlanıyorum ve bir elimi klitorisime kaydırıyorum, umutsuzca kurtulmak istiyorum. Sahiplenici bir hırıltı çıkarıyor ve elimi uzaklaştırıyor ve bir sonraki anda ağızı ve dili orada, o küçük et parçasını yalıyor ve emiyor.

Tanrım, bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve haykırıyorum. Bir hırlama sesi daha çıkarıyor ve çabalarını iki katına çıkarıyor, ta ki ben battaniyenin üzerinde kıvranıp durana kadar. Ağızının şeklini anlamak imkansız ve tam hızlanıp beni uçurumun kenarına iteceğini düşündüğümde taktik değiştiriyor ve beni daha da çıldırtan yumuşak, yavaş yalamalara başlıyor. Boşalmak için çıldırırken, klitorisime kendim dokunabilmek için ağızını kenara itmeye çalışıyorum, ama homurdanıyor ve tekrar kenara itiyor. Tanrım, bu kadar ateşli olmamalıydı. Amımı çok sahipleniyor.

Beni yenilenmiş bir hevesle yalıyor ve sonra bu çok fazla geliyor. Çok uzun zamandır boşalmamıştım ve her şey sistemimde birikmişti. Büyük bir parmak ucunu göbeğime bastırdığı an, tüm vücudum sarsılıyor ve boşalıyorum. O kadar hızlı ve sert boşalıyorum ki, Pacy'yi uyandıracak şekilde bağııyorum.

Pashov başını bile kaldırmıyor, sadece beni yalamaya ve dillemeye devam ediyor, kalçalarımın arasındaki her son damla suyu yalayıp yutuyor. Ve ben bir yük treni gibi boşalmaya devam ediyorum, tüm vücudum titriyor.

Pacy sepetinde hıçkırıyor, sonra sessizleşiyor ve ben deri battaniyelerden birini ısııyorum, bir başka şiddetli zevk dalgası içimden geçerken orgazmımı hafifletmeye çalışıyorum. Aman Tanrım, yalamayı bırakmıyor. Sürekli devam ediyor. Gözlerim kafamın içinde dönüyor ve o sadece kalçalarımı kavriyor.

Daha sıkı, bir raunt daha. Böyle devam ederse sabaha ayakta duramayacak hale geleceğim. Omzuna dokunuyorum ve bu dikkatini çekmeyince boynuzunu çekiyorum.

Başını kaldırıyor, parlak mavi gözleri karanlıkta parlıyor. "Benim," diyor kalın bir sesle.

Ne kadar vahşi olduğunu görünce ürperiyorum. "Seni istiyorum," diye nefes alıyorum. "İçimde."

Pashov üzerimde hareket ediyor, iri vücudu benimkinin üzerine yerleşiyor ve bacaklarımı hevesle kalçalarının etrafına sarıyorum. Kuyruğu çılgın bir şey gibi bacağıma çarpıyor ve bu beni daha da kızdırıyor. Ellerini omuzlarımın yanında birleştiriyor ve Pacy'nin sepetine bakıyor. "Kit-"

Başımı sallıyorum, bir parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Uyumaya devam et," diye fısıldıyorum. İlk sestten sonra ikinci bir ağlama olmaması iyi olduğu anlamına gelir.

Başını sallıyor ve yüzüme dokunuyor. Bir an için beni öpeceğini düşünüyorum ama onun yerine başını eğiyor ve kalçalarını kaydırıyor. Aletinin başı girişime doğru bastırıyor ve onu karşılamak için kalçalarımı oynatıyorum. Doyurulmayalı çok uzun zaman olmuştu. Pashov içime öyle sert giriyor ki vücudum battaniyenin üzerinde sarsılıyor ama bu inanılmaz bir his. Her santimini içimde hissedebiliyorum, mahmuzu çıldırtıcı bir şekilde klitorisime sürtünüyor.

Kollarımı ona sıkıca sarıyorum ve başımı sallayarak devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum. Tekrar itiyor ve sonra içime pompalıyor, hızlı ve öfkeli ve o kadar iyi ki dudağımı ısıriyorum çünkü tekrar ağlamaya başlayacağımı biliyorum. Onun mahmuzu sayesinde bir orgazm daha içimde patlamak üzere ve ben bununla savaşmamaya karar veriyorum. Sadece kendimi bırakıyorum ve tamamen teslim oluyorum, kendimi o ana kaptırıyorum. Bir

Sonsuz orgazm bir diğetine çarpıyor ve Pashov'un üzerimde süzöldüğünü zar zor fark ediyorum.

Hemen sonra içeri giriyor ve bu kadar çabuk serbest kalmasına şaşıyorum. Yine de sorun değil. Şu anda her şey tekrar bağlanmakla ilgili. Ve ben o kadar çok, o kadar hızlı ve sert boşalıyorum ki, onun bir anda boşalmasına aldırmiyorum.

Pashov terli, kadifemsi teniyle üstüme yığılıyor, ben de kollarım ve bacaklarımla ona yapışıyorum, tenimizin her santimini birbirine değdirmek için çırpınıyorum. Buna ihtiyacım var. Dostumun dokunuşuna ihtiyacım var. Yorgunum, bitkinim ama bu haftalardır hissettiğim en iyi şey. Yan dönüp beni de yanına çektiğinde, küçük bedenimin göğsünün üzerinde yayılmasına izin verdiğinde mutlu, doygun küçük bir gülümseme ağzımı kıvırıyor.

Şimdi, gelecek, diye düşünüyorum uykulu uykulu. Her zaman tam şu anda kıcıımı tuttuğunu hatırlayacak. Kuyruk yok, diyecek ve sonraki yarım saatini kıcıımı özel bir şeymiş gibi okşayarak geçirecek.

Ama yapmıyor.

Nefes nefese saçlarıma dokunuyor ve üzerine uzanmama izin vermekten memnun görünüyor.

Ve bir an diğetine geçerken, bunun ne kadar... farklı olduğu tüylerimi diken diken ediyor. Bu bizim normal yöntemimiz değil. Hem de hiç. Pashov ve benim bir ritüelimiz var. Çok yaratıcı ya da yaratıcı değiliz ve ben böyle olmasını seviyorum. Eşimin göğüslerime geçmeden önce beni saatlerce öpmesi ve ardından penetrasyondan önce amımı yalaması hoşuma gidiyor. Sanki bir menüye giriyor ve bu hoşuma gidiyor.

Bu gece hariç... Beni öpmedi. Hem de hiç.

Ve hala kıcıımı avuçlamıyor. Eli belimde duruyor.

Kalbim yeniden acıyor.

Elimde değil. Ağlamaya başlıyorum. İlk başta sadece bir parça, ama bir an geçtikçe ve bir diğeri, daha yalnız hissediyorum.

Sanki arkadaşımı aldatmışım gibi hissediyorum.

Çok aptalca ama bu benim Pashov'um değildi. Bu benim öpücöklere aç, sevgi dolu, aptal ve eli sıkı dostum değildi. Bu onun yüzünü giyen bir yabancıydı ve ben onunla yattım çünkü dostumu çok özledim.

"Kalmak-görmek?" Eli belime doğru hareket ediyor ve sesindeki soruyu duyabiliyorum. "Sen... iyi misin?"

İyi miyim? Bir elimi ağzıma bastırıp hıçkırıklarımı bastırmaya çalışıyorum çünkü Pacy'yi uyandırmak istemiyorum. Onu itmek ve çadırın uzak tarafına çekilmek istiyorum. Yüzümü göğsüne gömüp saçlarımı okşamasına ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesine izin vermek istiyorum. "Keşke hatırlayabilseydin," diye boğuluyorum. "Bir şeyler. Herhangi bir şeyi. Eskiden aramızın nasıl olduğu hakkında."

Nefesini içine çektiğini hissediyorum. "Ben de öyle. Hatırlamak için her şeyimi verirdim."

Ve bu bir şekilde durumu daha da kötüleştiriyor.

PASHOV

Hayatımın en güzel anını en kötü anı takip ediyor.

Eşimin içinde olmak mı? Zevki onunla paylaşmak ve çiftleşmeyle gelen doygun boşalmayı hissetmek? Göğsümdeki khui'nin düşük tınısı? Stay-see'nin küçük

üstümde dinlenen insan formu? Kendimi dünyanın en güçlü erkeği gibi hissediyorum.

Ağlamaya başlaması bir şey ifade etmiyor.

Omuzları ağlamaktan titriyor ve sorunun ne olduğunu sorsam da hıçkırıkları arasında konuşamıyor. Keşke hatırlayabilseydin.

Ona göre ben hâlâ bir yabancıyım. Bu yüzden ağlıyor. Eşini özlüyor. Ve ben kendimi yarım bir adam gibi hissediyorum. Uyandığımdan ve mevsimlerin iki turunun geçtiği ve onları unuttuğum gibi garip bir haber aldığımdan beri ilk kez eksik olduğumu hissediyorum. Büyük bir şey eksik.

Şimdiye kadar sadece tuhaftı. Stay-see'nin tuhaf insan yüzüne bakmak ve onu anılarıma uydurmaya çalışmak bir oyundu. Pacy mi? Benim oğlum mu? İlginçti ama onu hatırlamadığımda bir gerginlik ya da endişe hissetmiyordum. Bu sadece bir tuhafıktı. Zamanla geri gelecekti. Endişelenecek bir şey yoktu.

Ama şimdi? Endişeleniyorum.

Şimdi, daha az hissediyorum. Onunla yanlış çiftleştirdim ve o da bunun farkında.

Yanlış çiftleştirdim.

Bundan önce çiftleştirdiğime dair hiçbir anım yok. Bu kadar önemli hissettiren bir şeyi nasıl unutmuş olabilirim? Bu kadar ilkel? Bu kadar mükemmel? Yine de geçmişte Stay-see ile birçok kez çiftleştirdim açık ve bu sefer yanlış yaptım ve bu yüzden ağlıyor. Bu, onun düşündüğü gibi bir eş olmadığımı bir kez daha hatırlatıyor. Ve bu onu incitiyor.

Gözyaşları beni incitti. Kalbimi yaralıyor. Onun için bütün olmak istiyorum. Kaybettiklerimi hatırlamak istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki yumruklarım yanımda sıkılıyor ve tüm bedenim hayal kırıklığıyla geriliyor.

Göğsümde, küçük eşim titriyor ve gözyaşları tenimi ıslatıyor. Üstümde yatıyor olsa da, Stay-see'nin her zamankinden daha uzak olduğunu hissediyorum. Ben bunu istemiyorum. Ona yakın olmak istiyorum. Hatırlamak istiyorum.

İhtiyacım var.

Yine de eşimi rahatlatmalıyım. Onun sıkıntısı beni mahvediyor. Onu daha fazla rahatsız etmekten çekinerek sırtını okşuyorum. Bir kere. Yavaşça. Geçici olarak. Beni itmediğinde, elimi pürüzsüz sırtında aşağı yukarı gezdirmeye, onu okşamaya devam ediyorum. O kadar yumuşak ki. Tüm vücudu yumuşak bir toka gibi. Sırtında bile pembe bir yumuşaklık ve omurgası boyunca derisinin altında bir miktar yumrudan başka bir şey yok. Yumuşaklığını koruyacak kemikli bir kaplama yok. Sert, sinirli kaslar yok. O... kırılğan.

O benim korumam altında. Her şeyden.

Ağlarken ona sarılıyorum, gözyaşları göğsümü ıslatıyor ve her biri kalbime bastırılmış bir buz saçağı gibi hissediyorum. Bunu düzeltmeliyim. Düzeltmeliyim. Ama nasıl? O yavaşça ağlayarak uykuya dalarken bile bu konuda endişeleniyorum, merak ediyorum. Artık gözyaşlarıyla titremediğinde bile ona sarılıyorum.

Ona sonsuza dek sarılmak istiyorum.

Kaybettiklerimi geri istiyorum. Şimdiye kadar ne kadar çok şey kaybettiğimi fark etmemiştim.

Uykusunda bile, Stay-see korunmak için bana dönüyor. Titriyor ve derin bir uykuda bana sarılıyor, ben de onu sıcak tutmak için bedenimi etrafına sarıyorum. Pacy beşiğinde rahatsız edilmiyor ama soğuk benim zayıf insanımı rahatsız ediyor.

O artık benim. Onu hatırlamıyor olmam umurumda değil. O benim ve ondan vazgeçmeyeceğim. Onu mutlu etmek için vücudumdaki her nefesle savaşıcağım.

O gece uyuyamadım. Yorgun olmama rağmen uyuyamıyorum. Zihnimi zorluyorum, hatırlayabildiğim her küçük şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Kız kardeşimin doğduğunda kel olan kafasını. Zennet ve ben babamızı Borran'la ilk kez ava gittiğimizde. İlk sah-sah tadım. Hemalo'nun Asha'ya rezonansa girdiği ve rezonans eşine sahip olma konusundaki son umudumu da kaybettiğim o ezici an. İyi ve kötü avlar. O kadar çok şey hatırlıyorum ki.

Ama Stay-see'de boşluktan başka bir şey yok. Pacy'den, oğlum, hiçbir şey yok.

Ve bu beni kızdırıyor.

Onu kaybettim. Bana uzandığında çiftleşeceğimizi ve bunun zevkli olacağını düşünmüştüm. Bunu yaparken onu inciteceğimi fark etmemiştim. Onu bir daha asla incitmek istemiyorum.

Sabah olduğunda, fırtınalar gökyüzünden silinmiş ve kar artık yağmamaktadır. Uğursuz bulutlar uzaklaşmış ve hava ısınmıştır. Seyahat için iyi bir gün olacak. Benim için değil, çünkü güneş nedeniyle kar kalın ve sulu olacak, ama soğuğa dayanamayan dostum için. Ortak kürklerimizden kalkıp giyiniyorum ve onu izliyorum. Kürklerin altında küçük bir bohça gibi, hâlâ ağır ağır uyuyor.

Ona yemek getireceğim ve biraz daha uyumasına izin vereceğim.

Çadırdan çıkıyorum ve bir avuç karla elimi yüzümü yıkayıp kamp alanına bakıyorum. Bu sabah bir ateş yakılmış, havaya hafif bir duman kokusu sinmiş. Etrafında birkaç insan kadın oturuyor ve her yerde

Kamp, teçhizatlarını toplayan, silahlarını bileyen ya da tekrar yola çıkmadan önce bir şeyler atıştıran sa-khui'lerle dolu.

Şifacıyı bulmalıyım. Bir şekilde anılarımı geri getirmesini sağlamalıyım.

Küçük bir hapsirlik ve ardından bir gürültü dikkatimi çekiyor. Pacy. Çabucak çadıra geri dönüyorum ve onu sepetinden çıkarıyorum. Alt tarafı nemli ve sidik kokusu burun deliklerimi yakıyor. Bir an için Stay- see'yi uyandırmayı düşünüyorum ama sonra utanıyorum. Elbette kendi oğlumu değiştirebilirim. Bu kadar zor olamaz. Kıpırdanmasını görmezden gelerek ve Stay-see'nin dün nasıl yaptığını hatırlamaya çalışarak kirli sargısını çıkarıyorum. Elleri çok hızlı hareket ediyordu. Defalarca yıkanmış gibi görünen, kenarlarında kordonlar olan kare bir deri parçası buluyorum. Bu o olmalı. Kirli sargısını bir kenara atıp yenisini giydirmeye çalışıyorum ama kıpırdanıp zıplıyor ve bunu yapmayı neredeyse imkânsız hale getiriyor. Bıkkınlıkla kendi pelerinlerimden birini onun alt yarısına sarıyorum, onu kolumun altına sokuyorum ve şifacıyı aramak için kampa doğru ilerliyorum.

Önce birçok yavru ve dişinin bulunduğu ateşe gidiyorum. Elbette Maylak da onlarla birlikte olacak. Onun da yeni bir yavrusu var. Ama bana bakan yüzler meraklı boşluklar. İsimlerini hatırlamıyorum. Birine odaklanmaya çalışıyorum. Ah, şu. Siyah saçlı ve soluk yüzlü olan. Kardeşim Zennek'in komik isimli ve tuhaf sesli eşi. Ona odaklanıyorum. "Şifacıyı gördün mü?"

Kara kaşları havaya kalkıyor ve endişeli görünüyor. "Yaralandın mı? Zen-nahk'ı çağırayım mı?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. Garip, yuvarlanan sesiyle kardeşimden bahsettiğini anlamam bir anımı alıyor. Zennek, Zen-nahk değil. "Hayır, ben sadece ona bir soru sormak istiyorum."

Bir başka kadın, "Bariz olanı belirtmek istemem ama oğlunuz çıplak," diyor. Bu anonsu bir kıkırdama korusu karşılar. "Gidip Stacy'yi uyandırmamı ister misin?"

Kıkırdayan dişilere "Uyumalısınız," diyorum ve Pacy'ye bakıyorum. Sargım omuzlarından kalkmış ve minik kuyruğu esintide dalgalanıyor. Bana sevinçle gülümseyip küçük elini yüzüme vuruyor ve ben de kendi kendime kıkırdıyorum. Bu kadar küçük bir varlık nasıl benim olabilir? Şiddetli, koruyucu bir dalgalanma hissediyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum, onu yeniden sarıyorum. "Maylak'ı aramaya devam edeceğim. Teşekkür ederim."

"Vektal'ın çadırını kontrol edin," diyor sessiz bir dişi. Sanırım Aehako'nun eşi. Kampın uzak ucundaki yönü işaret ediyor.

Başımı salladım ve oradaki çadır kümesine doğru yöneldim.

Kampın bu ucunda, Vektal elinde mızrağıyla bir taşın üzerine çömelmiş. Onu Bek, Taushen ve diğer avcılar için karda bir harita çizmek için kullanıyor. Belki de biz seyahat ederken onları ava gönderiyordur. Günler önce olsa ilk gönüllü ben olurum. Avlanmak bir gurur kaynağıdır ve bundan büyük zevk alırım. Ama günler önce ne eşim Stay-see'yi ne de şu anda bile koluma ve en sevdiğim şalıma tuvaletini yapan küçük oğlumu düşünüyordum. Kuru bir nokta bulmak için derileri ayarlıyorum ve bulamadığımda, giydiğim şal ile değiştiriyorum. Onu yeniden bağlayıp kirli deriyi kolumun altına sokuyorum ve kampın diğer tarafına geçiyorum, şefin eşi Asha ile konuşuyor ve eşyalarını topluyorlar.

"Şifacıyı gördün mü?" diye sordum.

Asha kaşlarını çatarak bana bakıyor ve Pacy'yi kollarımdan alarak ilerliyor. "Oğlun neden çıplak, Pashov? Yine kafanı mı çarptın?"

Şefin arkadaşı soluk soluğa kalır. "Asha!"

"Kıyafetlerini nasıl bağlayacağımı bilmiyordum," diye itiraf ediyorum ve zihnimde bir anı canlanıyor. Bir khui'nin bile kurtaramayacağı kadar erken doğan küçük kızı için ağlayan Asha'yı. İçim daralıyor. Bu taze bir hatıra, ancak şimdiye kadar birçok mevsim eski olmalı, çünkü benim kendi oğlum var. Pacy'yi almasına izin veriyorum, onu görünce gözlerinin nasıl parladığını fark ediyorum. "Ona benim için bir süre bakabilir misin dostum? Şifacıyla konuşmak istiyorum."

Asha, Pacy'yi kendine doğru çeker ve yanağını onun yanağına dayar, yüzünde huzurlu bir gülümseme vardır. "Elbette. Yine de onu düzgün bir şekilde giydireceğim."

"Eğer yaparsan, teşekkür ederim." Taşıdığım ıslak, işenmiş deriyi ona uzattım. "Bununla ne yapacağım?"

Asha, "Yeni evimize vardığımızda onu yanına al ve temizle," diyor.

Şefin arkadaşı yüzünü buruşturur. "Benim çamaşır yığının da devasa boyutlara ulaşıyor. Eğer bir kaplıcanın yakınında durursak, Vektal'e bir gün ayırıp sadece kıyafetleri temizleyip temizleyemeyeceğimizi soracağım. Bebekler çok fazla değişim geçiriyor ve bırakın kurutmayı, herhangi bir şeyi yerleştirmek için bile zamanımız yok." Bakışlarını bana çeviriyor. "Stacy'nin Pacy için yeterince giysisi var mı? Fazlasına ihtiyacın var mı? Göçükte her şeyini kaybettiğini biliyorum."

"Sormak aklıma gelmedi. Onunla konuşacağım." Utanç duyuyorum. Eşimin rahatını nasıl düşünmemişim? Ne zaman arkamı dönsem, başarısız olduğum başka bir görevle karşılaşıyorum. Daha iyisini yapmalıyım.

"Git şifacıyı bul," diyor Asha, oğlumu zıplatıp güldürerek. "Sona yakın küçük çadırın içinde."

Dişilere başımı sallıyorum ve gösterilen çadıra doğru ilerliyorum. Kapaklar kapalıydı ve bu yüzden boğazımı

temizliyorum, nasıl olduğundan emin değilim

Dışarıda beklediğimi belirtmek için. Kashrem'le çiftleşiyorsa kabalık etmek istemem.

Bir an sonra Esha'nın minik kafası çadırdan dışarı çıkar. Maylak'ın çantası. Eski anılarımda çok küçüktü, ama şimdi boş dişli bir yürümeye başlayan çocuk. Ona sırtıyorum. "Annen içeride mi?"

Maylak ortaya çıkar ve Esha'yı nazikçe kenara çeker. "Pashov. İyi misin?" Yüzünden endişe okunuyor. "Başınız ağrıyor mu?"

"Acımıyor ama beni rahatsız ediyor," diyorum ona. "Oturabilir miyiz?"

"Çadırım dolu." Gülümsemesi özür dileyici. "Ama içinde oturabileceğimiz sonsuz miktarda kar var. Kaşrem, Esha'ya göz kulak ol lütfen," diye sesleniyor çadırın içine ve eliyle karı işaret ederek doğruluyor. "Gidelim mi?"

Onu kısa bir mesafede, aşağıdaki vadiye bakan kayalık bir çıkıntıya kadar takip ediyorum. Burası huzurlu, kar kalın ve bir dvisti sürüsü uzaktaki karı lekeliyor. Derin bir nefes alıp berrak havayı içime çekiyorum. Normalde havanın acımasız mevsime doğru dönmesinden keyif alırım ama şimdi, bir eş ve yavru varken ve barınaksızken, içimi belirsiz bir korku duygusu kaplıyor. Şifacıya bakıyorum ama yüz ifadesi her zamanki gibi sakin.

"Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu söyle bana," diyor Maylak, yumuşak bir sesle. "Belki yardımcı olabilirim."

Ellerimi ona doğru uzatıyorum ki onlara dokunabilsin ve iyileştirici büyüsunü khui'm üzerinde kullanabilsin. "Anıları. Onları geri istiyorum."

Maylak irkilmiş görünüyor, ellerimi tutmadan önce duraksıyor. Bir an sonra onları kavıyor ve beni nazikçe sıkıyor. "Bunun ve boynuzun için elimden geleni yaptım. Bazı şeylerin iyileşmesi zaman alır, Pashov."

"Tekrar dene," diyorum. Kaşlarını çatığında haksızlık ettiğimi anlıyorum. "Lütfen," diyorum ona. "Eşimi hatırlamak istiyorum. Yavrumu. Ben... onları düşündüğümde hiçbir şey yok. En azından bir şeyler hatırlamalıyım, değil mi? Anılar orada olmalı. Onları tekrar bulmayı deneyebilir miyiz?"

Çaresizliğimi hissetmiş olmalı, çünkü ellerimi bir kez daha sıkıyor. "Seni mağaradan çıkardıklarında çok yaralanmıştın," diye mırıldandı. "Beynin çok hasar görmüştü. Khui'nin ve benim sahip olduğum her şeyi aldı. -Seni hayatta tutmak için. Başına gelen tek şeyin hafıza kaybı olmasına sevindim, Pashov. Ölüme ne kadar yaklaştığının farkında mısınız?"

"Hâlâ ölüyorum." Sesim çatlıyor. "Eşimin acısı beni yok ediyor. Bana yardım et Maylak. Lütfen. Tekrar dene."

Başını sallıyor ve gözlerini kapatıyor. Ben de benimkileri kapatıyorum, şifasının üzerimden geçmesini bekliyorum. Bir an sonra bunu hissediyorum; bedenime yayılan ince bir sıcaklık. Khui'm göğsümde titriyor, onunkine karşılık veriyor. Kendimi rahatlamaya, nefesimi yavaşlatmaya, khui'min konuşmasına ve ona çektiğim acıyı anlatmasına izin vermeye zorluyorum. Eşimi geri istiyorum. Hayatımı geri istiyorum.

Bir yolu olmalı.

Sıcaklık azalıyor ve kaşlarımı çatarak gözlerimi açıyorum. Bu... hızlıydı. Stay-see'yi ilk gördüğüm zamanı hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. Nasıl geldiğini ve aramızdaki hızlı rezonansı hatırlamaya çalışıyorum.

Ama hiçbir şey yok.

Hayal kırıklığım Maylak'ın gözünden kaçmıyor. Ellerimi bırakırken yüzünde özür dileyen bir ifade var. "Zihnin benim yapabildiğim kadarıyla iyileşti. Anılarının geri gelip gelmeyeceğini sadece zaman söyleyebilir, Pashov. Kendine karşı nazik ol."

Elimi alnıma götürüyorum, sinirli bir şekilde. "Birkaç gün sonra tekrar deneyebilir misin?"

Maylak bana "İyileştirilecek başka bir yaran yok," diyor ve sesinde daha önce olmayan bir sertlik var. "Anıların ya geri gelecek ya da gelmeyecek. İyileştirmemi acil durumlar için saklamalıyım."

"Peki ya ben?"

Ayağa kalkarken eli kısa süreliğine omzuma dokunuyor. "Belki de o anılar olmadan yaşamayı öğrenmelisin."

Düşüncesi bile dayanılmaz.

STACY

EHava güzel olsa da gün uzun. Dün Pashov'un yanında hissettiğim rahatlık artık yok. Sessizim ve benimle ne kadar konuşmaya çalışırsa çalışsın. Bunun onun hatası olmadığını biliyorum ve bu beni daha da kötü hissettiriyor. Dün gece bir hataydı. Zayıf ve muhtaçtım ve bu bir daha olamaz. Hafızasını geri kazanana kadar olmaz. Onu cezalandırmaya çalışmıyorum... Sadece kalbimin zaten olduğundan daha fazla parçalanmasına izin veremem. Dayanamıyorum.

Pashov kötü ruh halimi seziyor ve çoğunlukla beni yalnız bırakıyor. Dün gece onun göğsünde ağlayarak uyuduğumu düşünürsek bu pek de şaşırtıcı değil. Garip. Nedenini anlayacağını sanmıyorum çünkü beni tanımıyor. Son iki yıldır benimle birlikte yaşamadı. Ona göre, beni sadece kısa bir süredir tanıyor. Ben bir yabancıyım. Ve bu berbat bir şey. İkimiz için de -ve Pacy için- en iyisi, seksin karmaşası olmadan nasıl bir takım olacağımızı bulmamız.

Özellikle de beni boş bırakan ve eskiden sahip olduklarımız için acı veren seks.

Ona haksızlık ettiğimi biliyorum. Onu seviyorum. Çabaladığımı biliyorum. Sadece yapamıyorum. Eski rutinlerimizin olmadığı her dokunuş bana ihanet gibi geliyor. Belki bu benim için delilik ama ben bundan kurtulana kadar ve o anılarını geri kazanana kadar böyle olmak zorunda.

Yine de kendimi kötü adam gibi hissediyorum. Ve onun çektiği kızağa binerek seyahat ederken battaniyelerin altında biraz ağlıyorum. Çünkü ben aptalım, zayıfım, insanım ve tek başıma çok yoruluyorum ve yavaşlıyorum. Bu yüzden battaniyelerin altına saklanıp uyukluyorum, çünkü uyuklamak sohbet etmekten daha kolay.

Öğleden sonra boyunca uyuyorum ve akşama doğru, kızaklar durduğunda ve çadırlar açıldığında uyanıyorum. Bir şenlik ateşi hazırlanıyor ama canım pek sohbet etmek istemiyor. Kızaktaki bohçaların arasına sıkışmış yuvamdan kayarak çıkıyorum ve kaslarım protesto edencesine inliyor. Son iki gündür ata biniyorum. Neden her yerim bu kadar ağrıyor?

Sonra bacaklarımın arasının ağrıdığını fark ettim ve hem utandım hem de üzüldüm.

"İyi misin?" Pashov soruyor, beni birkaç garip adımla ilerlerken gördüğünde yüzünde endişe beliriyor. "Şifacıyı görmen gerekiyor mu?"

"Ben iyiyim." Pelerinimi omuzlarıma daha sıkı sarıyorum. "Annen nerede? Pacy'yi beslemeliyim." Kemli, sağ olsun, bütün öğleden sonra bebeğime baktı. Belki de kendimi iyi hissetmediğimi anlamıştı ama o gönüllü olur olmaz bebeğimi ona teslim ettim. Tabii sonra onu büyükannesine teslim ettiğim için kendimi suçlu hissettim ve bunun için de biraz ağlamış olabilirim.

Dostum, son zamanlarda ağlamaklı bir haldeyim.

Elimi tutmaya çalışıyor. "adırlarını diğerklerinin yanına kuruyorlar. Sana göstereceğim."

"Bulabilirim," diyorum hemen ve elimi onunkinden çekiyorum.

Pashov başını sallıyor, yüz ifadesi dikkatle boş. "Ben adırımızı kurayım o zaman."

Tereddüt ediyorum. Bu gece gidip başka bir yerde uyuması için ona yalvarmak dilimin ucunda. Soğuk bile olsa, kalbimin bunu bir kez daha kaldırabileceğini sanmıyorum. Bakışlarımı kaçırıyorum ve o da arkasını dönüyor. Kuyruğu titriyor ve tedirgin olduğunu anlıyorum. Bu Pashov'un küçük özelliklerinden biri - bazen duygularını saklamakta iyi olsa da kuyruğu onu her zaman ele verir. şu anda bir o yana bir bu yana salladığı kuyruğu bana onu dışarı atmamı beklediğini söylüyor. Sonra ne olacak? Onu ateşin yanında tek başına uyumaya mı zorlayayım? Tek başıma titremeye mi? Olgun bir yetişkin olmalıyım. Omuzları bugün o kadar geniş görünmüyor, şimdi ona tekrar bakıyorum. Sanki hayal kırıklığına uğramış gibi çökmüşler.

Ve bu beni tekrar incitiyor. Onu reddetmemi bekliyor. Dün gece bir şeylerin yanlış gittiğini o da benim kadar iyi biliyor.

Bu seni neden şaşırttı, aptal? Geldiği anda bir saat boyunca aptal gibi ağladın ve sonra uyuyakaldın. Bu acıtmış olmalı.

Tanrım, işleri daha da kötüleştiriyorum. Pashov'u asla incitmek istemedim. Asla. Kızağın kayışını çözerken onu izliyorum ve parmak eklemimi ısııyorum. Bir şey söylemeli miyim? Elinden geleni yaptığını bildiğimi mi? Sorunun benim kafamda olduğunu mu? Ama bunun bir faydası olacak mı? Bir an onu izliyorum ve ateşe doğru çekiliyorum, çünkü ben bir korkağım.

Ateşe varmadan Kemli'nin keskin yüzünü görüyorum. Pashov'un annesinin şahin gibi bir yüzü var, sivri çeneli ve

Güçlü bir burnu var. Her yeri yuvarlak olan Sevvah'ın tam tersi, gri örgüleri var. Kemli'nin saçlarında siyahla karışık beyaz çizgiler var ama üç yetişkin ve bir neredeyse yetişkin annesine pek benzemiyor. Yine de ne kadar sert görüldüğüne bakılırsa harika bir kayınvalide. Onu bir kalçasında Pacy'yi tutarken, Farli'yle konuşurken ve yeni yakılmış ateşin üzerine yeni öldürülmüş bir yorgan canavarına benzeyen şeyi tükürürken Borran'a patronluk taslarken görüyorum.

Beni fark ettiğinde gözleri zevkle parlıyor ve bana el sallıyor. "Kızım benim! Tam da görmek istediğim kişi."

Ona gülümsüyorum ve kalp ağrımı iyi sakladığımı umuyorum. Paşov'a geldiğim anda beni karşılayacak ve burada rahat etmemi sağlayacak hazır bir ailemin olması en güzel şeylerden biriydi. Diğer kızlar bu kadar şanslı değildi ve Kemli ile Borran'a bayılıyorum. Tüm bunların benim için bu kadar zor olmasından dolayı onları hayal kırıklığına uğratmaktan endişe ediyorum. "Beni aradıysanız kusura bakmayın. Uyuyordum."

"Endişelenme. Halk ateşine gitmeye ve seni orada birileri için yemek pişirirken görmeye alışkınım." Işıldıyor. "Sanırım bu yeni bir topluluk ateşini beklemek zorunda kalacak."

İnsanlar için yemek yapmayı seviyorum. İçgüdülerim büyük ölçüde beslemeye meyilli ve buraya ilk geldiğimizde diğer kızlar çok mücadele etti ve ben hiç mücadele etmiyor gibiydim. Pashov ve ailesi yanımdayken değil. Bu yüzden 'anne' rolünü üstlendim (herkesle aynı yaşta olmama rağmen) ve insanlar için yemek yaptım. İki yıl sonra, herkes hala ikramlar için bana bakıyor ve itiraf etmeliyim ki mağaradaki herkesi şımartmaktan zevk alıyorum. Külüstür, derme çatma tavamı özlüyorum. Ateş çukurunu özlüyorum.

Dostumu özledim.

Göğsümde yükselen kederi görmezden gelerek cesur bir yüz ifadesi takındım. "Pacy bugün kötü müydü?" Kollarımı ona doğru uzattım.

Kemli'nin tuniğine yapışıp yüzünü gizliyor, bu da yaşlı kadının zevkle ışıldamasına neden oluyor. "Hiç de değil. Ziyarete bayılıyor! Ve çok iyiydi! Bütün öğleden sonra kucağымda oturdu ve dvisti sürülerinin geçişini izledik."

"Uslu durmasına çok sevindim. Huzursuz olduğunu biliyorum." Küçük oğluma gülümsüyorum. "Yemek yedi mi?"

"Küçük dişlerini iyi ete hazır hale getirmek için taze etli kemikleri çiğniyor." Bana gülümsüyor ve gerçekten de oğlumun elinde uzun, yuvarlak bir omur var, hala biraz kanlı. Ben izlerken bir ucunu ağzına götürüyor ve sakız gibi çiğnemeye başlıyor.

Evet, buz gezegenindeki yaşamın bazı yönlerini hâlâ yüzde yüz anlamış değilim. Gördüğüm manzara karşısında içten içe irkiliyorum ama Kemli'yi kızdırmamak için elinden alamıyorum. "Onu götürmekte iyisin Kemli. Ara verdiğin için minnettarım."

"Ama tabii ki. Bu yaşta tıpkı Pashov'a benziyor." Pacy'nin burnunu dürtüyor ve o kıkırdayınca ona gülümsüyor. "Yakışıklı ve gülümseme dolu."

Benim gülümsemem de gerginleşiyor. Normalde Pashov'un bebeklik hikâyelerini dinlemeye bayılırım ama şu anda bunu yapamam.

Yine de Kemli aptal değil. Gülümsemesi anlayışla birlikte acı tatlı bir hal alıyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Kızağım hâlâ yakınlarda mı? Senin için bir şeyim var."

"Benim için mi?" Şaşırdım.

"Evet. Gel." Pacy'yi benim yerime Farli'ye veriyor ve beni ileriye doğru sallıyor.

Merakla takip ediyorum. Göğüslerimdeki sütü boşaltmak için Pacy'yi beslemeliyim ama Farli'nin etrafı insanlarla dolu ve hepsi ateşin yanında toplanmış. Bebeğim hiçbir yere gitmiyor. Kemli'nin karda kolayca ilerlediği yolu takip ediyorum ve yarı sökülmüş kızaklarına vardığımızda, bitki çantasını karıştırmaya başlıyor. Pashov'un annesi otlar ve bitkiler konusunda kabilenin uzmanı ve çantasından bir şey çıkarıp bana uzattığında şaşırıyorum. Yine de bunun bir boynuz olduğunu görünce biraz şaşırdım. Küçük bir boynuz ve ucuna bir parça deri tıktırılmış. "Nedir bu?"

"Yüzünüz için bir merhem," diyor bana. "Hayvan yağı ve içinde kaynatılmış dranoosh yapraklarından oluşan bir macun."

Parmağımı sarımsı çamura batırıyorum ve sonra kokluyorum. Berbat kokuyor ama bunu ona söylemeyeceğim. "Yüzüm mü?"

Başını sallıyor. "Pashov insan derisinin bu hava için fazla yumuşak olduğunu söylüyor. Yüzün kızarıyor ve acıyor. Seni acı çekerken görmekten hoşlanmıyor. Bir şeyim olup olmadığını sordu, ben de bu sabah kaydattım ve beklettim."

Sadece onun düşünceliliğine değil, Pashov'unkine de şaşırdım. "Ben... teşekkür ederim."

"Tabii ki." Kolumu ovuyor, sesi alçalıyor. "Canın yanıyor, değil mi? Nasıl yardımcı olabilirim?"

Daha fazla gözyaşı dökmemek için gözlerimi hızla kırpmak zorunda kalıyorum. "Yüzüm mü?" Aptalca tekrarlıyorum.

"Yüzün değil." Göğsüme vuruyor. "Al. Mücadele ettiğini biliyorum. Seni kendi küçük Farli'm gibi önemsiyorum. İkinizin birlikte nasıl hareket ettiğini görüyorum ve bugün mesafeli görünüyorsun." Gururlu yüzü benim için endişeyle dolu. "Meraklı yaşlı bir kadını affet."

"Sen ne meraklısın ne de yaşlı," diyorum ona, dudak bükerek. Bir kolunu bana doluyor ve ben de ona yaslanıyorum. Tanrım, çok iyi hissettiriyor.

Sarılmak güzeldir. Teselli edilmek. Tabii o zaman kendimi daha da büyük bir pislik gibi hissediyorum çünkü Pashov'un beni teselli edeceğini biliyorum. "Sadece... gerçekten zor."

"Tabii ki öyle," diye yatıştırıyor, sırtımı okşuyor.

"Benimle ilgili hiçbir şey hatırlamıyor. Pacy'yi. Sıfırdan başlıyormuşuz gibi hissediyorum. Ben bunu istemiyorum. Sahip olduğumuz şeyi geri istiyorum. Dostumu özlüyorum." Sesimi duyuyorum ve kulağa huysuzca geliyor. "Bazen o olduğunu düşünüyorum, ama sonra..."

"Sonra bir şey söyledi ve hatırlamadığını mı fark ettiniz?" diye tahmin ediyor.

Başımı salladım, akan burnumu temizledim. Tam isabet.

"Acını paylaşıyorum, Stay-see. Maylak'ın onun üzerinde çalıştığı tüm o uzun günler ve geceler boyunca başucunda endişelendim. Kederimizi paylaştık. Uyanmasını umduk ve o anı bekledik. Bazen onun tekrar gülümsediğini görmek bir rüya gibi geliyordu." Tereddüt ediyor, sonra bana bir kez daha sarılıyor. "Hayatta ve iyi olması yeterli değil mi?"

"Kendime bunu söylüyorum." Elimdeki küçük yüz balsamı boynuzunu sıkıca kavıyorum. "Bazen haksızlık ediyormuşum gibi hissediyorum. Ona bir şans vermediğimi. Her şeye rağmen o benim Pashov'um ve ben saçmalıyorum." Dün geceyi düşünüyorum, yaptığımız seks çok iyiydi... ama bir o kadar da yanlıştı. Sanki bambaşka biriyle seks yapmış gibiydim ve bunu düşünmek içimi acıtıyor. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," diyorum ona. "Eşiniz uyandığında şimdiye kadar paylaştığınız her şeyi unutmuş olsaydı nasıl hissederdiniz? Tüm anılarınızı, alışkanlıklarınızı, isminizi... birlikte sahip olduğunuz yavrularınızı?" Bunu söylemek bile kemiklerime kadar acı çekmemeye neden oluyor. "Sana baktığında, paylaştıklarınızdan hiçbir şey göremeyeceğini mi?"

Kemli çenesini başımın üstüne koyuyor ve saçlarımı okşuyor. "Ben de senin gibi hissederdim."

PASHOV

Ateşin etrafında uzak duruyor.

Stay-see diğerlerine katılıyor, çorbayı paylaşıyor ve ateş çukurunun sıcaklığında hikayeler anlatılırken gülümsüyor, ama konuşmuyor. Bana da bakmıyor. Gözlerimiz bir noktada tesadüfen karşılaşıyor ve bakışlarında bir acı parıltısı ve gözyaşlarının ışıltısını görüyorum.

Sonunda, bu gecenin erken nöbetini tutan Harrec dışında çoğu kişi ateşten uzaklaşıyor. Stay-see oturduğu yerden kalkıp uyuyan oğlumu kucağına aldığı anda Harrec bana doğru sırtıyor. Yaptığı şakayı düşündüğünü biliyorum. Günler geçti ve ben hala komik bulmuyorum. Şu anda bile içimde kötü bir yemek gibi çalkalanıyor. Ona kaşlarımı çatıyorum ve Stay-see'nin etrafına koruyucu bir kol koyuyorum ve beni itmediğinde memnun oluyorum.

Çadırın içindeyse beni görmezden geliyor. Uyumaya gittiğimizde, sıcaklığı paylaşmak için onu kendime doğru çekmeye çalışıyorum, ama o kendini nazikçe tutuşumdan kurtarıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Yapamam."

Ve aramıza rulo haline getirilmiş bir kürk demeti koydu.

Gecenin çoğunu çadırın duvarlarına bakarak ve hayal kırıklığımla savaşıyor. Stay-see ile çiftleşmek bizi birbirimize yakınlaştırmalıydı. Bunun yerine, sanki beni daha da uzaklaştırıyor gibi hissediyorum.

Bir şeyler değişmeli.

Şafak sökmeden ayaktaım ve günün soğuk geçeceğini söyleyebilirim. Kar yine yağıyor ve acımasız mevsim sadece bir avuç gün içinde üzerimizde olacak. Belki de en fazla iki avuç. Havada kokusunu alabiliyorum. Stay-see için yine zorlu bir yolculuk olacak ve bu beni endişelendiriyor. Eşimi acı soğuktan korumak istiyorum ama başka seçeneğim yok. Soğuk rüzgârın yaktığı kırmızı yüzünü ve gözlerinin altındaki halkaları düşünüyorum. Birkaç gün dinlenmesi gerekiyor. Diğer insanlar da mücadele ediyor ama Stay-see diğerlerinden daha zor zamanlar geçiriyor gibi görünüyor. Benim yüzümden mi? Onun üzüntüsü yüzünden mi? Bu beni derin bir endişeye sürüklüyor ve düşüncelerimi kemiriyor.

Yapabilseydim, onun için burada bir barınak kurar ve günlerce dinlenmesine izin verirdim, ama o kadar zamanımız yok. Acımasız mevsim neredeyse gelmek üzere ve geldiğinde, kar ayların sonsuz dönüşleri boyunca kırılmayacak. Burada kapana kısılamaz. Hava nefes alamayacak kadar soğuduğunda olmaz. Hayatta kalamaz.

Onu ve oğlumu düşünmeliyim.

Stay-see'nin yemesi için yiyecek toplamak üzere ateşe gidiyorum ama henüz insanlar için pişen et yok. Birkaç dakika sürer. Arkamı dönüyorum ve annemin beni beklediğini görünce şaşıyorum.

"Oğlum. İşte buradasın. Seninle biraz konuşmak istiyorum." Gülümsemesi parlak, belki de fazla parlak. Genç bir kız gibi ders almak üzere olduğumdan şüpheleniyorum.

"Anne." Eğiliyorum ve selamlamak için yanağımı onunkine sürüyorum. "Sen ve babam şu ana kadarki yolculuğunuzda nasılsınız? Çadırınız rahat mı?"

"Biz iyiyiz," diyor kolumu okşayarak ve beni toplanan kalabalıktan uzaklaştırarak. "Baban her şeye rağmen uyuyabilir ve kız kardeşin Farli de ona çekmiş. Bu

Onların horlamalarına katlanmak zorunda olan benim." Kadının ağız hafif bir gülümsemeyle açıldı. "Ama sizinle başka bir şey konuşmak istiyorum."

"Kal-gör?" Sanırım.

"Evet. Oğlum, ona karşı pek sabırlı olmadığını hissediyorum."

Sabır mı? Yeterince sabrım yok mu? Sanki sabırlı olmaktan başka bir şey yapmamışım gibi hissediyorum. Boğazımda yanan öfkeyi görmezden geliyorum, çünkü annem sadece yardım etmeye çalışıyor. "Sana bunu söyleten ne?"

"Stay-see sana çok kızgın-"

"Stay-see son zamanlarda bana hep kızgın," diye karşı çıkıyorum. Çiftleştikten sonra döktüğü gözyaşları aklıma geliyor ve içime bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum. "Tek yaptığı ağlamakken onu nasıl memnun edeceğimi ve mutlu edeceğimi nasıl bilebilirim?"

"Onu anlamaya çalışmıyorsunuz. O yakın zamanda eşini kaybetmiş genç bir anne-"

"Ben onun eşiyim," diye itiraz ediyorum.

"Onun gözünde, değilsin. Onu hatırlamıyorsun. Kitini hatırlamıyorsun. Onun senin için bir yabancı olduğu gerçeği onu derinden yaralıyor."

"Şifacıya gittim," diyorum sinirli bir şekilde ve elimi yelemde gezdiriyorum. "Bana zihnimin iyi olduğunu söyledi. Anılarımın ya geri geleceğini ya da gelmeyeceğini ama benim için başka bir şey yapamayacağını söyledi."

Annem uzandı ve yanağıma dokundu. "Sen yaşıyorsun ve bir bütünsün oğlum. Eğer bu anıları kaybedersen, onunla yeni anılar yarat. İkiniz de gençsiniz. Bunun sizi ayırmasına izin vermeyin."

"Beni istemiyor."

"Sana bir şans daha verecektir," diyor annem, kendinden emin bir şekilde. "Ama daha çok çabalamalısın."

"Daha çok mu çalışayım?" Zaten olduğumdan daha fazlasını nasıl verebilirim? "Bana baktığında bir yabancı görüyor. Tıpkı benim ona baktığımda gördüğüm gibi. Bir daha asla olamayacağımdan emin olduğum bir eşi geri istiyor." Başımı sallıyorum. "Onun eşi olmak istemediğimi mi sanıyorsun? O benim istediğim her şey. Hem o hem de oğlum."

"O zaman onlar için savaşmalısın." Annem ellerini omuzlarıma koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Stay-see incindi ve paylaştığınız aşkı kaybettiğini hissediyor. Ona bu aşkın hâlâ var olduğunu kanıtlamalısın. Anılarını kaybetmiş olman önemli değil. Sen hala aynı Pashov'sun." Kalbimi işaret ediyor.

Annemin sözleri canımı yakıyor. Eşim için savaşmıyor muyum? İsteddiği her şeyi yapmıyor muyum? Ona değer verdiğimi göstermedim mi? Bu nasıl yeterli olmaz? Omzuma sempatik bir dokunuş daha yaptıktan sonra ateşe geri döndüğünde bile içim acıyor.

Bana da sorular ve endişeden başka bir şey kalmadı.

Meşgul olmalıyım. Her şeyden önce eşimi ve benim de küçük yavrumu düşünmeliyim. Onların rahatını düşünmeliyim. Kızağa doğru ilerliyorum ve onu yeniden paketlemeye başlıyorum. Arkadaşımın uyumaya devam edebilmesi için çadırı en sona bırakacağım ama Stay-see'nin rahat edebilmesi için bazı eşyaların yeniden düzenlenmesi gerekiyor. Bir deri düğümü çok sert çekiyorum ve kopuyor, beni geriye doğru karın içine uçuruyor. Hayal kırıklığı lanetini ısırarak geri alıyorum.

"Sıkıntılı görünüyorsun." Rokan yanımda beliriyor ve bana elini uzatıyor. "Her şey yolunda mı?"

Bugün herkes beni mi arıyor? Kolunu kavıyorum ve ayağa kalkıyorum. Ruh halim kötü ve bana ders vermeye başlamasını bekliyorum ama yüzündeki ifade pişmanlık dolu. İçimi çekiyorum ve ayağa kalkarken tozluğumdaki karın tozunu alıyorum. "Dikkat etmiyorum. Bu hava beni endişelendiriyor. Kal-gör soğukla mücadele ediyor."

"Bütün insanlar öyle yapar," diye onaylıyor, gözlerinde mesafeli bir bakışla. Sadece elleriyle konuşan eşini düşündüğüne şüphe yok. Bir an sonra bana odaklanıyor ve gülümsüyor. "Hava bir sonraki aya kadar düzelir. Bu sadece kötü şans. Bu fırtınadan sonra, bir sonraki dolunaya kadar birkaç gün daha her şey sakın olacak." Sırtımı sıvazlıyor. "Yeni evimize yerleşmek için bolca zamanımız olacak."

Sözlerini homurdanarak onaylıyorum. Diğer avcılar gibi ben de yeni evimizi düşünüyorum ama daha çok eşime ve onun iyiliğine odaklanmış durumdayım. O bu kadar zorlanırken ben rahatlayamam. "Havanın düzeleceğini duymak güzel." Eğer bugün bir süreliğine fırtına ve karın son günü olacaksa, bunu kabul edeceğim. Endişelenecek o kadar çok şey var ki... Stay-see ve benim eski bir kemik gibi kırılmamız gibi.

Yoksa hiç güçlü ve bütün müydük? Hiç hatırlamıyorum ama kesinlikle mutluyduk. Elbette ona değer veriyordum. Zihnim değişmedi; sadece hafızamın bazı kısımları eksik. Yine de o gittikçe uzaklaştıkça paniğe kapılmaktan kendimi alamıyorum. Bu yolculukta diğerlerinin etrafında olmak? Bu durumu daha da kötüleştiriyor. Fazla mahremiyet yok ve o çok yorgun. Keşke baş başa konuşacak ve birbirimizi yeniden anlamayı öğrenecek zamanımız olsaydı-

Durup düşünüyorum. Rüzgâr uğulduyor ve Rokan uzaktaki kendi kızağını işaret ediyor. "Eşim yakında kalkacak ve

Yolculuğa çıkmadan önce yemek için. Seninle yakında tekrar konuşacağız, dostum." Dostça bir el kaldırır. "Sana da iyi günler."

Sözlerini ona tekrarlıyorum ve kızağıma odaklanıyorum ama bunu düşünmüyorum. Havayı ve birkaç gün daha nasıl devam edeceğini düşünüyorum. İnsanların dediği gibi haftalar. Yakınlardaki bir vadiye sıkışmış bir avcı mağarasını düşünüyorum, buradan hızlı bir yürüyüş mesafesinde. Küçük bir aileyi birkaç gün barındırabilecek kadar büyük ve hava avlanmak için çok kötü olsa bile yakınlarda bizi birkaç gün daha besleyebilecek bir zula var.

Raahosh'un Leezh'e yaptığı gibi Stay-see'mi çalacak kadar cesur muyum? Hassen'in Li-lah'ı çalmaya çalıştığı gibi? İnsanlar bana bunları anlattı ve ben hem şok oldum hem de büyülendim. Kimse şefe itaatsizlik etmez... ama sırf insan dişiler yüzünden bu kadar kısa sürede iki erkek itaatsizlik etti.

Kabilenin kurallarını çiğnemek bana yanlış geliyor... ama yine de eşimle yalnız kalmaya ihtiyacım var. Onunla tekrar bağlantı kurmak için. Aramızdaki bu soruna bir cevap bulmak için. Ama sadece kaçmak çözüm gibi görünmüyor. Rokan'ın sözlerini düşünüyorum, havanın nasıl açık olacağını.

Cesaret edebilir miyim...? Karın ortasında kızağın diğerlerinin arkasına düşmesine izin vermek, patikadan sapmak ve onu avcı mağarasına doğru götürmek kolay bir şey olurdu. Ama avcılar bizi takip ederdi. Ve şefim çok öfkelenirdi. Bir an düşündüm... ve sonra ayağa kalktım.

Bir korkak gibi kaçmayacağım. Şefime isteklerimi bildireceğim. Eminim önce ona gidersem beni anlayacaktır.

Çadırı kontrol ettim ama Stay-see hâlâ uyuyordu. Güzel. O zaman şefimle konuşmak için zamanım var. Kampın içinden koşarak geçiyorum, karnımda bir ateş yanıyor. Bu karar hakkında ne kadar çok düşünürsem, o kadar doğru olduğunu hissediyorum. Kendimi koruyabilirim.

Eşim güvende. Tek ihtiyacım olan onun dinlenmesi için birkaç gün, aramızdaki ilişkinin yeniden rahatlaması için. Sonra onu diğerlerine katılmaya götürebilirim.

Vektal'i eşi Shorshie ile çadırını yıkarken buluyorum. Hava şartlarına karşı sıkı sıkıya sarınmış, kürkleri vücudunu olduğundan iki kat daha yuvarlak gösteriyor. Yaklaştığımda şef bana meraklı bir bakış atıyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor. "Sıkıntılı görünüyorsun."

Shorshie büyük bir merakla beni izliyor. "Bir şey mi hatırladın?"

Yüzlerinde hayal kırıklığı görmekten nefret ederek başımı sallıyorum. "Şefim, sizinle konuşmalıyım. Bir ricam var."

Shorshie tuttuğu çadırın köşesini yere bırakır. "Neden siz ikiniz konuşmuyorsunuz, ben de gidip Asha'dan Talie'yi alayım." Arkadaşına anlamlı bir bakış atıyor ve pelerininin kapüşonunu yüzüne daha sıkı sararak uzaklaşıyor.

Giderken onu izliyorum. "Eşin soğukla mücadele ediyor mu?"

"Bütün insanlar mücadele eder," diyor Vektal, çadırın bir köşesini tekrar kaldırıp Shorshie'nin yerini almamı işaret ederek. "Bazıları diğerlerinden daha fazla. Sanırım benim Georgie'm bunu saklıyor çünkü diğer dişiler güç için ona bakıyor." Duraksıyor. "Kal-gör acı çeker mi?"

"Öyle."

Düşünceli görünüyor. "Bazı dişiler yürüyüşe çıktı ya da avlanmayı öğrendi. Stay-see her zaman mağarada kalmaktan ve diğerlerine bakmaktan memnun olmuştur. Onlar için yemek pişiriyor, biliyorsun."

"Öyle mi?" Şaşırdım. Stay-see yolculuk sırasında dağıtılan çorbaların hiçbirine pek heves göstermedi ve çiğ ya da kömürleşmiş ete de pek ilgi duymadı. Çadırın kenarından tutup onu demirlerinden çekiyorum. "Onlar için ne pişiriyor?"

"Her türlü korkunç şey." Vektal sanki düşüncesi bile onu rahatsız ediyormuş gibi tüm vücudunu sallıyor. "Kekler ve keklerin arasına sarılmış etler ve üzerine eklenmiş kökler. İnsanlar bu pasta şeylere hayranlık duyuyor. Bir keresinde bir tanesini tatmıştım ve kötü et gibi mide bulandırıcı derecede tatlıydı." Öne doğru uzanıp bir düğümü yakalıyor, çözüyor ve çadır çöküyor. "Yine de dişiler buna bayılıyor. Her zaman Stay-see'ye gelirler ve ondan kendileri için bir şeyler yapmasını isterler. O da yapar. Eşin çok nazik biri."

Bu bilgiye üzüldüm mü yoksa sevindim mi bilemiyorum. Eşimin büyük bir kalbi olduğunu biliyordum - yorgun olduğunda bile başkalarına karşı nazik ve hoş davrandığını gördüm. Ama aynı zamanda son birkaç dakika içinde onun hakkında son günlerde öğrendiğimden daha fazla şey öğrendim.

Çünkü Stay-see benimle konuşmuyor. Düşüncelerini benimle paylaşmıyor. Benim için yemek yapmıyor. Önüme koyduğu her şeyi yerim, tadı bozulmuş et gibi olan berbat keklerini bile. "Sizinle konuşmaya gelmemin sebebi o, şefim."

"O zaman konuş."

"Stay-see'yi götürmek istiyorum."

Yüzünde şimşekler çakıyor. "Açıkla kendini."

"Benimle konuşmayacak. Acısını bir pelerin gibi taşıyor ve altında ne olduğunu görmeme izin vermiyor."

"Ve siz onu götürmenin bunu çözeceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bence benden başka konuşacak kimsesi yoksa, belki benimle daha çok konuşmayı tercih eder." Şefimin aynı fikirde olmadığını görebiliyorum, bu yüzden devam ediyorum. "Ben onunla konuşmaya çalıştıkça o beni daha da uzaklaştırıyor. Sanırım bununla yaşayabilirim ve sabırlı bir erkek olabilirim... seyahatin onun için zor olması dışında. Onun acı çektiğini görmek bana acı veriyor."

"Ona karşı hislerin mi var?"

"Tabii ki. O benim eşim." Bunu sorması bile beni dehşete düşürdü.

"Ama onunla ilgili hiçbir anınız yok."

Bu beni duraksatıyor. Söyledikleri doğru. Yine de Stay-see'den ayrılma düşüncesi içimi acıtıyor. Rezonansımızı hatırlayamasam bile, aramızda bir bağ olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok. Pacy ne kadar benimse, elim ya da kuyruğum ne kadar bana aitse, o da o kadar benim. Onlar benim bir parçam ve onları kaybetmek beni bir bütün olmaktan çıkarır. Stay-see'nin benden ayrılma düşüncesi bile bana acı veriyor. "Onlar burada olmayabilir," diyorum şakağımı göstererek. "Ama burada varlar." Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. Bu bana annemin bana söylediği sözleri düşündürüyor. Yeterince çaba göstermiyor muydum? Şimdi daha da çok çalışmaya kararlıyım. Stay-see benim eşim ve onu kazanmalıyım.

"Peki planın nedir?" Memnun görünmüyor ama henüz bana hayır demedi. Bu cesaret verici.

"Buraya yakın bir avcı mağarası var. Büyük olanı." Başını salladığında ikimizin de aynı mağarayı düşündüğümüzü anlıyorum. "Orada bir zula var. Stay-see'yi birkaç günlüğüne oraya götürmek istiyorum. Bu ona dinlenmesi için, bana da onu daha iyi tanımam için zaman verir."

"Geceleri onun çadırında uyuyorsun. Onu daha ne kadar iyi tanıman gerekiyor?"

Çenemin sıkıştığını hissedebiliyorum. "Sıcaklığımı onunla paylaşıyor olmam, onun da kalbini benimle paylaştığı anlamına gelmez."

Kabul etmiş gibi görünüyor. "Devam et."

"Eşimi tanımıyorum. Onu tanımak için zaman ayırmak istiyorum ama herkes yolculukla meşgul olduğu için bu imkânsız görünüyor. Stay-see'yi mağaraya götürmek ve ona dinlenmesi, bana da onu ve oğlumu tanımam için zaman vermek istiyorum."

"Yani tıpkı Hassen ve Raahosh gibi onu da alıp götürüyorsun." Sesi düz.

Planımı anladı. "Anladığım kadarıyla izin istememişler." Sesimi temkinli tutuyorum.

Vektal'in sert ifadesi kırılıyor ve bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Sen kurnaz birisin dostum. Geri döndüğüne sevindim. Hepimiz senin için endişelendik."

"Tamamen geri dönmüş değilim," diyorum ona. "Herkesin gözünde değil."

Onaylar gibi bir homurtu çıkarıyor ve çadırı katlıyor. Düşünebilmesi için sessiz kalıyorum. Bir arkadaşı ve yeni bir takımı var. Benim mücadelemi anlayacaktır. Yine de bir süre sonra başını sallıyor. "Yapamam. Acımasız mevsim bu kadar hızlı ilerlerken olmaz."

Hayal kırıklığıyla savaşıyorum. "Rokan'la konuştum. Vahşi sezonun erteleneceğini söyledi."

Şefim gökyüzüne bakıyor, gri ve bulutlarla dolu. Havada yoğun kar var. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye katılıyorum. "Bugünkü fırtınadan sonra, bir sonraki aya kadar acımasız mevsimin gerçekten bizi bulacağını söylüyor. Bu süre fazlasıyla yeterli olacaktır." Daha az istekliymişim gibi görünmesi için ona tembel bir gülümseme veriyorum. "Biliyorsun Rokan ve onun hava durumu sezgisi asla yanılmaz."

Vektal gözlerini kısar. "Doğruyu mu söylüyorsun?" "Evet. Şefime yalan söyleyerek kazanacağım hiçbir şey yok." "Senin yok mu?"

Daha geniş sırtıyorum. "Yalan söylemek isteseydim, eşimi kaçırıp sonra da nereye gittiğimizi unuttuğumu söylemek daha kolay olmaz mıydı?"

Uzun bir süre bana bakıyor ve sonra içten bir kahkaha patlıyor. Beni sırtımdan alkışladı. "Eğer bunu yaparsan, seni gerçekten boğazlarım, dostum. Hafızanın sağlam olmasını tercih ederim."

"Ben de kendimi bu şekilde tercih ediyorum." Ağrı göğsüme geri döndü. "Bu benim için önemli."

"Anlıyorum." Çenesini ovuşturuyor, düşünüyor. Bakışları kampı tarıyor ve Rokan'ı aradığını anlıyorum. Kısa bir mesafe ötede, küçük arkadaşına eliyle işaret ediyor. Şef tekrar bana bakıyor. "Sağlıklı mısın? Ağrın yok mu? Sorun yok mu?"

"Sadece son birkaç sezonda olan hiçbir şeyi hatırlayamıyorum. Diğer her şey her zaman olduğu gibi." Sadece. Sanki sorun değilmiş gibi söyledim. Bu büyük bir sorun ama şefimin sağlığım konusunda endişelenmesini ve eşimi götürmeme izin vermemesini istemiyorum.

Çünkü onun izni olsa da olmasa da gideceğim.

Vektal bir süre daha çenesini ovuşturuyor. Beni inceliyor, sonra iç geçiriyor. "Buranın yakınındaki avcı mağarasına gideceksin. Bir tane

iki odacıklı."

"Vadinin karşısında mı?" Elimle uzaktaki manzarayı işaret ediyorum. Bulduğumuz yerden karda kısa bir gezintiden fazlası değil. Bir saatlik bir yolculuk, belki daha az. Bahsettiği 'çifte' mağarayı biliyorum. Birbirine bağlı iki küçük mağara gibi ve bölgemizdeki en büyük avcı mağaralarından biri.

"Vadinin karşısında," diye kabul etti. "O mağara ve başka hiçbir yer. Seni tam olarak nerede bulacağımı bilmek istiyorum."

Heyecanımı yutuyorum ama yüzüme yayılan rahatlamış sırtışa engel olamıyorum. "Buraya yakın bir mağara. Başka yok." Sözlerini aynen tekrarlıyorum.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Hassen tanıdık topraklarımızın altındaki 'yeni' yerin ayrıntılarını o kadar çok paylaştı ki, tam olarak nereye gittiğimizi biliyorum. "Kaybolmayacağım."

"Hayır, sanırım yapmayacaksın." Vektal iddiam karşısında eğlenmiş görünüyor. "Sen benim en iyi avcılarımdan birisin, Pashov. Bu değişmediyse, yeri bulmakta sorun yaşamazsın. Yine de, doğru vadide olduğunu bilmen için bir tür işaret bırakacağız. Toprağa saplanmış bir mızrak ya da bir ağaca atılmış bir kürk olabilir."

"Bir kürk işe yarar," diye şaka yapıyorum. "Pacy'nin son birkaç gündür kirlettiği bir sürü kürküm var."

Homurdanıyor ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek deri çadırı sıkı bir bohça haline getiriyor. "Kızımdan kalma çuvallar dolusu donmuş kirli sargılarım yok mu sanıyorsun? Georgie çaresizce çim biçmesi gerektiğini söyleyip duruyor." Başını sallıyor ve bana bakıyor. "Seni bundan vazgeçiremem, değil mi?"

"Hayır, yapamazsın." Sevincime karşı koyuyorum.

"Dikkatli olacak mısınız? Burası Metlak topraklarına yakın. Topraklarına bu kadar çok sa-khui girdiğinde nasıl davranacaklarını bilmiyoruz."

"Eşimi ve yavrularımı koruyabilirim."

"Yapabileceğinizi biliyorum. Ancak gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutmanızı hatırlatmazsam kötü bir şef olurum. Bundan hoşlanmıyorum ama hava Rokan'ın dediği gibiye ve siz de kararlıysanız sizi durduramam. Stay-see bunu kabul etti mi?"

Ona sormadım. Ona sormayacağım çünkü cevabının hayır olacağından şüpheleniyorum. Şefime başımı sallıyorum ve midemdeki hastalıklı düğümü görmezden geliyorum. Şefime yalan söylemekten hoşlanmam... ama Stay-see için? Yalan söyleyeceğim.

"Günlerden dört eliniz var. Bizim ellerimiz, insan elleri değil." Sanki küçük insan ellerinden bir parmak eksikimiz olduğunu hatırlatmak istercesine üç parmağını ve başparmağını bana doğru oynatıyor.

"Vadiden en az bir elli gün uzaktayız," diye itiraz ediyorum. "Belki iki. Bu yeterli bir zaman değil." Bu bana eşime kur yapmam için yalnızca iki elli gün verir.

"Artık yok," diyor Vektal sert bir sesle. "Yoksa gitmene hiç izin vermem."

"Dört el", kabul ediyorum. O zaman Stay-see ile geçirdiğim her günü değerlendireceğim. Yeterli olmalı.

"Bizi yeni vadide bul. Dört gün içinde orada ol, yoksa senin için gelirim." Bana dar gözlerle baktı. "Beni senin için gelmeye zorlamasan iyi edersin. Memnun olmayacağım."

Gülüyorum. "Beni almaya gelmene gerek yok. Acımasız mevsim gelmeden önce kabileye yeniden katılacağız. Buna söz veriyorum."

Bir an düşündü, sonra ekledi: "Eğer ay dönene kadar dönmezsen, Bek'i peşinden göndereceğim."

Omuz silkiyorum. Bek huysuz ama işinin ehli. Ona aldırmıyorum. "Ve Harrec."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Geri döneceğiz."

Planım için heyecanla dolup taşıyorum. Vektal ve ben grubumuzun arkasını kollayan avcılarla konuşup kısa bir süre sonra sürüden ayrılacağımı bildiriyoruz. Birkaçı endişeli görünüyor ama Bek harekete geçtiğim için memnun görünüyor. Ayrılmak için dönmeden önce bana ciddi bir baş selamı veriyor.

Çadırıma döndüğümde Stay-see uyanıktı. İyi ruh halime meraklı bir bakış atıyor ama hiçbir şey söylemiyor, Pacy'yi beslemeye ve altını değiştirmeye odaklanıyor. Eşyalarımızı toplamak için acele ediyorum, karın daha hızlı yağdığını karışık duygularla fark ediyorum. Bu, eşime anlatacağım hikâyeye ağırlık kazandıracak: Fırtına nedeniyle kabileden ayrı düştüğümüz ve mağaraya sığınmak zorunda kaldığımız. Keşke hava bu kadar soğuk olmasaydı, çünkü Stay-see şimdiden acınası bir şekilde titriyor. Omuzlarımdaki pelerini çıkarıp ona veriyorum ama o başını sallıyor. "Sen de sıcak kalmalısın."

"Kızağı çekerken yeterince ısınacağım," diyorum ama reddediyor.

Onu ve oğlumu kızağa bindiriyorum, battaniyeleri sıkıca sarmaya özen gösteriyorum. Eşyalarımızı topladıktan sonra kızağın saplarından tutup kör edici karda yola koyuluyorum.

Yakında birlikte yalnız kalacağız.

O zaman Stay-see'nin endişelerini bana itiraf etmekten başka çaresi kalmayacak ve iyileşeceğiz. Eğer eski anılarımı geri getiremezsem, yenilerini yaratacağız.

Başlamak için sabırsızlanıyorum.

STACY

T Bugün hava korkunç. Hiçbir losyon rüzgarın yüzümü acıtmasını engelleyemez ve hiçbir kürk de acı soğuğun katmanları kesip geçmesini engelleyebilir. Bu berbat bir durum ve aklıma havanın sa-khui'nin bile mağarada sarınıp sarmalanmasına neden olacak kadar berbat olduğu son acımasız sezon geliyor. Bu beni pek cesaretlendirmiyor. Ama bunu atlatacağız, çünkü başka seçeneğimiz yok.

Pashov kızağın üzerine birkaç rulo kürkle bir rüzgâr siperi yapmış, ben de kızağımız kar fırtınasında ilerlerken arkasına saklanıp Pacy'yi vücudumla koruyorum. Kar o kadar yoğun yağıyor ki, öğle vakti olduğunu bilmeme rağmen gökyüzü gece gibi karanlık görünüyor. Normalde takip ettiğimiz kızakların hiçbirini göremiyorum. Aslında, birkaç metre ileride yorulmak bilmeden kızağı çeken Pashov'un iri bedeni dışında pek bir şey göremiyorum. Ona minnettirim. Bunun içinde yürümeye çalışmayı hayal bile edemiyorum.

Son zamanlarda ona bu kadar kötü davrandığım için kendimi suçlu hissediyorum. Bencillik yapıyorum. Sanırım deniyor ama benim için çok zor. Yorgunluğum yardımcı olmuyor, kar yardımcı olmuyor ve geçen gün yaptığımız seks kesinlikle yardımcı olmuyor, çünkü

Şimdi tekrar seks yapmak istiyorum. Bedenim bu Pashov'un eski Pashov'la aynı olmadığını kavrayamıyor gibi görünüyor. Hâlâ onu istiyor ve hâlâ seksin rahatlatıcılığını ve serbest bırakıcılığını istiyor.

Battaniyenin altına girip Pacy'ye sımsıkı sarılırken son birkaç günü düşünüyorum ve davranışlarımdan dolayı biraz utaniyorum. Bu onun suçu değil. Bunların hiçbiri onun suçu değil ve sanki onu suçluyormuşum gibi hissediyorum. Her şeyle nasıl başa çıktığımla gurur duymuyorum. Sadece ne yapacağımı bilmiyorum. Uyandığından beri savunmadayım.

Beni hatırlayamadığı için bir sorunmuşum gibi hissediyorum. Pacy'nin bir sorun olduğu gibi. Elbette sorun olduğum için kendimi savunuyorum. Ama Pashov bizim sorun olduğumuzu söylemedi. Sanırım hıncımı ondan çıkarıyorum ve ne zaman bana 'eski' Pashov gibi gelmeyen bir şey yapsa, buna içerliyorum. O yüzden eskisi gibi kıcımlı ellemiyor. O hala iyi ve nazik bir adam. Hâlâ oğlumun babası.

Belki de değişikliklere içermek yerine, kendime onun hayatta ve sağlıklı olduğunu hatırlatmalıyım. Benim bir eşim var. O göçükte ölmedi. Pacy'nin bir babası olacak. Elbette bunun için minnettar olabilirim.

Korkunç beynim, onu hatırlamayan bir baba diye fısıldıyor. Beynim tam bir pislik.

Rüzgâr uğulduyor ve ben battaniyenin altında büzülüyorum. Pacy korkunç havadan rahatsız değil, mutlu bir şekilde kendi kendine mırıldanıyor ve kucağımdaki oyma kemik oyuncağıyla oynuyor. Yine de endişelenmeden edemiyorum. Hava her geçen an daha da soğuklaşıyor ve kar daha da kalınlaşıyor. Fırtınalı gri dünyaya bakıyorum ve o kadar soğuk ki tenim kavrulmuş gibi hissediyorum. "Pashov?" diye sesleniyorum. Uğuldayan rüzgârı duyabilmek için sesimi yükseltmem gerekiyor.

Arkadaşım hemen kızağı bırakıp bana döndü ve battaniyeleri benim ve Pacy'nin etrafına daha sıkı sardı. "Seyahat edebilecek kadar iyi misin? Daha fazla battaniyeye ihtiyacın var mı?" Sanki bana verecekmiş gibi pelerinini silkmeye başladı.

"Biz iyiyiz," diyorum ona çabucak. "Pelerininiz sizde kalsın. Hava kötüleşiyor mu?"

Başını salladı. "Yakında duracağız."

"Yakında mı?" Onu doğru duyup duymadığımdan emin olamadan tekrarlıyorum, yoksa rüzgârdan mı bilmiyorum. Başını salladığında biraz rahatladığımı hissediyorum. "Sence ateş yakabilecek miyiz?" Bağırıyorum.

"Sana ateş yakacağım," diye söz veriyor, pelerinimi çeneme daha sıkı sarıyor. "Battaniyenin altına gir ve sıcak kal."

"İyi misin?" Onun da benim kadar üşüyüp üşümediğini anlamak için yüzüne bakıyorum. Bana çocuksu bir gülümsemeyle başını sallıyor ve bu manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kızağın önüne dönüyor ve tutamakları tekrar eline alıyor ama ben hala şaşkın bir şekilde oturuyorum. O gülümseme her zamanki Pashov gülümsemesiydi ve bir yanım kızaktan atlayıp onu döndürmek ve bana tekrar gülümsemesini sağlamak istiyor.

Hava soğuk olsa da içimde biraz umut var.

Görünüşe göre Pashov'un 'yakında' fikri benimkinden çok farklı. Hava her geçen an daha da soğuyor, ta ki nefesim battaniyenin altında bile buz tutana ve tüm vücudum ısınma ihtiyacıyla titreyene kadar. Rüzgâr daha da şiddetleniyor, kar daha da kalınlaşıyor, neredeyse bir kar kasırgasının içindeymişiz gibi hissediyorum. Böyle şeyler var mı? Eğer varsa, bir tane bulduk. Gökyüzünden o kadar yoğun kar yağıyor ki gömülmemek için battaniyelerimi tekrar tekrar silkelemek zorunda kalıyorum. Bu sırada Pashov her zamanki gibi güçlü ve acımasızca kararlı bir şekilde ilerliyor. Onun birkaç şeklini zar zor seçebiliyorum.

Bir metre ötede. Eğer yakınımızda başkaları varsa, onları görmek imkansız.

Ben de endişelenmeye başladım. Bu havada hiçbir çadırın bizi yeterince sıcak tutamayacağı kesin. Hiçbir ateş bu rüzgara dayanamaz. Biz ne yapacağız? Geceyi şu anki kadar soğuk geçirme düşüncesi beni çaresiz bir umutsuzluğa sürüklüyor. Hiç bu kadar üşümemiştim. Tek tesellim Pacy'nin umursamaz görünmesi. Bu konuda insandan çok sa-khui ve ona minnettarım.

Kızak durdu. Battaniyenin altında kaşlarımı çatıyorum, endişeliyim. Pashov iyi mi? Kızak yeniden hareket ederken kaçınılmaz sarsıntıyı bekliyorum ama hiçbir şey kıpırdamıyor. Ya... ya yine yaralandıysa? Panik boğazıma yapışıyor ve kendimi dik tutmaya çalışarak battaniyelerin arasında debeleniyorum. "Pashov?" Kar fırtınasına doğru haykırıyorum. "Pashov!"

"Ben buradayım," diyor ve yüzüme dokunuyor.

Tanrım, parmakları çok sıcak ve ben çok üşüyorum. Ona sokulup sıcaklığının tadını çıkarmak istiyorum. Tanrı'ya şükür o iyi. "Neden durduk?"

Bir an tereddüt etti, sonra Pacy'yi kollarına almak için bana doğru uzandı. "Gelin. Sizi içeri götürmeliyiz, ikinizi de."

İçeride mi? Gözlerimi kısarak yağın kara bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. "Duruyor muyuz? Ama gece değil-"

"Bugünlük işimiz bitti," diyor sert ve sakın bir sesle. Bana boştaki elini uzatıyor ve kızaktan inmemeye yardım ediyor, ardından pelerinini üzerime atarak beni kar fırtınasından koruyor. "Gel. Bana tutun, ben yolu göstereceğim."

"Pacy-"

"O bende. Gel."

Yanına yapışıyorum ve beni ileriye götürmesine izin veriyorum. Nereye gittiğimizi söylemek imkansız ve bu biraz yaz kampında yaptıkları güven egzersizlerine benziyor. Sadece birinin kollarına doğru geriye doğru düşmüyorum. Güvenlik ve sıcaklık umuduyla körlemesine karın içine doğru adım atıyorum.

Birkaç adım sonra aniden rüzgâr kesiliyor. Pashov'un kürk pelerininin altından dışarı bakıyorum, hava karanlık ama eşimin ve bebeğimin parlayan mavi gözlerini ve kaya duvarlarının belli belirsiz hatlarını zar zor seçebiliyorum. Nefes alışım farklı geliyor ve rüzgâr arkamızda uğulduyor gibi. Şaşkınlıkla dönüyorum, nerede olduğumuzu anlayınca tekrar dışarı bakıyorum. "Burası bir mağara mı?"

"Bir avcı mağarası," diye onaylıyor Pashov, Pacy'yi bana uzatarak. "Onu tut, ben de ateş yakayım."

Oğlumu alıyorum, sıcak ve kuru kalması için onu dikkatlice battaniyesine sarıyorum. Kar yüzünden iliklerime kadar ıslanmış hissediyorum, ama rüzgâr içime işlemiyor, bu yüzden o kadar da korkunç değil. "Diğerleri nerede?" O mağarada dolaşırken ben de soruyorum. Karıştırma sesleri duyuyorum ve sonra ateş çukurunda Pashov'un yüzünü aydınlatan bir kıvılcım yanıyor. "Mağarada mı kalıyorlar?"

Uzun bir süre sessizlik oldu ve sonra bir kıvılcım daha. "Onlardan ayrıldık."

Bir nefes çekiyorum. "Ne oldu?"

Bu kez kıvılcım tutuşuyor ve Pashov eğilip ateşi büyütme için hafifçe üflüyor. Ateşi çırayla beslerken sabırsızlıkla bekliyorum, bir yandan da küçük aleve dikkatlice üflüyor. Konuşmak için güvenli olduğunda ve ateşin sönme tehlikesi kalmadığında bana bakıyor. "Kar çok fazla büyüdü. Geride kaldık."

Ve bizim kızağımız en büyüğü bile değildi. "Aman Tanrım. Sence diğerleri-"

"Güvende olacaklar. Söz veriyorum. Endişelenmeyin."

"Nasıl endişelenmem? Georgie, Josie ve diğerleri dışarıda fırtınanın içindeler! Peki ya ailen-Kemli? Borran? Ya da Farli ve kardeşlerin-"

"Onlara yetişeceğiz," diyor, sesi sakın ve düzgün. "Seni buraya getirdim çünkü üşüyorsun."

"Ama bizim için endişelenmeyecekler mi-"

"Endişelenme," diye beni temin ediyor. Küçük ateşten kalkıp yanıma geliyor ve beni nazıkçe aleve doğru çekiyor. Üstümdeki sırlıslık giysilerden birini omuzlarımdan çekiyor ve bir an için kürklere ihtiyacım olduğunu söyleyip itiraz etmek istiyorum ama sonra beni ateşin önüne oturtuyor. Artık tutuşmaya başlamıştı ve çok ama çok sıcaktı. Sıcaklığın verdiği hisle iç çekip daha da yaklaşıyorum.

"Endişeliyim, Pashov," diyorum Pacy'yi kendime yakın tutarken. Zihnim korkuyla dolup taşıyor. "Diğerlerini kaybedemeyiz-"

"Yapmayacağız," diyor hemen. "Nereye gittiklerini biliyorum. Onlarla orada buluşacağız. Şimdilik dinlenmen çok önemli, Stay-see. Sen ve oğlum ikiniz de." Uzanıp Pacy'nin çenesinin altına vuruyor ve bebek kıkırdıyor. "Burada bekle," diyor Pashov bana. "Ben eşyalarımızı getireceğim."

Yardım etmek istiyorum ama Pacy'ye göz kulak olunmalı ve ateş yanmaya devam etmeli. Bu yüzden ateşin başında beklerken titreyerek başımı sallıyorum. Pashov tekrar mağaranın önünden fırlayıp kör edici beyaz sağanağın içinde kayboluyor ve boğazımdaki düğüm kocaman büyüyor. Hava çok kötü. Diğerlerinden nasıl ayrılabiliriz? Biz ne yapacağız?

Pashov birkaç deste kürkle tekrar belirdiğinde sorularımı yutuyorum. Onları mağaranın girişine bırakıyor ve tekrar karın içinde kayboluyor. Kendimi Pacy ile meşgul ediyorum, huysuzlanmadan önce onu besliyorum ve ateşin yanında kucağında oynamasına izin veriyorum. Sıcaklık harika hissettiriyor ama beraberinde suçluluk duygusunu da getiriyor. Diğerleri bu soğukta dışarıda. Acı çekiyorlar, yola devam ediyorlar çünkü hepimizin bir arada kalması önemli.

Her ne kadar önümüzdeki birkaç saat boyunca bu ateşin başında oturup kendimi unutturmak istesem de, böyle bir lüksümüz yok. Eğer diğerlerine yetişmek istiyorsak, bir an önce yola koyulmalıyız.

Pashov bir sonraki gelişinde onu durduruyorum. Ayağa kalkarak, "Daha fazla bavul boşaltma," diyorum. "Oraya geri dönmemiz gerek."

"Hayır," diyor inatla. "Üşümüştün. Otur ve ısın."

"Diğerleri hâlâ dışarıda. Onlara yetişebiliriz. Onlar dışarıda bizi ararken ben burada ateşin başında oturamam."

"Bizi aramayacaklar," diyor Pashov kararlı bir şekilde, yanıma doğru ilerleyerek. Omzuma nazik bir el bastırıyor. "Otur. Yorgunsun. Üşümüştün. Dinlen ve kendini ısıt."

Şüpheyle onu izliyorum. "Kar fırtınasında kaybolmuş birine göre pek gergin görünmüyorsun."

"Gergin olmanıza gerek yok." Pashov mağara girişinin üzerindeki gizlilik perdesini çekerek dumanın dışarı sızmasına yetecek kadar yer bıraktı. "Sana ve Pacy'ye ben bakarım. Avlanabilirim. Hava çok kötüyse yakınlarda bir zula var. Yakıtımız ve battaniyelerimiz var. Her şey iyi olacak. Dinlen ve iyileş, Stay-see."

Kar fırtınasında eşi ve çocuğuyla geride kalan birine göre çok sakın. Fazla sakın. Yüzünü inceliyorum. Pashov her zaman berbat bir yalancı olmuştur ve gözlerimin içine bakmadığında şüphelerim doğrulanıyor. "Bu kasıtlıydı, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Yangına biraz daha körükle gidiyor. "Sakin ol, Stay-see. Biraz çay ister misin? Çay keseni çıkarabilirim."

"Uh huh," diyorum ihtiyatla. "Dışarı çıkıp diğerlerine yetişmemiz gerekirken bana çay ikram ediyorsun."

"Aramızda çok fazla mesafe var," diyor inatla.

Aklıma endişe verici bir düşünce geldi. Son birkaç gündür ayak uydurmakta hiç zorlanmadı. "İyi hissediyor musun? Çok yorgun değilsin, değil mi?"

"Ben iyiyim."

"Ama mücadele ediyor olsaydın bana söylerdin, değil mi?" Elimde değil ama onun için endişeleniyorum. Yıkıcı bir yaralanmadan yeni kurtuldu. Şifacı olmasaydı.

"Kal-gör." Pashov yanıma oturmak için hareket ediyor. Eli omzuma düşüyor ve bana sabırlı bir bakış atıyor. "Her şey yolunda. Lütfen endişelenmeyin."

"Endişelenmekten başka ne yapabilirim ki? Geride kaldık-"

İç çeker ve alnını ovuşturur. "Kal-gör, lütfen."

"Pashov," diyorum sesimde bir uyarı tonuyla. "Ya bana neler olduğunu anlat ya da oraya geri dön ki yetişebilelim."

Ağzı düzleşiyor ve kuyruğu bana yalan söylediğini anlatan o küçük zıplama hareketini yapıyor. Ona kaşlarımı kaldırıyorum,

Bekliyor. Bir süre sonra yüzünü buruşturur. "Pekâlâ. Kabul ediyorum... kimse bizi aramaya gelmeyecek."

"Çünkü...?"

"Çünkü şefimle konuştum ve birkaç gün mağarada kalmamıza izin vermesi için onu ikna ettim. Onlara yeni evlerinde yetişeceğiz."

Dehşete düşmüş bir halde ona bakıyorum. "Ne? Neden bizi geride bırakmak istiyorsun?"

"Çünkü soğukta mücadele ediyorsun ve bunu görmek bana büyük acı veriyor." Şalı omuzlarından çekip üzerime atıyor ve sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi sıkıca sarıyor. "Çünkü dostumun bir gün daha buz ve karda acı çekmesini izleyemem."

Isınıyorum ve bu sadece ateş yüzünden değil. İçimde de bir şeylerin çözüldüğünü hissediyorum. Kazadan bu yana ilk kez mi benden eşi olarak bahsediyor? "Herkes mücadele ediyor," diye mırıldanıyorum. "Bu sadece katlanmamız gereken bir şey-"

"Hayır, değil," diyor düz bir sesle. "Diğer insanların mücadele edip etmemesi umurumda değil. Ben senin mücadele etmeni önemsiyorum."

Gözlerimi kırptırıyorum çünkü buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Diğerlerinin mücadele etmesini elbette önemsediyini, çünkü bizim bir kabile ve aile olduğumuzu söylemek istiyorum ama... o da onları hatırlamıyor. Neden umursasın ki? "Önümüzdeki birkaç gün boyunca benimle bir mağarada yalnız kalmayı gerçekten ama gerçekten istiyor musun?"

"Tabii ki."

"Neden?" Ellerimi açtım, kafam karışmıştı. "Pashov, kazadan beri aramız pek iyi değil. Sana iyi davranmadım ve davranmadığımı da biliyorum. Öyleyse neden kendini benden başka kimsenin olmadığı bir mağaraya hapsediyorsun?"

"İyi davranmadın çünkü acı çekiyordun," diyor Pashov. Uzanıyor ve sanki ilk kez keşfediyormuş gibi bir parmağını nazikçe çenemde gezdiriyor. Bu küçük, şefkatli dokunuş karşısında tüylerim diken diken oluyor. Büyülenmiş bir halde beni izliyor. "Hatıralarımın eksikliğinin önemli olmadığını düşünerek aptalca ilerledim. Beni tekrar eşin olarak kabul edeceğini ve her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. Ama belki de daha fazlasını yapabileceğimin farkına varıyorum... ve seyahat bunun ne yeri ne de zamanı." Kalçalarına yaslanıp bana gülümsüyor. "Ben de Vektal'a seni kaçırıp kaçıramayacağımı sordum."

"Ama neden?" Zamanlama tamamen berbat görünüyor.

"Birbirimizi bir kez daha tanımamızı istiyorum," diyor Pashov. "Senin benimle ilgili anıların var. Benim seninle ilgili anılarım yok oldu. Eğer onları geri alamayacaksam, yenilerini yapmak istiyorum. Seninle birlikte."

Bunun üzerine biraz daha eridim. "Yapar mıydın?"

Elini göğsüne bastırarak başını sallıyor. "Khui'min seninle rezonansa girdiğini hissediyorum. Her sabah uyandığımda, senin için bir şarkı söylüyor. Ne zaman yaklaşırsan, seni çağırıyor. Neyi unuttuğumu biliyor. Ve olanları görmezden gelmeyi bırakmanın zamanı geldi. Ben bütün değilim. Kim olduğumun hayati bir parçasını kaçıyorum... çünkü seni kaçıyorum, Stay-see. Bunu geri almak istiyorum." Yüz ifadesi ciddiye. "Bana yardım edecek misin?"

Boğazımdaki düğüm çok büyük. Tüm bunları o mu tasarladı? Sırf kavga ettiğimiz ve anlaşılmadığımız için zorlu bir yolculuğun ortasında geride mi kalacağız? Berbat bir fikir gibi görünüyor ama yine de yeni eve diğerlerinden bir hafta sonra varmamızın bir önemi var mı? Birkaç günün ne önemi var ki? Tereddüt ediyorum. Umutlanmak istemiyorum. "Burada kalıp birkaç gün dinlenirsek seyahat etmek güvenli olur mu?"

Bana başını salladı. "Rokan havanın dayanacağını söylüyor. Bu fırtınadan sonra, bir sonraki aya kadar başka fırtına olmayacak."

Bundan hoşnutsuz olduğumu söyleyemem. "Peki ne yapacağız?"

Pashov'un bakışları beni izlerken yoğunlaşıyor. "Yeni anılar yaratıyoruz, Stay-see."

Pashov mağaranın etrafını dolaşıp yaşamamız için hazırlarken kendimi garip bir şekilde utangaç hissediyorum. Mağaralara göre, iki odası olan güzel ve geniş bir yer. Büyük olan mağaranın ana kısmı, küçük olan ise depo olarak kullanılıyor ama şu anda depolanacak pek bir şey yok. Normalde gezginler için saklanan ekipmanların çoğu en aza indirilmiş, geri kalanı büyük depremden bu yana atılmış. En azından birkaç battaniye ve sa-khui'ler hiçbir şeyi ziyan etmedikleri için çeşitli boyutlarda kurutulmuş kemiklerle dolu bir sepet var. Ben ateşin başında durup gizlice dostumu izlerken Pacy'nin bunları karıştırmasına izin veriyorum.

Yorucu yolculuğa ve kötü havaya rağmen Pashov'un keyfi yerinde görünüyor. Adımları coşku dolu ve kızağımızdan rulo rulo deri ve kürkleri çıkarırken kendi kendine mırıldanıyor. Eşyaların bir kısmı annesine ait ve arka mağarada özenle saklanmış. Tüm teçhizat içeri girdikten sonra kızak sökülüyor ve ayrıca ıslak ve soğuktan yıpranmaması için saklanıyor. Ardından Pashov, mağaranın önündeki kapı perdesini yerleştirmeden önce bir çırpma teli ile mağaradaki kar ve döküntüleri süpürüyor. Şiddetli rüzgârda dalgalanmasından memnun değil ve sonra onu bir kat daha deriyle güçlendirmek için işe koyuluyor.

Arada bir bana bakıp gülümsüyor. Küçük planından memnun mu yoksa kendisi mi utangaç hissediyor karar veremiyorum. Artık burada yalnızız, kabilenin geri kalanı tampon görevi görmüyor. Ben onu iyi tanıyorum ama o beni tanımıyor. Bu muhtemelen ikimiz için de biraz garip olacak.

Tekrar soruyorum, olabilir mi? Seks yaptık. Birlikte geçirdiğimiz iki yılı hatırlamasa bile, geçen gece aklına kazınmış olmalı. Biriyle çiftleşmekten daha samimi bir şey olamaz. Sa-khui'ler cinsellik konusunda oldukça gevşektir, ama Pashov'un rezonansa girdiğimizde bakire olduğunu biliyorum.

Bunu unutmuştum.

Geriye dönüp baktığımda, seks yapmamıza nasıl tepki verdiğimi görünce irkiliyorum. Bu onun için akıl almaz bir şey olmalıydı... ve sonra ağladım. Bu onun duygularını incitmiş olmalı ve ben kendimi suçlu hissediyorum. Kendi yaralı duygularıma o kadar kapılmıştım ki onu pek düşünmedim. Ben nasıl bir eşim?

Değişmesi gereken biri, bu kesin.

Pacy tiz bir bebek çığlığı atıyor, küçük kuyruğu oturduğu kürkün üzerinde ileri geri sallanıyor. Pashov yüzünü aydınlatan bir sırtışıla arkasına bakıyor. "Enerji dolu."

"Öyle," diye katılıyorum, yüzüme bir gülümseme geliyor. Pacy'yi hatırlamıyor olsa bile, ona karşı bir sevgi beslediği açık. "Hepsi sa-khui. İnsan yarısının enerjisi saatler önce tükenirdi." Şu anda bile kendimi bitkin ve uykulu hissediyorum.

"Yorgun musunuz? Dinlenmek ister misiniz?" Pashov, mahremiyet perdesini iki kez diktiği tığı ve deri tangayı bir kenara bırakıyor. "Eğer uyumak istersen, malzemelere göz kulak olabilirim."

"Ben iyiyim," diyorum ona. Zaten muhtemelen uyuyamayacaktım. Kürklerin içinde uzanır ve aramızdaki şeylerin nasıl bu kadar yanlış gittiğini d   n rd m.

Bir süre daha beni izliyor, sonra ekrana dönüyor ve tekrar dikmeye ba lıyor.  alı ırken kaslarının hareket edi ini izliyorum ve kalbim şiddetli bir özlemle a rıyor. İli kimizi hatırlamıyor olsa bile, o iyi bir adam.

Belki.. belki bunu d zeltebilirim.

Pacy sinirli bir ses çıkararak sepeti karı tırıyor. Uzanıyorum ve  eki tirdi i kemi i dalgınca çekip çıkartıyorum, ki bu onun çekip  ıkaramayaca ı kadar büyük. Bu bir le en kemi i, düz ve geniş ve bana biraz taba ı hatırlatıyor. Büyük göçükte tüm yemek pişirme malzemelerimi kaybettim ve onları  zl yorum. Burada olsaydı, belki Pashov için bir şeyler pi irirdim, hafızasını canlandırmak için...

Duraksıyorum, sonra sepetten bir kemik daha çıkartıyorum. Bu bir çeşit uyluk kemi i, ama biraz kep eye benziyor. Sanki evren bana bir işaret veriyor.

Belki de dostum için yemek yapmalıyım. Beni durduran ne? Önümüzdeki birkaç gün mağarada kalaca ımız için zamanım var. Ve yemek yapmayı severim. Bazı insanlar sinirlerini yatıştırmak için dikiş diker ya da yontar, hatta postlar üzerinde çalışır. Ben yemek yaparım. İlk indi imizde kabile için yemek yapmaya ba ladım, çünkü etrafa dağıtılan  i  etleri midem kaldırmıyordu. Diğer kizlardan bazıları sa-khui yemeklerinden ho lanmadıkları için itiraz edemeyecek kadar korkmu lardı, bu yüzden insanlar için daha lezzetli olan şeyleri nasıl d zeltece imi bulmayı kendime görev edindim. Sa-khui'ler çoğunlukla etle beslenmekten mutlular ama biz insanlar bundan kolayca bıkıyoruz. Yenilebilir bazı bitkiler bulduk, özellikle de neredeyse patatese benzeyen bir bitki. O patates olmayan bitkiyi bir sürü yemekte kullandım ve her ne kadar dünyada sahip olduklarımız gibi olmasalar da, herkes onları denemeye bayılıyor. Ben de

Patatesli keklerde, güveçlerde gerçekten çok iyiyim ve hatta patates olmayan ve çeşitli tohumlardan kireçli bir tür kek bile yaptım. Becerilerimi test etmek ve kış gezegeninin sunduklarıyla neler yapabileceğimi görmek eğlenceli bir macera oldu ve başkaları için yemek pişirmek ve evlerinden küçük bir tat aldıklarında yüzlerinin aydınlandığını görmek beni mutlu ediyor.

Göçükten beri kimseye yemek yapmadım. Parmaklarımı leğen kemiğinin pürüzsüz yüzeyinde gezdirip düşünüyorum. Bu kemiklerle kendime birkaç yemek yapabilirim. Mükemmel olmazlar ama hiçbir şey mükemmel değildir. Elimizdeki kurutulmuş yiyecek stoklarını karıştırıp israf etmeden neler yapabileceğime bakabilirim. Pashov için biraz yemek yapabilirim. Dostum her zaman aç biri olmuştur ve yemeklerimin çoğunu hevesle yiyen tek sa-khui odur. Diğer herkes kibarca bir iki ısırık alır ama Pashov her şeyi yer.

Hraku keki hariç her şey. Hraku bitkisinin şekerlemeye benzeyen tohumlarından yapılıyor ve patatesle karıştırılarak tavada az ya da çok kızartılıyor ve buzla kaplanıyor. Pastadan çok çöreğe benziyor ve çok tatlı. Sa-khui tatlı sevmez ve Pashov'a bir kez yedirdiğimde öyle bir surat yaptı ki...

Düşündükçe kendi kendime gülümsüyorum. Bir yerlerde saklı hraku varsa tekrar yapabilirim. Bakalım kendi halindeyken yaptığı gibi şimdi de aynı suratı yapacak mı?

Belki hatırası beynini çalıştırır. Belki onun için yemek yaparsam, hatırlamasına yardımcı olur.

Günlerdir ilk kez heyecanlıyım ve umut doluyum.

PASHOV

Kal-gör... mutlu görünüyor.

Onu ateşin başında, kemik sepetini karıştırırken ve kendi kendine küçük bir şarkı mırıldanırken izlerken içim sıcaklıkla doluyor. Pacy iki bacak kemiğini birbirine vuruyor ve o da ona gülümsüyor. Gülümsemesi göğsümü büyük bir acı ve özlemle dolduruyor. Benim için de böyle gülümsüyor muydu? Bana da kitimize baktığı gibi sevgi ve nezaket dolu baktı mı? Bana böyle bakmasını istiyorum.

Çiftleştığımız gece yaptığı gibi gözlerinde sıcaklıkla bana bakmasını istiyorum.

O geceyi tekrar tekrar düşünüyorum. Ağladığı kısmı değil, çünkü bu beni yaralıyor. Ama bedenlerimizin birlikte hareket edişi, aletimin onun içinde o kadar derine batışı, zevkle kavrandığı zaman çıkardığı sesler; tüm bunlar aklıma kazınıyor. En çok da onun küçük bedenini kendiminkine karşı tutmanın ve onun içinde tamamlanmış hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu düşünüyorum. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok.

O bütünlüğü tekrar istiyorum. Gülümsemelerinin benim için olmasını istiyorum.

Hatırlamak istiyorum. Kazadan önce mutluyduk, bunu biliyorum. Asha ve Hemalo gibi kavga etseydik bu kadar harap olmazdı. Bana gözlerinde böyle incinmiş bir ihtiyaçla bakmazdı.

Bunu düzeltmek bana bağlı. Bir şekilde. Mağarada baş başa geçireceğimiz bu zaman aramızın düzelmesine yardımcı olacak. Ben Stay-see'yi öğreneceğim, o da benim her zamanki erkek olduğumu görecek. Benimle ilgili hiçbir şeyin değişmediğini.

Sanki düşüncelerimin içinde olduğunu fark etmiş gibi, Stay-see yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor. Sıcak bir kızarıklık

Vücudumun her yerine yayılıyor ve sikim makat bezimin içinde sertleşiyor. "Bu malzemeler bizim kullanımımız için mi?"

Sesi o kadar yumuşak ki önce bir soru sorduğunu fark etmiyorum. Pembe ağzından ve oradaki gülümsemeden çok etkilenmişim. "Eh? Oh. Evet. Bir sonraki avcının ziyareti için erzak bırakmalıyız ama ihtiyacımız olanı alabiliriz."

Parmaklarını uzun beyaz bir kemiğin şaftı boyunca gezdirerek, "Bazı aletlere ihtiyacım var," diyor.

Bunu görmek kesemin gerilmesine ve ağzımın kurummasına neden oluyor. Mağaradan dışarı fırlama ve kendimi elime alma dürtüsüyle savaşmak zorundayım. Bu gece rüyalarımda onu o kemiği okşarken göreceğim. "Anlıyorum."

"Bana yardım edebileceğini düşünüyor musun?"

"Bana ne istediğini göster, ben de senin için yapayım."

"Hayır. Yani..." Dudağını ısıırıyor ve bana utangaç bir bakış atıyor. "Bazı şeyleri nasıl yapacağımı kendim öğrenmek istiyorum. Pacy oyun oynarken ya da uyurken ben de kaşık ve tabak yapmaya çalışabilirim."

Yo-ten-sills bu mu? Dikkat etmemiştim. Hâlâ o kemiği okşayışını düşünüyorum. "Bazen kemik ısıtılabilir ve bükülebilir, bazen de ihtiyaç duyulan şekilde oyulabilir. Önce ne istersiniz?"

Pacy'den bir leğen kemiği alıyor. Ağlamasına fırsat vermeden uzun bacak kemiğini ona doğru sallıyor ve o da küçük mavi elleriyle kemiği kavırıyor. Ağzında bir gülümseme beliriyor ve gülümsemesinin kemiği okşamasından daha da ihtiyaç uyandırıcı olduğuna karar veriyorum. "Bundan bir tabak yapmak istiyorum," diyor. "Burası ve burası çok büyük. Bu düz kısmı istiyorum." Parmakları yüzeyde geziniyor. "Sence bunu yapabilir miyiz?"

"Tabii ki." Parmaklarının üzerimde böyle gezindiğini hayal etmeyi bırakır bırakmaz. Kendimi odaklanmaya zorluyorum ve alet çantamı çıkarıyorum. Her avcı silahlarını onarmak için bir takım alet bulundurur ve bana da babam tarafından mağarada kaybettiğimi telafi etmem için yedek bir tane verilmişti. Bir bileme taşım, yontulmuş kayadan yapılmış bir bıçağım ve birkaç küçük aletim daha var. Bileme taşına ona verdim. Dokunulduğunda pürüzlü ve ihtiyacı olan şey için mükemmel olacak. "Kenarları düzeltmek için bunu kullan."

Taşı beceriksizce alır ve leğen kemiğini tutarak ikisini dengelemeye çalışır. Bir süre düşündükten sonra taşı bir tarafına sürtüyor. "Bunun gibi mi?"

Pacy, annesinin yeni eşyasından açıkça etkilenmiş bir şekilde ileri uzanır ve taşı kapmaya çalışır.

Kıkırdıyorum ve kemikle birlikte taşı da geri alıyorum. "Bunu senin için yapacağım ve nasıl ilerleyeceğini göstereceğim. Bir sonrakinin sen yapabilirsin."

"Adil görünüyor," der Stay-see ve Pacy'yi kucağına çeker. Hemen saç örgüsünü tutuyor ve onunla oynamaya başlıyor. "Yardımanın için minnettarım."

"Tabii ki. Ben senin eşim. Sana yardım etmek benim görevim."

Sözlerimden hoşnutsuz görünüyor. "Bir görev olma düşüncesinden hoşlanmıyorum."

"Görev olabilir, ama bu zevk olmadığı anlamına gelmez."

"Oh." Yanakları kızardı. "Özür dilerim. Kavga çıkarmaya çalışmıyorum. Ben sadece..."

"Farklı olduğumu hissediyorsun," diyorum yavaşça. Leğen kemiğini ve taşı elime alıyorum ve parçaları yakalamak için kucağımın üzerine bir deri yayıyorum. Kayanın bir tarafını sertçe ovuyorum.

kemiği tıraşlıyorum. Tabağı istediği şekil ve boyuta getirdikten sonra, pürüzsüz hale getirmek için daha az budaklı bir taş kullanabilirim.

Beni dikkatle izliyor, oğlum kollarının arasında. "Öyle demek istemedim," diyor bir süre sonra. "Sanırım değişikliklere içerliyorum."

"Ben de öyle."

"Biliyorum ve bu kısmı sürekli unutuyorum." Küçük bir yüz buruşturması yapıyor. "Bu benim için haksızlık. Beni affeder misin?"

"Affedilecek bir şey yok. Bu ikimiz için de büyük bir değişim. İkimiz de öğreniyoruz."

"Kendimi o kadar kaptırmışım ki," diye itiraf ediyor yumuşak sesiyle, "uyandığında tuhaf bir uzaylı eşin ve bir çocuğun olduğunu fark ettiğini unutmuşum. Bunun da kolay olmadığını tahmin ediyorum."

"Bu hiç de zor değil," diyorum, çalışırken kemiği elimde çeviriyorum. Bakışlarımı kemiğin üzerinde tutuyorum çünkü duygularımın yoğunluğuyla onu korkutmak istemiyorum. "Ben kendimi şanslı sayıyorum. Uyandığımda tüm hayallerim gerçekleşmiş oluyor."

Nefesini içine çekiyor.

Yukarı bakıyorum. Gözleri duyguyla parlıyor ve ben izlerken hızla gözlerini kırpıştırıyor. "Seni ağlatmak istememiştim, Stay-see."

"Sorun yok," diye fısıldıyor. "Son zamanlarda sadece hüngür hüngür ağlayan bir kabusum. Ben... bunu mu demek istedin? Ben ve Pacy hakkında mı?"

Kaşlarımı çattım. "İstemediğim bir şeyi neden söyleyeyim ki?" "Kibar olmak için mi?"

"Beni böyle mi hatırlıyorsun? Kibar olmak için yanlış kelimeler sarf eden bir erkek olarak mı?" Bu düşünce beni rahatsız etti.

"Hiç de değil." Oğlumuza daha sıkı sarılıyor, onun kahverengi örgüsünü mutlulukla çekiştirdiği gerçeğini görmezden geliyor. "Ben sadece... Uyandığında bir yabancıya bağlı olduğunu duymanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Sana benzemeyen birine." Onaylayan gülümsemesi küçük, emin değil.

"İlk başta yüzünün tuhaf olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum, taşı leğen kemiğinin kenarlarında dikkatle gezdirirken. "Çok düz ve yüz hatların küçük. Ama artık tuhaf olduğunu düşünmüyorum. Farklılıklar hoşuma gidiyor... gerçi kuyruğunuzun olmamasına pek alışamadım." Boynuzları çok fark etmiyorum ama kuyruğunun olmayışı dikkatimi çekiyor ve bana garip geliyor.

Kal-gör hareketsiz.

Onu kırdığımdan endişeleniyorum. "Dengenizi ya da oturma becerinizi etkilemediğinden eminim," diyorum. "Öyle olmasını istememiştim-"

"Sorun yok," diyor usulca, sözümü keserek. "Ben sadece... bir dakikalığına kendin gibi konuştun." Bir elini havada salladı. "Beni dinle. Elbette kendin gibi konuşuyorsun. Ben sadece... bu her zaman şakalaştığımız şeylerden biriydi," diyor Stay-see. "Benim kuyruğumun olmaması. Bunu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Keşke bilseydim."

Üzgün görünüyor ama cesur bir gülümsemeyi başarıyor. Gözleri yeniden parlıyor ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için nefret ediyorum. Onu tekrar mutlu etmenin bir yolunu bulmalıyım. Tabak üzerinde öfkeyle çalışıyorum, havaya kemik tozu ve talaşlar saçıyorum. Aramıza sessizlik çöküyor ve ben onun daha fazla konuştuğunu duymak istiyorum. Gülümsemesini istiyorum.

Ben de "Rezonansa girdiğimizde bunun nasıl bir şey olduğunu bana anlatır mısın?" diye sordum.

Stay-see isteğim karşısında şaşırmış görünüyor. "Sana nasıl bir şey olduğunu anlatmamı ister misin?"

Başımı salladım. "Belki de bunu duymak hatırlamama yardımcı olur." Elimi göğsüme bastırıyorum, onun yakınlığına şarkı söyleyen khui'min alçak tınısını hissediyorum. "Ben hatırlamasam bile bu seni hatırlıyor."

"Pekala," diye mırıldanıyor. "Gerçi ben pek hikâye anlatamam. Yemek yapmakta daha iyiyim."

"Benim için yemek yapabilirsin," diyorum hevesle. "Senin yaptıklarını yemeyi çok isterim."

Gülümsemesi genişler. "Belki yarın. Önce bulaşığa ihtiyacım var." Örgüsünü Pacy'nin kavrayan ellerinden nazıkçe geri alıyor ve başını eğerek düşünüyor. "Rezonansımız. Pekâlâ. Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şey," diyorum ona. "Hiçbir detayı atlama." Hatırlayamadığım için onun sözleriyle deneyimlemek istiyorum.

"Pekâlâ." Stay-see parmaklarını ağzına bastırarak düşünüyor. "Sanırım tüpten uyandığımda oldu."

"Tüp mü?"

Dalgınca Pacy'nin elinden bir tutam kürk alır ve ona bir kemik uzatır. Pacy hemen kemirmeye başlıyor. Gülümsemesi genişliyor ve bana bakıyor. "Açıklamam gerek. İlk geldiğimizde kızların bir kısmı uyanıktı, bir kısmımız da geminin duvarında uyuyorduk. Staz halinde. Sanki uyuyorduk ama uyanamıyorduk. Uzaylılar bizi sanki saklıyorlardı..." Pacy'nin elindeki kemiği işaret ediyor.

salyalarını akıtarak. "Sanki kemikleri burada tutuyorsun. İşe yaramayı bekliyorlar."

İnsanlara böyle mi davranılıyordu? Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. "Devam et."

"Georgie ve diğerleri kurtarıldığında bizi uykumuzdan kurtardılar. Teker teker duvardan çekilip çıkarıldık ve uyandırıldık. Giyecek fazla bir şeyimiz yoktu, bu yüzden herkese etrafına sarması için bir kürk pelerin verildi. İlk uyandığımda kimi gördüğümü hatırlamıyorum ama sen olmadığını biliyorum." Gülümsemesi hoşgörülü.

"Neden olmasın?"

"Bana girişi koruduğunu söylemiştin. Çok heyecanlıydın ve tüm kızların yankılanacağından ve senin için bir eş olmayacağından endişeleniyordun. Sonra Vektal seni kollarımızdaki iz sürücüleri yok etmen için gönderdi." Hatırlamak için kolunun üst kısmını ovuşturuyor. "Onları bir metlak mağarasına atacaktın ve bana yolculuğun her adımına içerlediğini söylemiştin."

Bahsettiği iz sürücülerin ne olduğunu bilmiyorum ama bana anlattığı hikâye ilgi çekici. "Şefimin emirlerini yerine getirmek istemedim mi?"

"Sorun yaşadığın kısmın bu olduğunu sanmıyorum," diyor Stay-see bana, yüzünde bir gülümsemeyle. "Geri döndüğünde tüm dişilerin çoktan çiftleşmiş olacağından ve senin bu fırsatı kaçıracağından korkuyordun. Birileri rezonansa giriyordu ve Vektal Georgie'ye rezonansa girmişti ve geriye avcılarının geri kalanı için sadece on diş kalmıştı. Bana görevini bitirmek için olabildiğince hızlı koştuğunu ve av partisine geri döndüğünü söyledin çünkü dişilerden herhangi birinin sana rezonansa girme ihtimaline karşı orada olmak istiyordun."

"Herhangi bir kadın... sen değil misin?" Bu düşünce karşısında kaşlarımı çattım. "Sana hemen ilgi duymadım mı?"

"Oh, bundan şüpheliyim." Yelesinin bir tutamını küçük, yuvarlak bir kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Sanırım o ilk günlerin çoğunu giyebildiğim kadar çok kürkün altına saklanarak ve bol bol ağlayarak geçirdim." Kaşları aşağı iniyor ve kendinden memnun değilmiş gibi görünüyor. "Tanrım, sanırım çok ağlıyorum."

"Korkmuştun," diyorum, onu savunma ihtiyacı hissederek. "Bunu anlıyorum."

Bana gönderdiği bakış memnun edici. "Hepimiz korkmuştuk. Sadece bazılarımız diğerlerinden daha iyi başa çıktı. Ben güçlü olanlardan biri olmak yerine hüngür hüngür ağlayanlardan biriydim. Bununla bir sorunum yok. İnsanların farklı güçleri vardır, bilirsiniz. Benimki cesaret değil." Ben onu izlerken oğlumuzu kucağına alıp kendine doğru çekiyor ve ona sarılıyor. "Sanırım bir savaşçıdan çok daha iyi bir anneyim. Kesinlikle bir savaşçıdan çok bir besleyiciyim."

"Bunda bir sorun görmüyorum."

"Güzel," diyor kıkırdayarak. "Çünkü değişebileceğimi sanmıyorum. Georgie ise güçlü biri. Ve cesur. Liz de öyle. Ve Kira. Geri kalanımız neler olup bittiğini bilmezken onlar bizim liderlerimizdi." Omuzlarını silkiyor ve Pacy'nin alnına bir öpücük konduruyor, Pacy onun elinden kurtulup oynadığı kemiklere uzanırken bile. Kucağından inmesine izin veriyor ve bana bakıyor, yüz ifadesi sıcaklık ve şefkat dolu. "Her neyse, herkesten saklanmakla meşguldüm. Hepiniz bana çok korkunç görünüyordunuz. Boynuzlarınız, kuyruklarınız, parlayan gözleriniz ve mavi teninizle hepimiz çok vahşi görünüyordunuz. Benimle konuşmaya çalışan herkes Kira'nın arkasına saklanır ve gitmelerini beklerdim." Kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Pek cesurca değil, kabul ediyorum."

Bunda hala bir hata görmüyorum. Kendimi onun yerinde hayal etmeye çalışıyorum, korku dolu ve etrafı yabancılarla çevrili. Bence düşünceleri ne olursa olsun o çok cesur.

"Tam kabile mağarasına geri döndüğümüzde grubumuza yetiştin. Bir tür mağara adamı gibi omzuna astığın büyük ölü hayvanla yürüdün ve onu Vektal'ın ayaklarının dibine bıraktın, kendinle gurur duyuyormuş gibi görünüyordun. Sanki yeteneklerinizden etkilenmemiz gerekiyormuş gibi kızlara baktınız."

"Peki ya sen?"

"Etkilenmek doğru kelime mi bilmiyorum. Ariana'yı ağlattığını hatırlıyorum çünkü o zamana kadar hiç bütün bir ölü hayvan görmemişti."

Hangisinin Air-ee-yawn-uh olduğunu bilmiyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Gözleri parlıyor. "Açıkça kızları etkilemeye çalıştığını ve bunu bu şekilde yapıyorsan başarısız olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

Buna sıırttım. "Seni etkilemek için ne yapmalıydım?"

"Bana bir kürk manto getir." Kıkırdıyor. "Ya da sıcak çorba. Benim geldiğim dünyada, yediğimiz etlerin hepsi önceden paketlenmiş ve güzel, düzenli küçük kaplarda. Akşam yemeği için hayvanı öldürmek zorunda değilsiniz. Sadece bir paket et çıkarır ve pişirirsiniz."

Bunu hayal etmeye çalışıyorum ve başarısız oluyorum.

"Ben...anlamıyorum."

"Biliyorum." Stay-see eğlenmiş görünüyor. "Sana bunu onlarca kez anlattım ve sen hiç anlamadın. Sanırım inanmak için görmen gereken bir şey. Her neyse, o hayvan -bir dvistiydi- bizi bir araya getirdi."

"Öyle mi?"

Gülümsemesi daha da genişliyor, daha da mutlu oluyor ve bedenim onun zevkine tepki veriyor. Şu anda o kadar mutlu görünüyor ki, bu beni ihtiyaçtan acıtıyor. Onun her zaman böyle mutlu olmasını istiyorum. "Evet," diyor ve hikâyesine devam ediyor. "İşte sen gurur duyduğun bu büyük avla oradaydın ve biz insanlar mağaraya yeni gelmiştik. Herkes bizi karşılamak için koşuşturuyordu ve bu çok bunaltıcıydı. İnsanların bizi karşılamaya ve ateşe doğru yönlendirmeye çalıştığını hatırlıyorum ama biz insanlar korkuyorduk, bu yüzden birbirimizden ayrılmak istemedik. Birisi bizi ateşin yanına park etti ve sana avı getirmeni söyledi, böylece onu kızartabilecektik. O kadar güzel çiğ etin yanacağı düşüncesiyle çok üzüldüğünü hatırlıyorum."

Homurdanarak onayladım. Şimdi bile insanların neden etlerini yemeden önce yakmak istediklerini anlamakta zorlanıyorum. Bunu ilk fark ettiğimde Harrec'in benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm. Meğer insanların bir kısmı etlerini taze taze yerken, çoğu kanı akana kadar haşlamayı tercih ediyormuş... tüm lezzetiyle birlikte. Bir ürpertiye bastırıyorum.

"Yüzündeki o ifade," diyor Stay-see kıkırdayarak. "Takındığın ifade tam olarak buydu. Duygularını saklamakta hiç iyi değilsin, Pashov. Hiçbir zaman da olmadın."

Kendimi biraz aptal gibi hissederek çenemi ovuşturuyorum. "Neden yakarak yemek istediğinizi anlamıyorum. İyi olduğuna eminim."

Gülümsemesi daha da genişliyor ve khui'm onun mutluluğunu görünce göğsümde şarkı söylemeye başlıyor. Böyle mutlu olduğunda gözleri parlıyor ve yuvarlak yüzü gülümsemesiyle birlikte genişliyor. İnsanların garip yüzleri olduğunu mu sanıyordum? Stay-see's tüm tuhaflığına rağmen ateş ışığında çok güzel.

"Dvisti'yi getirdin," diye devam ediyor, sesi alçak, yumuşak ve neredeyse hipnotik. "Ve onu gözümüzün önünde parçalamaya başladın. Sanırım daha sonra bana

İnsanları etkilemek için en iyi kısımlarını seçmek istedin ama biz onu gözümüzün içine baka baka keserek kabalık ettiğini düşündük. Sana en yakın ben oturuyordum ve sen o şeyin ağzını açtın ve..." Eliyle bir kesme hareketi yapar. "Bam, dilini kesip çıkardın. Sonra da dönüp bana teklif ettin."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Dil çok lezzetlidir."

Yüzünü buruşturdu. "Her neyse, o büyük, damlayan, kanlı dilini bana doğru uzatıyordun ve ben de bunun bir çeşit tuhaf bir teklif olduğunu düşündüm."

"Gelmek mi?" İnsan terimine aşina değilim.

"Sanki benimle iğrenç bir şekilde flört ediyormuşsun gibi."

Dvisti diliyle mi? Yanakları kızardığında ne demek istediğini anladım. Dil. Ah. Geçen gece dilimi ağına gömdüğüm zamanı düşünüyorum. O zamandan beri hiçbir şeyin tadı güzel olmamıştı. Şimdi düşününce bile ağzım sulanıyor. Onu tekrar tatmak istiyorum, yakında. Yine de sabırlı olmalıyım. "Ben böyle bir şey yapmazdım."

"Bunu artık biliyorum. Sadece nazik davranıyordun. Ben de ne yapacağımı bilemedim ve birkaç dakika boyunca birbirimize baktık. Sonra yüz ifaden değişti. Ben de bunu hissedene kadar senin sorununun ne olduğunu anlayamadım." Ellerini göğsüne bastırıyor ve khiu'm göğsümde daha da yüksek sesle çarpıyor. "Rezonansa giriyorduk. Hayatımdaki en tuhaf ve en güzel andı."

Boğazımda bir ağrı hissediyorum. "Nasıl bir şeydi?" Göğsümde khiu'nin alçak, yumuşak şarkısını hissedebiliyorum ama rezonansın nasıl olacağını hayal ettiğim gibi hissettirmiyor. Bana bunun her şeyi tüketen ve yoğunluğuyla çıldırtan bir şey olduğu söylenmişti. Bu sadece Stay-see'nin gülümsemesi ya da Pacy'nin kıkırdaması gibi bir hoşluk. Beni iyi hissettiriyor, hepsi bu. Hoşuma gidiyor ama

Diğer tarafının nasıl olduğunu merak ediyorum... açlığını. Bununla ilgili hiç anım olmadığı için üzgünüm. Stay-see ve Pacy'nin anılarını istediğim kadar onları da istiyorum.

Gözleri kapanıyor ve yüzü daha da güzelleşiyor. "Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Göğsünüzde bir gök gürültüsü hissediyorsunuz. Birdenbire ortaya çıkıyor ve gittikçe artıyor ve o kadar güçlü ki sanki tüm vücudunuz onun gücüyle titriyormuş gibi hissediyorsunuz. Ve eşinize baktığınızda, dünya sadece ikinize daralıyor gibi görünüyor. Sanki sizden ve rezonansa girdiğiniz kişiden başka hiçbir şey yokmuş gibi. Ve bir de şu var..." Yanakları kızarır. "Şey, çok büyük bir arzu hissi var. Anında o kişiye ihtiyaç duyarsınız ve çiftleşmek istersiniz."

Gözlerini açıyor ama bakışları benimkilerle buluşmuyor. Bu konuda utangaç.

"Bana daha fazlasını anlat," diye soruyorum ona. Özlemle doluyum. Onun neler yaşadığını bilmek istiyorum. Ne yaşadığını. Bunu hatırlayamamaktan nefret ediyorum. Bu her avcının hayalini kurduğu bir an ve benimki tamamen aklımdan çıkmış.

Stay-see dudaklarını yalıyor ve pembe dilinin ağzına doğru yaptığı hareket beni büyülüyor. "Şey... Bu konuda çok fazla detaya girebilir miyim bilmiyorum. Rahat bir şekilde değil." Bir elinin tersini kızarmış yanağına bastırıyor. "Umarım sorun olmaz."

"Elbette." Hayal kırıklığına uğradım ama anlıyorum. Geçmişte çiftleşmiş olmamıza rağmen, Stay-see benimle çiftleşmekten bahsetmeye hazır değil. Üzüldüm. Beni hâlâ bir yabancı olarak görüyor. Bunu aşmalıyız. "Yani birlikte bir mağara mı yaptık?"

Başını sallıyor ve yüzüne yeniden bir eğlence yayılıyor. "Oh, hemen değil. Olanlardan çok korkmuştum. Seni beklettim."

"Yaptın mı?" Şaşırdım.

Stay-see ciddi bir şekilde başını sallar.

"Bütün bir gün." Şaşırdım. Bir gün mü?

Gülüyor, zevkten gözleri parlıyor. "Değil mi? Uzun süre dayanamadım. Sanırım bu kaçınılmazdı. Yine de bana çok doğru geldi. Tek bir an bile tereddüt etmedim. Beni bir kenara çektin ve benimle konuştun, sadece konuştuk, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi ve senin şimdiye kadar tanıştığım en tatlı mavi tenli, boynuzlu uzaylı olduğunu düşündüm. Ben de senin üstüne atladım."

İlk yankılanma hissinden daha çok hatırlamak istediğim şey bu. Bana baktığında Stay-see'nin gözlerindeki ateşi görmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Ona ilk kez dokunmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.

Kendi kendine omuz silkiyor ve devam ediyor: "O andan sonra birbirimizden ayrılamaz olduk. Bunun bir kısmının rezonans olduğuna eminim ama..." Ellerini iki yana açıyor. "Biz gerçekten çok iyi anlaşıyorduk. Çok komik, tatlı ve koruyucuydun ve seninle birlikte olmayı seviyordum. Rezonansa girdiğimizden beri, gitmen gereken birkaç uzun av gezisi dışında, ayrı kaldığımızı sanmıyorum." Alt dudağı titriyor. "Sanırım bu yüzden senin... yaralanmanı zor karşıladım. Aynı anda hem eşimi hem de en iyi arkadaşımı kaybettim."

Sözlerini özömsüyorum. Hâlâ beni kaybetmiş gibi hissediyor. Onu aynı kişi olduğuma ikna etmek için bir konuşmadan daha fazlası gerekecek. "Anılarımı geri alacağım," diye söz veriyorum ona. "Sadece bana zaman ver."

Başını sallıyor. "Sadece

çok zor." "Deniyorum."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve kemik tozuyla kaplı elime dokunmak için uzanıyor. "Biliyorum. Ben de deniyorum. Ama daha çok çabalayacağım. Söz veriyorum."

STACY

W Benim önerim üzerine ayrı uyuyoruz. Bir yatak arkadaşı edinmeye hazır değilim, içim bu kadar karışıkken olmaz. Ben almak istiyorum

Ama aynı zamanda tekrar bir şeylere atlayıp ikimizi de incitmek istemiyorum. Geçen gün seksten sonra onu reddetmemin canımı yaktığını biliyorum, bu yüzden hem ona hem de kendime karşı daha dikkatli davranıyorum.

İsteğim onu rahatsız ettiyse de bunu belli etmiyor. Onu yatağına yatırmadan önce Pacy'ye sarılıyor ve ben mağaranın arka odasına çekilmeden önce bana kısa bir gülümseme veriyor. Girişi korumak ve ateşe göz kulak olmak için ön odada uyuyacak. Arka mağara hâlâ sıcak ve gizlilik perdesinin kenarlarını kesen serseri esintilerden korunaklı ve kolayca uyuyabiliyorum.

Uyandığımda üç tane küçük kemik tabak beni bekliyordu.

İlkine dokunuyorum, gördüğümde karnımda bir sıcaklık hissediyorum. Yüzeyi tamamen pürüzsüz ve cilalı, o kadar güzel ki kemikten değil de fildişinden yapıldığını düşünebilirsiniz. Her tabağın boyutu biraz farklı ve fark ediyorum ki

Muhtemelen ben uyurken bunlar üzerinde saatlerce çalışmıştır. Çok tatlı.

Pashov şu anda bile ateşin yanında, onu küçük parçalarla besliyor. İçeri girdiğimde başını kaldırıyor, yüzünde memnun bir ifade var. "Uyanmışsın. Güzel. Yakındaki zula yerine gidip taze et almam gerekiyor. Bir süre burada tek başına kalabilir misin?"

"Tabii ki." Uyandığım anda kapıdan kaçacak olması beni biraz hayal kırıklığına uğrattıyor ama yemeğe ihtiyacımız var. Pacy'yi kucağıma çekiyorum ve kendimi meşgul etmek için onu beslemek üzere tuniğimi açıyorum.

Pashov bir süre bizi izledikten sonra uzun bacaklarını açarak ayağa kalkıyor. "Ateşe çay koydum," diyor, alevlerin üzerine yerleştirilmiş asılı kesenin bulunduğu sehpayı işaret ederek. "Yakında ısınır."

"Teşekkür ederim," diyorum kibarca, sa-khui çayının aromalarını pek sevmesem de. Yine de denemesi güzel ve sırf çaba sarf ettiği için içeceğim. "Tabaklar için de teşekkür ederim. Çok güzeller."

Yanan gözlerle beni izliyor. "Ne istersen, Stay-see, sen iste, ben sana getireyim."

İfadesi o kadar yoğun, o kadar ciddi ki, tüm vücudumun tepki olarak kızardığını hissediyorum. Teşekkürlerimi mırıldanıyorum ve bebeğimi beslemeye konsantre oluyorum, keşke bu kadar garip bir aptal olmasaydım diyorum. Göğüslerimi birçok kez gördü. Bebeği birçok kez emzirirken gördü. Bu konuda garip davranmamalıyım.

Ama tabii ki dün ona anlattığım rezonans hikayesini ve konuştuğum süre boyunca yüzünde beliren yoğun özlemi düşünüyorum. Bana verdiği tepkilerin aşırı farkında olmamı sağlıyor ve hatta birazcık tenimi göstermem bile

ince bir alay gibi hissediyor. Bu çok aptalca - emzirmek doğal bir şey ve bana bakışı cinsel değil. Bu bir özlem. Aileye dahil olmak istiyor.

Ben de daha çok çalışacağımı söyledim ve bunda ciddiylim. O ayrılırken Pacy'ye sarılıyorum ve Pashov'un benim için yontmak için saatlerini harcamış olması gereken üç küçük tabağa bakıyorum. Kendime onun bizimle eskisi gibi ilgilenemeyeceğini söyleyip dururken, gidip böyle küçük ve anlamlı bir şey yapması ne tuhaf.

O zaman ben de benzer bir şey yapabilirim.

Kazadan önce Pashov yemeklerime bayılırdı. Hiçbir zaman sade kavrulmuş etten tamamen hoşlanmadı, ancak bulduğum bazı karışımlara bayıldı. Çorbalarımı, patatesten yaptığım küçük kekleri ve özellikle de tohumları ve öğütülmüş patatesi bir tür ufalanmış hamur haline getirerek yaptığım baharatlı küçük etli turtaları seviyor. Göçüğün olduğu gün ona bunlardan yapacaktım ve boğazımdaki düğüm hatırladıkça şişiyor. O zaman geçti, kendime hatırlatıyorum. İleriye bak. Eşiniz hayatta ve sağlıklı ve sizinle yeniden bağlantı kurmak istiyor. Bırak gerçekleşsin.

Yapmalıyım.

Pacy'nin emzirmeyi bitirmesine izin veriyorum. Kucağımdan inip kemik sepetine yöneldiğinde kalkıp yiyecek malzemelerinden bir paket alıyorum. Pashov'un annesi Kemli bizim bitki uzmanımız ve mağaranın çökmesinden bu yana kaybettiklerimizi yeniden stoklamaya çalışarak bir toplama çılgınlığı içinde. Sonuç olarak, tatlandırmak için oldukça fazla otumuz olduğunu biliyorum. Buz gezegenindeki otlar evdekilerden farklı - bazıları çam iğnesine benziyor ve küçük çalılarından sıyrılıyor. Bazıları kaya üzerinde yetişen bir liken ve deri bir kesede birkaç çeşit güçlü, biberli tohum var. Mağaradaki malzemeleri karıştırıyorum ve birkaç tane kurutulmuş

kökleri var ama patates yok. Hayal kırıklığına uğradım, çünkü Pashov için etli börek yapmayı çok istiyordum. Yemeğin hafızasını canlandırıp canlandıramayacağını görmek istiyorum. Bunu bir filmde görmemiş miydim? Hafızasını geri getirecek bir şey varsa, o da bu turtalar olurdu.

Elimdeki kurumuş, bükülmüş köklere bakarak hayal kırıklığıyla bir ses çıkarıyorum. Bunlar güveç için iyi ama turtalar için değil.

Ben kaşlarımı çatmış köklere bakarken, gizlilik perdesi geri çekiliyor ve Pashov içeri giriyor. Elinde karlı, donmuş bir leş var, yeleği ve omuzları karla kaplı. O içeri girip perdeyi dikkatlice yerine yerleştirirken daha fazlası içeri sürükleniyor.

"Hava nasıl?" Kökleri yere bırakarak soruyorum.

"Dünden daha sıcak," diyor bana, karları silkeleyerek. "Ama hala kar yağıyor."

"Sence diğerleri iyi mi?" Yolculuğumuz sırasında sadece biz durduğumuz için kendimi biraz suçlu hissediyorum.

"Tabii ki. Neden olmasınlar ki?"

"Çünkü kar fırtınası var," diye belirttim. Ama o endişelenmiyorsa, sanırım ben de endişelenmemeliyim.

"İnsanlar donmayacak. Eşleri onları sıcak tutacaktır."

Bu yorumu nasıl algılayacağımı bilemiyorum. Arkadaşımın beni sıcak tutmasına izin vermeyeceğimi mi ima ediyor? Bu yüzden mi durduk? Yoksa masum bir sözdü de ben mi anlamaya çalışıyorum? Muhtemelen ikincisi.

Pashov pelerini çıkarıyor ve leşi ateşin taşlarının yanına bırakıyor. Pacy'nin şu anda ellerimden çekmeye çalıştığı kökleri işaret ediyor. "Aç mısın? Bunun bir parçasını eritebilirim-"

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Yiyecek erzak var. Aslında sana bir şeyler pişirmek istiyordum. Bir sürpriz."

Yüzündeki şaşkın memnuniyet ifadesini görmek acı verici. "Benim için... yemek mi yapacaksın?"

"Tabii ki. Daha önce de yemeklerimi severdin." Kalbim acıyor ve kendimi yeniden suçlu hissediyorum. Gerçekten de etrafımda bu kadar kötü biri var mıydı? "Bugün senin için bir şeyler pişirirsem hoşuna gideceğini düşündüm."

"Hiçbir şey beni daha fazla memnun

edemez." "Hiçbir şey mi?" Yardım

edemem ama alay ediyorum.

Bana şakacı bir bakış gönderdi. "Belki bir şey olabilir. Ama yemek pişirmeyi de severim."

Kıkırdıyorum. "Bugün alacağın tek şey yemek

yapmak." "Bugün," diye kabul ediyor. "Yarın yeni bir gün."

Ve gülmeden duramıyorum, çünkü bu alaycı taraf? Bu kesinlikle benim Pashov'um. Kalbim bir anda haftalardır olmadığı kadar hafifliyor. "Yahni ve birkaç lezzetli şey daha yapabilirim ama aslında sana etli börek yapmak istiyordum. Yine de patatese ihtiyacım yok. Bana bir tane bulabilir misin?"

"Patates değil mi?" Başını sallıyor ve kazma sopası olarak kullanmak için etrafa saçılmış kemiklerden birini kapıyor. "Çok yakında kökünle birlikte döneceğim."

Pashov mağaradan ayrılıyor ve ben de leşe doğru ilerliyorum. Bu, pişirmek için mükemmel olacak yağlı, narin bir ete sahip olan tüy gibi bir canavar. Kemer bıçağımı çıkarıyorum ve Pashov için yapabileceğim tüm lezzetli şeyleri düşünerek derisini yüzmeye başlıyorum. Tüy canavarları, etli turtalarım için 'hamur' yapmak üzere biraz rendelenmiş patatesle harika gidecek bir yağ tabakasına

sahiptir ve...

Ve...bekle.

Düşünceli bir şekilde girişe bakıyorum. Patates olmayanlar, insanlar buraya, şaka yollu Hoth Olmayanlar dediğimiz buz gezegenine geldikten sonra keşfedildi. Biz gelmeden önce pembe ağaçların köklerinin sadece kök olduğu düşünülüyordu. Sa-khui'ler çiğ et yemekten mutlu olurlar ama biz insanlar biraz çeşitliliği severiz. İlk patates olmayanı kimin çıkardığını hatırlamıyorum ama ne kadar heyecanlandığımızı hatırlıyorum.

Paşov son iki yıl hakkında hiçbir şey hatırlayamıyorsa, patates olmayanın ne olduğunu nereden biliyor? Yorgan canavarının derisini yüzmeye ve etini parçalara ayırmaya çalışırken bunu düşünüyorum. Dikkatim dağılmış durumda ve bunun tek nedeni Pacy'nin karkastan kapabildiği her şeyi ağzına atmaya çalışması değil. Pashov'u düşünüyorum ve umut etmemeye çalışıyorum. Bu hafızasının geri geldiği anlamına mı geliyor?

Çok heyecanlanma, diye kendimi uyarıyorum. Belki ne olduğunu biliyordu. Annesi bitki uzmanı. Bahsetmiş olabilir.

Yine de elimde değil; dönüşünü beklemekten neredeyse titriyorum.

Pashov sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra mağaraya yeniden girer. Yuvarlak, soğanlı köklerden birini kolunun altına sıkıştırmış ve daha da fazla karla kaplanmış. Kendinden memnun görünüyor ve bana doğru ilerlerken kökü gururla sallıyor. "Senin patates olmayanın."

Onu saygılı ellerle alıyorum. "Ne demek istediğimi nasıl anladın?"

Arkası bana dönük, ekranı yerine yerleştiriyor. Arkasını döndüğünde gülümsemesi parlak ama biraz da şaşkın. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bunu kastettiğimi nereden bildin? Eğer anıların gittiye?" Ne kadar heyecanlı olduğumu saklamak için sesimi eşit tutmaya çalışıyorum. "Bunu nerede bulacağını nasıl bildin?"

Pashov beni inceliyor ve sonra bakışları ellerimdeki yuvarlak şalgam benzeri köke odaklanıyor. Alnını ovuşturuyor, parmakları boynuzunun kırık kütüğünün üzerinde geziniyor. "Ben... emin değilim."

"Bir şeyler hatırladığını mı düşünüyorsun? Belki konsantre olursan daha fazlasını hatırlayabilirsin?"

Başını sallıyor ve gözlerini kapatarak konsantre oluyor. Onu izlerken dudağımı ısııyorum, hevesle. Bir süre sonra gözlerini açıyor ve başını sallıyor. "Özür dilerim. Cevaplarım yok." Tekrar alnını ovuşturuyor.

"Sorun yok," diyorum çabucak. Alnına yaptığı o küçük dokunuş beni endişelendiriyor. Koşarak yanına gidiyorum ve kürk pelerini omuzlarından alıyorum. "Ateşin yanına otur ve rahatla. Ben seninle ilgileneceğim."

"Yardım etmeme izin ver-" diye başlıyor.

"Hayır," diye araya giriyorum. "Ben iyiyim." Patates olmayanı ondan alıyorum ve mağaranın uzak tarafına geçiyorum. "Bana yardım etmek istiyorsan, Pacy'yi izle ve ağzına herhangi bir organ eti sokmadığından emin ol."

"Organ eti en iyi kısmı" diyor Pashov ama ateşin yanına oturup oğluyla oynamaya başlıyor.

Buna homurdanıyorum. "Sen öyle diyorsun." En sevdiğim kemik fincanı alıp ateşten çay dolduruyorum, sonra da Pashov'un eline tutuşturuyorum. "İç bunu." İçinde Intisar varmış gibi kokuyor ve sa-khui'de aspirine en yakın şey bu.

Fincanı alıyor ve kaşlarını çatarak bana uzatıyor. "Bunu senin için yaptım."

"Ve evet, biraz yedim," diye yalan söylüyorum. Tekrar omzunu okşuyorum. "Kalanını içersen beni mutlu edersin."

Sertçe başını sallıyor ve bardağı dudaklarına götürüp derin derin içiyor. Yüz ifadesinin değişmediğinden ve acı çekmediğinden emin olmak için endişeli bir an onu izliyorum. Bir sorun olmadığını görünce biraz rahatlıyorum ve yemek yapma işime geri dönüyorum.

Pashov bebeğe bakarken ben de doğrama, kavurma ve baharatlama işleriyle meşgul oluyorum. Hiçbir şey hatırlamadığı için hayal kırıklığına uğradım ama aynı zamanda umutluyum. Patates olmadığı bilgisi bir yerden gelmiş olmalı. Belki zaman içinde başka küçük şeyler de su yüzüne çıkacaktır. Yapabileceğim tek şey onları bu yolda cesaretlendirmek... tabii bunu yapmak zihnine zarar vermeyecekse.

Sanırım acı çeken ama anıları olan bir Pashov yerine zihninde boşluklar olan mutlu, sağlıklı bir Pashov'u tercih ederim.

Organ eti, cömert bir porsiyon doğranmış kök, biraz patatessiz, bol miktarda biberli baharat ve et suyuna lezzet katması için eklenen birkaç kemikle birlikte güveç tenceresine, yani güveç torbasına konur. O çalışırken ben de patatesi doğruyorum ve bir kemiği havan tokmağı olarak kullanarak öğütüyorum. Biraz su ve yağ ile hamurumsu bir madde elde ediyorum ve bunu etli böreklerimde kullanacağım. Çalışırken Pashov ve bebeği izliyorum ve Pacy, Pashov'un yaptığı bir şeye her kıkırdadığında kalbim biraz daha ısınıyor.

Böyle yalnızken, sanki yeniden bir aileymişiz gibi hissediyorum. Gülümsemeden duramıyorum.

Çok geçmeden güveç fokurdamaya ve mağarayı nefis kokularla doldurmaya başladı. Pashov havayı beğeniyle kokluyor ve bana etkilenmiş bir bakış atıyor. "Güzel kokuyor."

"Tabii ki öyle," diyorum, sesimde alaycı bir tonla, küçük 'hamur' halkalarını birbirine vururken. "Ne sevdiğini biliyorum."

Pacy kucağına tırmanıp uzun siyah örgülerini çekiştirmeye başladığında düşünceli görünüyor. "Tabii ki biliyorsun." Duraklıyor, sonra devam ediyor. "Bana daha fazlasını anlatır mısın... bizim hakkımızda? Rezonansa girdikten sonra neler olduğunu?"

Nedense yüzüm kızarıyor. Hamur halkalarından birini yuvarlayarak top haline getiriyorum ve yassılaştırmadan önce üzerine bir miktar kızarmış yağ sürüyorum. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi."

Kafamı kaldırıyorum, gözlerimiz buluşuyor ve bu garip bir şekilde yoğun ve erotik. Cootie'm ona karşılık veriyor ve küçük bir heyecan çırpınışı hissediyorum. Yavaşla, Stacy, kendime hatırlatıyorum. Yavaş hareket etmekte iyi değilsin, ama bu sefer doğru yapmaya çalış. Şu anda tahrik olmuş ve mutlu hissediyor olsam bile, ağlamayacağımdan emin olana kadar onunla tekrar uyuyamam. Bu ona haksızlık olur. "Pekala," diyorum çalışırken düşünerek. "Önce kendimize ait bir mağaramız olmalıydı. Sen hâlâ tüm avcılarla birlikte yaşıyordun ve ben oraya tam olarak sığamazdım..."

ÇOK GÜZEL BİR GÜN. Uzun zamandır yaşadığım en güzel günlerden biri. Küçük mağarada, ateşin etrafında mutlu bir şekilde oturup konuşuyoruz. Durmadan konuşuyoruz. Konuşmanın çoğunu ben yapıyorum, ona rezonansa girdiğimiz ilk günleri, her şeyin ne kadar tuhaf olduğunu ve ev kadını olmaktan çok mutlu olduğumu fark etmeden bana

nasıl avlanacağımı öğretmeye çalıştığını anlatıyorum. Ona ilk kez çiğ et yemeyi denediğim zamanı anlattım.

Etten, annesinin bizim için bir rezonans ziyafeti verme çabalarına yanlışlıkla hakaret etmekten, depremde kaybetmeden önce küçük mağaramızın nasıl kurulduğundan. Ona aklıma gelen her şeyi anlatıyorum ve konuşurken yemek yapıyorum.

Çorba çok güzel oluyor; kalın, etli ve et suyu dolu. Pashov iki kase yiyor ve kalanlara açlıkla bakıyor ve ben bakmadığım sırada fincanımdan bir ısırık çaldığında tatlı bir mutluluk acısı hissediyorum. Sanırım bu eskiden olduğu gibi. Eşim yemek yemeyi çok seviyor ve ben de onu beslemeyi seviyorum. Etli turtalar daha az başarılı - normalde kullandığım tohum unundan biraz yok ve kızartma tavam da yanımda değil. Küçük tabakların en küçüğünü kullanıyorum ve sonunda alt tarafı kavruluyor. Dışlarını gevrekleştirecek kadar ısıtamıyorum ama Pashov'un umurunda değil gibi görünüyor. Ateşten iner inmez her birini afiyetle yiyor, gözleri zevkle parlıyor. Onları şimdiye kadar tattığı en sevdiği ikinci şey olarak ilan ediyor ama bana ilkinin ne olduğunu söylemiyor.

Kirli olduğundan şüpheleniyorum.

Bu bende ona saldırma isteği uyandırıyor.

Ama yapamam. Yavaşlamam gerek. Pashov 2.0'a tekrar atlamadan önce onunla tamamen iyi olduğumdan emin olmalıyım.

Yine de harika bir gün ve bana gelecek için umut veriyor.

PASHOV

"O küçük turtadan daha var mı?" Son çorbayı bitirirken parmaklarımı yalayarak soruyorum. "Bugünkü havaya çok yakışacaklarını düşünüyorum."

Stay-see bana kızgın ve sevecen bir bakış attı. "Dün soğumadan hepsini yedin. Tek bir tane bile kalmadı."

"Bugün biraz daha yapabilir misin?"

Gölüşü tatlı ve mutlu ve içimi sıcaklıkla dolduruyor. "Dikişlerimi devralırsan yapabilirim." Pacy için diktiği küçük tuniği uzatıyor. "O uyurken elimden geleni yapmalıyım. Zaman çok değerli, biliyorsun."

Stay-see'nin sözleri sert ama sesi alaycı ve hafif. "Sana bir patates alacağım ve dikeceğim, sen de benim için daha lezzetli turtalar yapabilirsin." Karnımı ovuşturuyorum ve ona en yalvaran bakışımı atıyorum. "Ve sonra bana bizim hakkımızda daha fazla hikaye anlatabilirsin."

"Pekala," diyor, yüz ifadesi utangaç. "Bugün ne hakkında bir şeyler duymak istersiniz?"

Yan odada bir sepetin içinde uyuyan küçük oğluma bakıyorum. Gözleri kapalı ve yumruğunu emiyor, şişman, mutlu ve memnun. "Bana Pacy'den bahset," diye karar veriyorum.

"Ve ona nasıl Shovy adını vermek istedin?" Kaşları havaya kalktı. "Bu da bana hamsiyi çağırıştırıyor?"

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü bu isimde yanlış olan bir şey göremiyorum. Aynı ekşi suratla ateşin yanında durduğu, karnının kitle ile büyük ve yuvarlak olduğu bir anı canlanıyor. Hafızamda dönüyor ve kuyruksuz poposunun yuvarlak kıvrımları beni büyülüyor. Çocuklu olduğu için şimdi daha büyük ve bu çok hoşuma gidiyor.

Ama sonra bu düşünce geldiği gibi hızla kayboluyor ve hayal kırıklığına uğruyorum. "Yakında döneceğim," diyorum ona ve pelerinimi giyip mağaradan çıkıyorum.

Dışarı çıktığımda, temiz havayı derin derin içime çekiyorum. Bugün hava serin ama kar yok. Manzara beyaz ve bozulmamış, güneş ışığına doğru çabalayan bodur ağaçları örten taze kardan tepelerden başka bir şey yok. Stay-see ile ilgili bir anım olduğu için memnun olmalıyım. Memnunum ama aynı zamanda zihnimden bu kadar çabuk kaybolması beni endişelendiriyor. Şimdi bile ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ama zihnim bomboş. Ya bir daha hiç hatırlamazsam?

Daha da kötüsü... Ya bir şeyleri unutmaya devam edersem? Ya Stay-see'nin bana anlattığı anılar kalıcı olmazsa? Ya bu günü de hatırlamıyorsam? Ya zihnim kalıcı olarak dibinde delik olan dokuma bir kap gibiyse? Bu düşünce beni hasta ediyor. Stay-see bütün bir zihne sahip bir eşi hak ediyor, sızdıran bir sepeti değil.

Sıkıntıyla uzaktaki ağaçlara doğru koşuyorum. Stay-see'ye yeni bir patates olmayan patates alacağım ve o bana daha lezzetli ikramlar yapacak, gülümseyecek ve bana hikayeler anlatacak. Aklımı ya da sepetlerimi düşünmeyeceğim. Bugün değil. Bugünün tadını çıkaracağım.

Ağaçlara doğru ilerlerken karda izler görüyorum ve adımlarım yavaşlıyor. Av bıçağımı çıkarıp hazırda tutuyorum ama hiçbir hareket yok; daha önce burada olan her neyse çoktan gitmiş. Geride kalan izleri inceliyorum; kar o kadar derin ki, sürüklenme izlerinden biraz daha fazlası, bu yüzden onları hangi yaratığın yaptığını söylemek imkansız. Belki de Dvisti. Ya da büyük bir kar kedisi. Ağaçlara ulaştığımda daha da fazla iz görüyorum. Ağaçların etrafında dönüyorlar ve sonra bir tepeye doğru gidiyorlar.

Bu manzara karşısında kaşlarımı çatarak çenemi ovuyorum.

Burası donmuş etlerin saklandığı yer. Zula ince, pembe ağaçlardan birinin dibinde ve kaygan, süngerimsi kabuğunda birkaç çentik var. Bu çentikler

Avcılara, önbelleğin içinde kaç av kaldığını ve önbellekten bir şey alınırsa tekrar bir çentik atıldığını gösterir. Böylece açlıktan ölmek üzere olan bir avcı orada olmayan bir eti aramakla zaman kaybetmiyor. Elimi ağacın üzerinde gezdiriyorum, yapışkan hissini görmezden geliyorum. Çentikler ağaç kabuğu boyunca uzanıyor, ama çoğu çift çentikli, bu da zulanın neredeyse boş olduğunu gösteriyor. Tepedeki çentikleri sayıyorum, bu da dört tane et olduğunu gösteriyor. İyi bir zulada yirmi ya da daha fazla vardır.

Ama buradaki kar kalın bir şekilde

çalkalanıyor. Bundan hoşlanmadım.

Havayı kokluyorum ama kötü et ya da başka bir hayvan kokusu yok. Başka bir avcı dışında kimse bu zulanın burada olduğunu bilemez. Etrafıma bakıyorum, dönüyorum ama görünürde kimse yok. Parmaklarımı tekrar ağaç kabuğunun üzerinde gezdiriyorum ve son çentik dün açtığım çentik, yapışkan ve taze. Eğer burada bir avcı varsa, zuladan yiyecek almamıştır.

Sadece gezgin bir hayvan o zaman. Yine de donmuş bir dvisti çıkarıp ağaçtan işaretliyorum. Bu, zuladaki en büyük av ve Stay-see ile benim tek başımıza yiyebileceğimizden çok daha fazla, ama eti bırakma düşüncesi beni huzursuz ediyor. Fazlasını tütsüleyip saklayacağız, diye karar verdim.

Mağaraya döndüğümde, Stay-see getirdiğim et miktarına şaşırmış görünüyor ama şikayet etmiyor. Ateşi mağaranın önüne taşıyoruz, perdeyi kaldırıyoruz ve but üstüne but tütürmeye devam ediyoruz. Bir ekip olarak çalışıyoruz ve Stay-see bana Pacy'nin karnında olduğu zamanlara dair hikayeler anlatıyor. Zaman keyifli bir şekilde geçiyor ve Stay-see, Pacy uyanıp ilgisini talep etmeden önce bana birkaç etli turta yapmayı bile başarıyor.

Güneş battığında, et tütsülenmiş olur ama yol azığı olarak kullanılacak kadar kuru olmaz. Tütsüleyeceğim.

Kolayca saklanabilmesi için sabah tekrar kurutuyoruz. Ateşi çukura geri taşıyoruz, gizlilik perdesini yerine geri koyuyoruz ve gece için yerleşiyoruz.

Stay-see saç örgüsünü kokluyor ve burnunu kırıstırıyor. "Duman ve ter gibi kokuyorum."

Onun var. Ben de öyle. Yine de onun kokusuna aldırmıyorum. Burnumu mutlu bir şekilde amına gömebilir ve günlerce onun kokusunu içime çekebilirim. "Yıkanmak ister misin? Kar getirebilirim ve biraz eritebiliriz."

Gözleri parlıyor. "Banyo yapmayı çok isterim. Pacy'nin de ihtiyacı var."

"O zaman hepimiz yıkanacağız," diyorum ona. "Hepimize yetecek kadar kar var." Paketlerden birini karıştırıyorum ve küçük bir kese sabun meyvesi çıkarıyorum. "Annemin dükkânı. Döndüğümüzde ona daha fazlasını getirmemiz gerekecek."

"Sabun da mı? Cennetteyim," diye haykırıyor Stay-see, keseyi benden alarak. "Bu harika bir şey."

Bu kadar küçük bir şeyin onu bu kadar mutlu etmesine sevindim. Üçayağı ateşin üzerine kurup keseyi asıyorum ve dışarı çıkıp kar topluyorum. Kese tatlı suyla dolana kadar bunu tekrarlıyorum. Su ısınırken, Pacy'nin giysilerini çıkarıyor ve oğlum mağaranın etrafında sürünüyor, çıplak, küçük kuyruğunu sallayarak mümkün olan her şeyi kapmaya çalışıyor - mızrağını, tabakları, tüten raflarda asılı etleri, her şeyi. Stay-see elinden bir şeyler aldığı anda küçük yüzü öfkeyle buruşuyor ve her seferinde sanki geri vermemi istermiş gibi bana bakıyor. Bana baktığında kalbimin eridiğini hissediyorum, güneşte çok uzun süre kalmış buz gibi. Ellerimi ona doğru uzatıyorum ve o gülüp bana doğru süründüğünde kalbim bütün hissediyor. Oğluma sarılıyorum, onun küçük, çıplak bedenini göğsüme yaslıyorum ve gerçek mutluluğu hissediyorum.

Ta ki göğsüme işeyene kadar. Onu kendimden uzak tutuyorum ve Stay-see'ye sıkıntılı bir bakış atıyorum. "Altını ıslatıyor."

"Fark ettim," diyor, benim şaşkın ifademle eğlenerek. "Gerçi daha çok seni ıslatıyor gibi." Kiti ellerimden alıyor ve sanki gurur duyulacak bir şey yapmış gibi yanağından öperek ona sarılıyor.

Eğlenerek göğsümü bir deri parçasıyla siliyorum ve oğlumun küçük bacaklarının havada sallanıp dans etmesini izliyorum. "Çıplak olmayı seviyor."

"Babasına çekmiş," diyor ve yanakları kızarıyor.

Tepkisi ilginç. "O zaman etrafta çıplak mı dolaşacağım? Senin önünde?"

"Geçmişte yaptın." Dudakları seğiriyor. "Varlıklarınızla çok gurur duyuyorsunuz."

"Sikim mi?" Götten ne kastettiğinden emin olamayarak soruyorum. "Sağlıklı bir tane. Ve büyük bir kesem var."

"Bu tartışmayı yapmayacağım." Sesi ilkel ama yüzünde mahcup bir eğlence ifadesi var ve alınmadığını biliyorum. Acaba yanaklarını tekrar kızartabilir miyim? Bir elini suya daldırıyor ve sabun meyvelerinden birkaçını keseye sıkıştırıyor. "Pekâlâ. Küçük adamım için banyo zamanı."

"Ve sonra büyük olan için banyo zamanı?" Umutla soruyorum.

Yanakları kıpkırmızı oluyor ve bundan memnuniyet duyuyorum. "Kendin yıkanabilirsin."

"Yapabilirim ama sanırım sen yaparsan daha eğlenceli olur." Küçük ellerinin tenimde gezindiğini düşünerek boş boş göğsümü ovuyorum. Bu fikir çok hoşuma gitti.

Deri parçasını keseye daldırıp Pacy'nin kıvranan vücudunu yıkamaya başlarken, "Bu gece çok cilveli görünüyorsun," diye yorum yapıyor.

İkisini de izliyorum, eşimin zarif hareketlerinden ve oğlumun neşeli hareketlerinden büyüleniyorum. "Öyle miyim?" Belki de öyleyimdir. Burada onunla birlikte olmak, baş başa vakit geçirmek beni büyük bir zevkle dolduruyor. Böyle birlikte, aramızda küçük Pacy varken, sanki bir aileymişiz gibi hissediyorum.

Bu beni mutlu ediyor.

Pacy'yi yıkamayı bitiriyor, yelesinin tutamlarını bezle ovarak temizliyor, sonra kuruması için onu taze, sıcak bir kürke sarıyor ve bana uzatıyor. Onu kucağıma aldığımda oğlum bir sevinç çılgılığı atıyor ve bu beni sırtıtmaya itiyor. "Keşke eşim de beni gördüğünde aynı sesi çıkarsaydı," diyorum ona.

Stay-see sadece kıkırdıyor. "O sesi içimden çıkarıyorum. Söz veriyorum."

Bir süre oğlumla oynuyorum ve uykusu geldiğinde, Stay-see mağarayı toplarken onu kucağıma alıp göğsümde sallıyorum. Pacy'nin tombul küçük yüzü o kadar küçük ve güven dolu ki, uykuya dalarken ona bakmak beni hem güçlü hem de savunmasız hissettiriyor.

Bu benim oğlum. Benim vücudumdan ve Stay-see'den yapılmış bir kit. Görmek inanılmaz. Benimle aynı renkte ve yüzü kardeşim Zennek'inkine ve Farli'ninkine benziyor, bu da Pacy'nin de bana benzemesi gerektiği anlamına geliyor. Ona saatlerce bakabilirim, küçük özelliklerini ezberleyebilirim ve asla yorulmam.

Stay-see tekrar yanıma geliyor ve yanımda diz çökerken gözlerinde yumuşak bir bakış var. "Tutmak ister misin?"

"Biraz daha kalsın mı, yoksa yatırayım mı?"

Uykulu ve sessizken ve merakıyla mağarayı parçalamıyorken onu tutmaya devam etmek istiyorum. Ama Stay-see yıkanacaksa daha fazla suya ihtiyaç duyacak ve benim de yıkanmam gerekecek. İsteksizce ayağa kalkıyorum. "Onu yatağına yatırabilirim."

"Ben yaparım," diyor ama teklif ettiğim için memnun görünüyor. "Yıkamak için biraz daha kar getirebilir misin?"

Oğlumu teslim ediyorum ve onu mağaranın arka odasına götürüp kürk yatağının yanındaki sepetine yerleştirmesini izliyorum. Kalçaları hareketlerle birlikte sallanıyor ve eğilirken poposunun esnemesini izliyorum. O yuvarlak popo beni büyülüyor. Çiftleştığımızda onu okşamış mıydım? Hatırlayamıyorum ve bunu yapmam gerektiğini hissediyorum. Sanki okşanmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor, hem de çok.

Ancak sikim onun arka tarafını incelememe tepki veriyor ve onu rahatsız etmek istemiyorum. Bu yüzden daha fazla kar almak için ayağa kalktım. Su seviyesi yenilenene kadar vücudum tekrar kontrol altına girmiş oluyor. Tekrar ateşin yanına oturuyorum ve bileme taşımlı alıyorum. Onun için yemek tabağı haline getirebileceğim daha çok kemik var. Üç tabağı görünce duyduğu haz o kadar büyüktü ki keşke yirmi tane de ben oyabilseydim. Ama elimden geleni yapacağım ve daha büyük bir yaratığın mağaraya yaklaşmasını umacağım ki ona daha fazlasını yapabileyim. Uzun, ucu topuzlu bir bacak kemiği alıp parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum. Belki bunu oğlum için yuvarlak bir top haline getirebilirim. Hoşuna giderdi. Aehako mağaradaki en iyi oymacıdır ve normalde kitler için oyun eşyaları yapar ama ben basit bir şey yapabilirim. Oğlumun onu gülümseten hediyeleri olmalı... çünkü o zaman annesi de bana gülümseyecektir.

Stay-see ateşin yanına gider ve bir parmağını suya daldırır. "Yine yeterince sıcak."

Başımı salladım. "Sen yıkan. Ben sıramı en son alacağım." İhtiyacı olursa ona daha fazla su da getireceğim. Bir keseden yıkanmak mağaralardaki sıcak havuz kadar güzel değil ve eski mağaramız için bir kayıp acısı hissediyorum. Annemi, babamı, kız kardeşimi, erkek kardeşimi, onun eşini ve kabilenin geri kalanını düşünüyorum. Onlar şimdi yeni evlerinde mi? Mutlular mı? Stay-see'yi birkaç günlüğüne geride tutarak doğru şeyi mi yapıyorum?

Düşüncelere dalmış, kemiğin yuvarlak şeklini korumak için en iyi nasıl yontulacağını araştırırken, onun hareket etmediğini fark ediyorum. Başımı kaldırıp baktığımda yanaklarının büyüleyici bir utançla kıpkırmızı olduğunu görüyorum ama bunun için bir neden göremiyorum. "Bir sorun mu var?"

Ellerini önünde kavuşturuyor ve ateşin uzak tarafında adım atıyor. "Bu aptal mağaranın ne kadar küçük olduğunu yeni fark ettim."

Etrafa bakıyorum. Burası büyük, ferah bir mağara. Küçük mü? "Öyle mi?"

"Birinin önünde yıkanmanız gerektiğinde öyle olur."

Ben... anlamıyorum. "İnsanlar yıkanmaz mı?" Stay-see her zaman güzel kokmuştur. Yıkanıyor olmalı.

"Oh, banyo yapıyorlar," diyor, gergin bir şekilde kıpırdanarak. "Sadece... beni hatırlamıyorsun."

Oh. Benim önümde yıkanmaktan hoşlanmıyor. Garip. "Ama benim önümde Pacy'yi beslemek için memelerini açıyorsun."

"Bu farklı."

"Geçmişte benim önümde yıkanmadın mı?" "Bu da farklı bir şey."

"Anılarım olduğu için mi? Ama biz çiftleştik. Yüzüm bacaklarının arasındaydı-"

Ellerini havaya kaldırır. "Biliyorum. Aptalca davranıyorum. Yakın zamanda çiftleştığımızı biliyorum ama o karanlıktaydı. Ve daha önce çıplak insanlar gördüğünü biliyorum ama bu sadece sen ve beniz ve bu biraz daha... samimi hissettiriyor." Dudaklarını yalıyor ve yelesini kulaklarının arkasına itiyor. "Bu sadece... tamam. Benim olayım şu. Bir bebeğim oldu, değil mi? Ve her şey eskisi kadar dar ve küçük değil. Vücudumla ilgili tek anının hamilelik sonrası olacak olmasından nefret ediyorum." Çenesi inatçı bir çizgiye oturdu.

"Vücudunla ilgili bir sorunun olacağını mı düşünüyorsun?" Şok oldum. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında değil mi? En ufak hareketinin bile khui'mi nasıl şarkı söylemeye ittiğini?

"Belki mi?" Başını ellerinin arasına alır. "Tamam, biliyor musun? Aptalca davranıyorum. Sadece yapacağım. Siktir et. Bir önemi yok. Bu sadece bir vücut ve sen ona dokundun, bu yüzden kığım büyükse şok olacak değilsin."

Şaşkınlıkla, Stay-see'nin ayağa kalkışını izliyorum. Çenesini sıkarak büyük bir kararlılıkla derilerini çıkarmaya başlıyor. Gözlerime bakmıyor, tamamen soyunmaya odaklanmış durumda. Ve ben... büyülendim. Bu kadar endişelendiği şeyin ne olduğunu görmek istiyorum.

Taytını çıkarıyor ve tuniğini bir kenara fırlatarak vücudunu çıplak bırakıyor. Cildi soğuğa tepki olarak karıncalanıyor, pembe küçük meme uçları sertleşiyor. Vücudunu görünce ağzım kuruyor. Solgun bir yumuşaklığı ve kıvrımları var, göğüsleri iri ve sütle dolu. Kalçaları dışarı doğru çıkık, amcığı bir tutam siyah kılla örtülü. Karnı yumuşak ve yuvarlak, daha koyu pembe izler parmaklar gibi yanlara doğru uzanıyor. Bacakları uzun ve zarif; bana sırtını döndüğünde pürüzsüz, yumuşak omuzlarını ve omurgasının kırılğan çizgisini görüyorum. Çok güzel.

O... titriyor. Örgüsünü çözerken parmakları titriyor ve bu kalbimi acıtıyor. Khui'm yumuşak bir şarkı mırıldanıyor ve ben de ayağa kalkıyorum.

Ellerini ellerimde kavradım. "Neden titriyorsun?"

"Ben sadece... vücudumla ilgili tek anılarının bu şekilde olmasını istemiyorum, anlıyor musun?" Karnını ve göğüslerini işaret ediyor. Gözleri yaşlarla parlıyor. "İster inanın ister inanmayın, eskiden sıkı bir göbeğim ve güzel bir kıçım vardı. Şimdi çok fazla kıçım ve göbeğim var."

"Ama bu benim oğlumu taşıyan göbek," diyorum ona, ellerini bırakıp parmaklarımı karnına koyarak. "Ve tıpkı eşim gibi yuvarlak, pürüzsüz, yumuşak ve tatlı."

Kahkahası boğuklaşıyor ve küçük bir çıt sesi çıkarıyor. "Peki ya kıçım?"

"Oğlumu taşımadı," diye takılıyorum, "Ama çok fazla olduğunu da sanmıyorum. Ne kadar çok olduğunu seviyorum."

"Çok nazik davranıyorsun," diyor Stay-see sulu bir gülümsemeyle ve ellerimi ondan çekip iyi olduğunu göstermek için sıkıyor. "Pacy doğduktan sonra vücudumun toparlanmasını çok istedim ama toparlanmaktan çok topallayarak geri dönüyor."

Sözleri saçma ama bunu belirtmiyorum. "Vücudunu seviyorum. Eğer izin verseydin şu anda seninle çiftleşirdim. Ağzımı bacaklarının arasına koyar ve ateşin sönene kadar amını yalardım-"

Stay-see'nin parmakları beni susturmak için ağzıma bastırıyor ve yanakları o çok hoşuma giden pembeliğe bürünüyor. "Ben... Seninle tekrar yatağa girmeye hazır olduğumdan henüz emin değilim."

Başımı salladım. "Anlıyorum." Güzel, solgun omzunu okşuyorum ve parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. "Ama beden için ağlamandan hoşlanmıyorum. Sen benim eşimsin. Bedenine dair sahip olduğum tek anılar bunlarsa, hiçbir şikayetim yok."

"Hiçbir şey sıkı olmasa bile mi?"

"Yumuşak severim," diyorum ona. Şu anda bile tenine dokunmadan duramıyorum. "Yumuşak ve pürüzsüz ve sıcak ve hepsi Gör. Seni yumuşak seviyorum. Eğer istediğin buysa, eski bir dvisti gibi sert ve sinirli olmanı isterim." Kıkırdamasıyla rahatladığımı hissettim. "Seni vahşi mevsimdeki bir yorgan canavarı kadar yuvarlak ve dolgun istiyorum." Aslında bu fikir çok hoşuma gitti. Poposu geniş ve etli, memeleri zıplıyor ve karnı benimkilerle dolu? Bu fikir bana çok çekici geliyor. "Bir daha hiç yıkanmasan bile senden hoşlanırım."

Kaşları havaya kalktı. "Asla, ha?"

"Amını yalamak için daha az zaman harcardım, belki-"

Gülüyor ve omzuma küçük bir yumruk atıyor. "Berbatsın." Ama gözleri parlıyor ve artık gergin değil.

Gülümsüyorum ve yanağına tekrar dokunuyorum. "Banyonu yap."

STACY

I Neden böyle şeyler için endişelendiğimi bilmiyorum.

Vücudumla ilgili tatlı ve düşünceli sözlerinin sıcaklığını hâlâ hissediyorum. Pacy'nin doğumu dümdüz karnımı epey yıprattı ve hala şiş ve çatlaklarla kaplı. Kalçalarım eskisinden daha büyük ve popom... en sevdiğim vücut bölgem değil. Pashov'un benimle ilgili tek anısının hamilelik sonrası vücudum olmasını istemedim. Ama şimdi bana söylediği şeyler? Kendimi güzel hissediyorum ve sanki içten dışa doğru parlıyorum. Sabun meyvelerini suya atıp yıkanmaya başlarken gülümsüyorum.

Keşke eskiden yaptığı gibi popomu avuçlasaydı. Belki kuyruğumun olmamasıyla ilgili bir şaka yapardı.

Sanırım bir kız her şeye sahip olamaz.

Çabucak yıkanıyorum, dumanlı kokunun en kötüsünü cildimden çıkarıyorum ve birkaç günlük kiri temizliyorum. Cildimi ovalıyorum ve düşündüğümden daha fazla kir varmış gibi görünüyor, bu yüzden vücudumu ikinci kez kaydırıyorum, bunun şimdiye kadar yaptığım en seksi banyo olmadığının farkındayım. Pashov izlemiyor

Sanırım ben cildimi ovalarken onun bana bakmasının beni sinirlendireceğinin farkında.

Belki yeni evimize gittiğimizde ona seksi bir banyo yaptırmak için zamanım olur. Ama henüz buna hazır olduğumdan emin değilim. Belki de her konuda böyle hüngür hüngür ağlayan bir bebek olmayı bıraktığımda. Sürekli ağlamaktan ve duygusal olmaktan nefret ediyorum. Ben sadece...

Kiminle çiftleştiği konusunda hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum. Vücudumda hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum. Oğlumuzda. Beni.

Bu tür şeyler için gergin olmamak zor. Liz gibi uzun boylu ve heykelsi değilim. Ariana gibi güzel ya da Josie gibi narin değilim. Ben sadece ortalamayım ve daha önce bunun bir önemi yoktu çünkü bizi birbirimize bağlayan bir rezonansımız vardı. Rezonansla, bir cadı gibi görünmem önemli değildi, çünkü beni isteyeceğini biliyordum. Ve etkisi geçtiğinde, birbirimize o kadar aşıktık ki, hiç önemi yoktu.

Artık önemli olduğu için endişeleniyorum. Yine de pek çok aptalca şey için endişeleniyorum.

Sadece... Ya kaybolan tek şey anıları değilse? Ya bana olan sevgisi de yok olduysa? Ya artık yankı uyandıran anılarımız olmadığına göre, artık bana karşı hiçbir şey hissetmiyorsa? Ya bu sevgiden ziyade bir görev duygusuysa? Kendimden o kadar şüphe ediyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum.

Şimdiye kadarki en hızlı, en teksiz banyoyu bitiriyorum ve yedek tuniğimi üzerime geçiriyorum. Islak saçlarımı sıkıca örüp bir kravatla bağlıyorum, yıkanabilmek için keseye daha fazla kar eklerken onu izlememeye çalışıyorum. Belki de yatağa gitmeli ve onu banyosuyla baş başa bırakmalıyım. İhtiyacı olan son şey benim ona ürkütücü, seks düşkünü bir anne gibi bakmam. Ki ben öyleyim, ama hey.

Ateşin etrafında oyalanıyorum çünkü kalkıp gitmeyi kendime yediremiyorum. Bacaklarımı altına sokuyorum ve dikiğim bir çift tozluğu çıkarıyorum. Deri her zamankinden daha kalın ve sert çünkü onu düzgün bir şekilde işleyecek zamanımız olmadı ama daha fazla kışlık giysiye ihtiyacımız var ve kalın, sert deri yine de deridir. Dilenciler seçici olamaz ve Pashov'un acımasız mevsime yetecek kadar sıcak giysisi olmasını istiyorum. Göçükten beri pek fazla teçhizatı yok ve havanın değişmesine hazırlıklı olmasını istiyorum. Ben avlanamam ve pek bir şey sağlayamam ama en azından yemek pişirebilir ve dikiş dikebilirim.

"Yıkanmanı bitirdin mi?" Pashov, erimesi için keseye bir kaşık kar daha atarak soruyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve ellerimdeki dikiş işaret ediyorum. "İşim bitti. Ben sadece bunun üzerinde çalışacağım."

"Banyo yapmamın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Ayağa kalktım. Tabii ki benden gitmemi isteyecek. Kendi banyom konusunda tuhaf davrandığım için, belki de bunu kendi yıkanması için mahremiyete ihtiyacı olduğuna dair bir işaret olarak alıyor.

"Bekle," dedi ben gitmeden önce. "Bana... yardım eder misin?"

Ona yardım etmek mi? Bu soru karşısında vücudumun karıncalandığını hissedebiliyorum. "Tabii ki." Geçmişte onu yıkamıştım ama bu genellikle seksle sonuçlanmıştı. Bu cesur bir hareket gibi geliyor ve onun için bu kadar mahrem bir şey yapmamı istemesi beni hem büyölüyor hem de biraz geriyor. Parmaklarım onun teninde gezinmek, vücudunun sıcaklığını benimkinde hissetmek için kaşınıyor.

Bu yüzden bana bileme taşını verdiğinde kafam biraz karıştı.

"Um?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

Pashov kırık boynuzunu işaret ediyor. "Bunu benim için düzeltebilir misin?"

Oh. Tabii ya. Açıkçası kirli düşünceler düşünen tek kişi olduğum için biraz hayal kırıklığına uğradım. Aynası yok, tabii ki kırık boynuzunu törpülemek için benim yardımına ihtiyacı var. Bunu nasıl yapacağımı merak ederek taşı sıkıca kavriyorum. Benden çok daha uzun, neredeyse bir metre. Bunu düşünürken bile, önümde diz çöküp yüzünü bana çevirdiğinde biraz şaşıyorum. Önümde diz çökmesinde tuhaf bir samimiyet var.

Ya öyle ya da beynim çukurda. Kalıcı olarak. Bu da tamamen mümkün.

Bu açıdan, boynuzunun kütüğüne iyi bakabiliyorum. Kenarları pürüzlü ve tırtıklı, ama altında el değmemiş gibi görünen pürüzsüz bir kemik kütüğü var. Elimde olmadan ona dokunuyorum. "Acıyor mu?"

"Öyle değil." Sesi kalın geliyor. Ona baktığımda gözleri kapalı, ifadesi gergin. "Eğer yapabilirsen, sert kenarları zımparala lütfen."

"Tekrar büyümesine yardımcı olacak mı?"

"Hayır, ama kazara seni ya da Pacy'yi kenarlarından bıçaklamaktan korkuyorum."

"Bunun olma ihtimali pek yok," diye mırıldanıyorum, yine de bizi düşünmesi çok hoş. "Sen benden bir metre daha uzunsun."

"Yatakta birlikte yattığımızda, aynı boydayız."

O zaman benimle yatmayı mı düşünüyor? Sıcak bir zevk dalgası hissediyorum. "Anlıyorum." Öğütme taşını tutuyorum

boynuzunun kalıntılarına karşı ve tereddüt ediyor. "Bu sana zarar vermez mi?"

"Hiçbir şey hissetmeyeceğim, söz veriyorum."

Eğiliyorum ve elleri belime gidiyor. Elbette sadece beni sabitliyor ama taşı tekrar boynuzuna dayadığımda yüzünün göğüslerimle aynı hizada olduğunu fark ediyorum. Ve şimdi bunu düşününce, düşünmeden edemiyorum. Taşı sivri bir kırığa sürüyorum ve göğüslerim hareketlere tepki olarak sallanıyor. Aman Tanrım.

Yine de göğüslerimi avuçlamadı. Boynuzunun sert, kırık uçlarını keserken yüzünde marakas gibi sallanmaları hakkında yorum bile yapmıyor. Ben boynuzuyla uğraşırken tamamen hareketsiz bir şekilde diz çöktü. Ve biraz hayal kırıklığına uğradım. Göğüslerimin yüzünde olması ona bir şey yapmıyor mu?

Sert kenarları düzeltmeyi bitiriyorum ve işimi inceliyorum. Şimdi parçalanmış yerine pürüzsüz ve biraz üzgün görünüyor. "Şifacının bunu senin için düzeltebileceğini mi söylemiştin?"

Taşı ona uzatırken, "Düzeltemez ama yeniden büyümesi için teşvik edebilir," diyor. "Sonsuza kadar Raahosh gibi olmayacağım. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Raahosh'u düşünüyorum, yüzü yaralı ve boynuzları kırık ve bükülmüş. Çok çekici bir uzaylı değil. Acımasız Raahosh kadar korkutucu görünseydi Pashov'a hâlâ aşık olur muydum? Onu inceledim ve seveceğime karar verdim. Beni uzaklaştıran kırık boynuz değil, onun temsil ettiği şey. Bana onu neredeyse kaybettiğimi hatırlatıyor ve onu görmekten nefret ediyorum. "Sorun yok. Tekrar büyümesi ne kadar sürer?"

Omuz silkiyor. "Pacy büyüdüğünde, tam boyutuna geri dönmeli."

Aman Tanrım. O kadar uzun mu?

Şaşkınlığımı belli etmeliyim çünkü ayağa kalktı ve omzumu sıvazladı. "Özür dilerim."

Neden üzgün? Bu onun hatası değil. O gün baharat alması için onu depoya geri gönderen bendim. Eğer yaralanması birinin suçuysa, o da benim suçum. "Özür dileme."

Bana çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Görünüşü hoş olmayan bir eşe sahip olmanı istemiyorum."

Şok oldum. Neden böyle düşünsün ki?

Omuzlarındaki ince boynuz tanelerinin tozunu alırken ona bakıyorum. Yine de neden böyle düşünmesin ki? Bana dokunduğu birkaç seferde ağladım. Ondan etkilendiğimi gösterecek hiçbir şey yapmadım ve o da geçmişteki birlikteliğimizi hatırlamıyor. Ve boynuzlar... belki de sakhi erkeklerinin gurur meselesidir. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama herkes Raahosh'un boynuzlarından şok edici derecede korkmuş gibi bahsediyor. Belki de benim boynuzlarım olmadığı için bunu hiç düşünmedim.

Ama şimdi düşünüyorum.

Pashov silkinmeyi bitiriyor ve peştamalına kadar soyunuyor. Deri taytını çıkardıktan sonra bir kenara fırlatıyor ve ateşin yanında kurumaya bıraktığım beze uzanıyor. Onu suya daldırıyor ve tüm güçlü hareketleri ve kararlılığıyla çıplak göğsünü ovmaya başlıyor.

Birdenbire bu işi yanlış yaptığımı fark ettim.

Arkadaşımı kendimden uzaklaştırıyor ve ona bir yabancıymış gibi davranıyorum. O aynı kişi. Aşık olduğum aynı tatlı, komik, flörtöz adam. Sadece hafızasının bir parçası eksik. Ama ben ona tamamen yeni biriymiş, sevgilimin yüzünü takınmış bir yabancıymış gibi davranıyorum.

Aynı kişi.

Ve ben bir aptalım çünkü bizi bir araya getirmek için çalışmam gerekirken davranışlarım bizi birbirimizden daha da uzaklaştırıyor.

"İşte," dedim. "Bırak yardım edeyim." Bir adım öne çıkıp elindeki bezi alıyorum.

Pashov önce şaşırdı, sonra da sevindi. Onun bu basit memnuniyeti kalbimi kırıyor ve daha fazlasını yapmak istememe neden oluyor. Yüzündeki o aptalca sevinç ifadesini her zaman görmek istiyorum. Bu kadar küçük bir şeyin -onun için göğsünü yıkamanın- onu bu kadar mutlu edebileceğini düşünmek.

Ona zevk vermek için göğsünü yıkamaktan çok daha fazlasını yapabilirim.

Elindeki meyveleri alıp suyun üzerinde sıkıyorum, hareketlerimi yavaş ve şehvetli yapıyorum çünkü beni izlediğini biliyorum. Eğildiğimden emin oluyorum, bunu yaparken kıcımlı dışarı çıkarıyorum ve bezi keseye daldırıyorum. Islak ve köpüklü olduğunda doğruluyorum ve ona dönüyorum.

Kömür gibi yanan gözleriyle beni izliyor ve tüm dikkatinin bende olduğunu biliyorum. Tenim farkındalıkla karıncalanıyor ve ıslak bezi yavaşça göğsünün üzerinde gezdiriyorum. "Bunu senin için yaptığım zamanları hatırlıyor musun?"

Boğazının çalışmasını ve sertçe yutkunmasını izliyorum. "Hayır."

Başımı salladım, çünkü bunu bekliyordum. Hatırlamaması sorun değil. Yeni anılar yaratabiliriz. Arkadaşımı kızdırma düşüncesi beni birden heyecanlandırdı. Bu onun için yeni bir şey. Pashov için, eşi ona ilk kez seksi bir banyo yaptırıyor. Eskiden birlikte yaptığımız eğlenceli şeylerin hiçbirini hatırlamıyor.

ilk oral seksini hatırlıyorum. Titriyorum, çünkü bu eğlenceli olacak. Çok eğlenceli.

Ama yavaştan başlayacağım. "Özellikle kirli olan bir yerin var mı?" Soruyorum, sesim tamamen masum.

Bir an beni dikkatle izliyor ve bir cevap beklediğimi fark ediyor. "Kirli mi?" diye yineliyor.

"Temizlememi istediğiniz özel bir şey var mı?"

Gözlerinde yine o yakıcı bakış parlıyor. Bir kolunu uzattı.

Beklediğim cevap bu değildi ama başlamak için iyi bir yerdi. Sabunlu bezi kaslı kolunda aşağı yukarı ovalarken gülümsüyorum. Ona dokunmayı özlemişim. Tenini tenimde hissetmek harika, sıcak ve terli-dumanlı kokuyor ama bu hiç de umurumda değil. Onun kokusunu en az ona dokunmayı sevdiğim kadar seviyorum.

Pashov diğer kolunu uzatıyor, ben de itaatkâr bir şekilde o tarafa geçiyorum, bezi bir pazısından yukarı ve sonra ön kolundan aşağı sürüklüyorum. Ona başka bir hikâyemizi, belki Pacy'nin doğumunu anlatmayı düşünüyorum ama bu an o kadar yoğun ki dikkatimi dağıtmak istemiyorum. Sessiz, tek ses sert nefes alıp verışı ve kuyruğunun yere vurduğu dalgın çırpınışları.

Ve tabii ki khui'sinin gürültüsü. Bunu duyabiliyorum, tıpkı tahrik olduğumda göğsümde kendi uğultumu hissedebildiğim gibi. Bezi omzunun üzerinden kaydırıyorum ve yavaşça bir göğsünün üzerinde gezdiriyorum. Muhtemelen yeniden ıslatmalıyım ama şu anda bu banyonun su yönüyle o kadar da ilgilenmiyorum. Daha çok dokunuşuma verdiği tepkiyle ilgileniyorum, çünkü Pashov nasıl hissettiğini saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştır. Bakışlarının yüzüme odaklandığını anlamak için gözlerine bakmama gerek yok. Onları hissedebiliyorum, yanıyorlar. Tamamen

Yaptığı her şeyin, ayaklarının üzerinde kayarken vücudunun küçük hareketlerinin, kuyruğunun durmaksızın sallanmasının, kalbinin khui'sinin şarkısına ritim tutmasının farkında. Elleri iki yanında kenetlenmiş durumda ve bana dokunmak istediğinden ama beni korkutup kaçırma ihtimaline karşı dokunmamak için kendini zor tuttuğundan şüpheleniyorum.

Hiçbir yere gitmiyorum.

Bezi sert karnında gezdiriyorum. Karnında kaya gibi sert kaslardan başka bir şey yok, bir gram bile yağ yok. Her bir kasın arasındaki çizgileri takip etmeyi, çok net bir şekilde tanımlanmış karın kaslarını saymayı seviyorum. Göğsünün ortasındaki kalın koruyucu kaplama göbeğinin yakınında bitiyor ve sonra yumuşak mavi deriden başka bir şey kalmıyor. Bezimi oraya da sürüyorum, çünkü burada daha da fazla hissedebileceğini biliyorum. Aşağıya bakıyorum, devasa ereksiyonu giydiği makat bezini zorluyor.

Görünce ağzım kuruyor. Seks yapmayalı ne kadar oldu? En az birkaç gün. Kendime bir söz vermiştim, aklım başıma gelene ve ağlamayacağımdan emin olana kadar Pashov'la bir daha seks yapmayacaktım. Şu anda kesinlikle ağlayacak gibi hissetmiyorum. Yine de seks olmak zorunda değil. Sadece eşimi okşamanın ve onun tepkisini görmenin saf zevki için dokunmak da olabilir.

Ona tekrar öğretmem gereken çok şey var.

"Sana dokunduğumu hatırlıyor musun?" Ona soruyorum, bez göbeğinde geziniyor.

Ağır ağır inliyor. "Keşke."

"O zaman sana dokunduğum onca zamanı hatırlamıyorsun... böyle mi?" Serbest elimle, elimi sikinin uzunluğu boyunca sürüklüyorum.

Nefesi dişlerinin arasından tıslıyor. "Devam et. Bakalım hafızamı canlandıracak mı?"

Kıkırdıyorum, eğleniyorum. Benim tatlı Pashov'um. Böyle anlarda bile çok komik ve cilveli. Ona bakıyorum, kapüşonlu gözlerle beni izliyor, tahrik olduğu güçlü yüzünden okunuyor. Elimi tekrar derinin üzerinden sikinin üzerinde aşağı yukarı gezdiriyorum ve ağzının belli belirsiz gerilmesini izliyorum.

Kuyruğu sertçe bacağıma

çarpyıyor. "Durayım mı?" Hafifçe

soruyorum. "Asla."

"Cevap bu olabilir diye düşündüm." Başımı eğiyorum ve onu inceliyormuş gibi yapıyorum. "Peştemalini çıkarayım mı?"

Yavaş ve yoğun baş sallaması çok lezzetli.

Yarın ona nasıl öpüşüleceğini tekrar öğretmeye karar verdim. Şimdi değil, çünkü yaptığım şeyden ve bu gecenin tamamen benim onu tatmin etmemle ilgili olacağı gerçeğinden uzaklaşmak istemiyorum. Yarın ona tekrar nasıl öpüşüleceğini göstereceğim -uzun, yavaş öpücükler, kısa, tutkulu öpücükler ve aradaki tüm öpücükler. Yarın, bunu bir oyun haline getireceğim.

Ama bugün, dalga geçme havasındayım. Ve bu yüzden yaptığım şeyi durdurmuyorum. Islak bezi bir kenara atıyorum, onu yıkıyormuş gibi yapıyorum. Onunla işim bittikten sonra, kendini istediği kadar ovalayabilir. Bunun nereye gittiğini umursayacağını sanmıyorum. Pantolonunun bir tarafını çekiştiriyorum ve bağlar elimde çözülüyor. Deri kayarak bacağından aşağı düşüyor ve aleti açıkta kalıyor, açık havaya doğru itiliyor, o kadar kalın ve dokunmam için o kadar istekli ki neredeyse mahmuzuna sürtünüyor.

Gördüğüm manzara karşısında mutlu bir şekilde iç çektim. Buraya geldiğimde bakire değildim ve bir erkeğin aletini nasıl kullanacağımı biliyordum, ama şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki dostum şimdiye kadar elime aldığım en büyük, en sulu alete sahip. Tam olması gerektiği yerde kalın ve kalın, başı belirgin ve uzunluğu boyunca uzanan çıkıntılar mükemmel. Parmaklarımı etrafına doladım ve Pashov'un önünde dizlerimin üzerine çöktüm. "Yavaşlamamı istersen söyle," diye fısıldıyorum.

İnliyor. "Biraz daha yavaş gidersen ölebilirim."

Ben de zaten hızlı hareket ettiğimi sanıyordum. Sanırım gelişmek için her zaman yer var. Eğlenerek, parmak uçlarımla uzunluğunu takip ediyorum, beni ne kadar yoğun bir şekilde izlediğinden memnunum. Tüm vücudu gerginlikten titreyerek onu ağızma almamı bekliyor.

Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, özellikle de beni memnun etmek için bu kadar uğraştıktan sonra. Şaftını kavıyorum ve dudaklarımı sikinin kenarında gezdirerek uzunluğu boyunca sıcak öpücükler konduruyorum. Ağızımın ilk dokunuşunda vücudunda bir titreme hissediyorum ve elleri tekrar yumruk oluyor. Dikkatimi dağıtmamaya kararlı.

Bu da benim daha fazla dikkat dağıtıcı olmam gerektiği anlamına geliyor. Kontrolünü kaybettiğini görmek istiyorum. İlk beceriksiz denemelerimize dair hiçbir anısı yoksa, ona gelecek haftaya kadar aklını başından alacak bir anı vermek istiyorum. Bu yüzden tüm yeteneklerimi onun üzerinde kullanıyorum. Aletinin başına geçiyorum ve eriyen bir buzlu şeker gibi yalıyorum. Dudaklarımı parlatan ve dilimi tekrar tekrar başının üzerinde gezdiren harika, abartılı yalamalar. Pre-cum sızdırıyor ve dilimle onu kucaklıyorum, yaptığım gibi yumuşak küçük zevk sesleri çıkarıyorum.

"Eşim," diye inliyor. "Benim tatlı eşim." Elleri yanlarında tekrar tekrar bükülüyor.

"Bana dokunabilirsin," diyorum dilimin fiskeleri arasında.
"Kırılmayacağım."

Tereddüt ediyor ve sonra eli dikkatlice saçlarıma gidiyor. Yoğunluğu artırıyorum, onu ağzımın derinliklerine alıp emiyorum. Nefesi kesiliyor ve eli saçlarımda sıkılaşıyor. Sanki ağzımı sikmeye çalışıyormuş gibi kalçalarının sarsıldığını hissedebiliyorum ve heyecanlı bir zevk titremesi hissediyorum.

Ben de bunu istiyorum. Kontrolünü kaybetmesini istiyorum. Onu vahşileştirmek istiyorum. Cootie'm göğsümde yüksek sesle mırıldanıyor, ona şarkı söylüyor ve ben onu derinlere çekerek sertçe emerken tekrar inliyor. Adımı fısıldıyor, yavaşça ağzıma pompalıyor. Bunu benim de istediğimi belli eden bir zevk sesi çıkarıyorum ve hareketlerinin hızı artıyor ve eli başımı daha da sıkıyor, ta ki beni saçlarımdan tutup ağzımı sikene kadar ve ben bunun her anını seviyorum. Boşaldığında, bir patlamayla boşalıyor ve dilimi salgısıyla kaplıyor, döl püskürtüleri ağzımı dolduruyor. Onu içiyorum, kontrol için mücadele ederken nefesinin boğulmasının tadını çıkarıyorum. Bunun onun anılarından biri olmasını seviyorum, kendimiz için çaldığımız bu seksi vahşi an.

Dudaklarımı yalayarak temizliyorum ve kollarımı kalçasına dolayarak yanağımı bastırıyorum. Eli saçlarımda üzerinde geziniyor, okşuyor. "Benim Stay-see'm," diye nefes alıyor, hâlâ nefes nefese. "Sen... harikasın."

"İyi miydi?" Yumuşakça soruyorum, parmaklarımı uyluğunun iç kısmında aşağı yukarı gezdiriyorum, çünkü bunu yaptığımda içinden geçen ürpertiği hissetmeyi seviyorum.

"Ben... Ben yapamam..." Kelimelerin üzerinde tökezliyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Neyi yapamazsın?"

Pashov elini yüzüne götürür. "Bunu unuttuğuma inanamıyorum."

Dehşete kapılmış bir şaşkınlık ifadesi beni kıkırdamaya itiyor.

PASHOV

Uykudan soğuk terler dökerek uyanıyorum, zihnimde belli belirsiz kayaların düştüğü ve ezildiğim hissi dolaşıyor. Güvende olduğumu, eşimin güvende olduğunu, yavrumuzun sepetinde huzur içinde uyuduğunu anlamam birkaç dakikamı alıyor.

Ancak ondan sonra uyuyamıyorum. Mağaranın tavanına bakıyorum, zihnim mağaranın üzerime çöktüğüne dair hayallerle dolu.

Saat erken olmasına rağmen, günün işine başlamaya karar veriyorum. Her zaman yapılacak daha çok şey vardır ve burada sadece ben ve Stay-see varken, hepsini yapmak için asla yeterli el olmaz. Yatağımdan kalkıp giyiniyorum ve ateşin kömürlerini körüklüyorum. Yan odada Stay-see huzur içinde uyuyor ve Pacy sepetinde sessiz. O zaman çay koyabilirim ve o uyanmadan önce dünden kalan yahninin bir kısmını ısıtabilirim. Uyandığında yemeğin hazır olduğunu görünce gülümsemesinin genişlediğini hayal ediyorum ve bundan memnun oluyorum. Onu mutlu etmek istiyorum. Onun gülümsemesini görmek istiyorum.

Ağzını tekrar üzerimde istiyorum.

Gizlilik perdesini kenara çekip tuvalet ihtiyacımı gidermek için karların içine girerken Stay-see ile ilgili düşüncelere dalmış durumdayım. Gece boyunca yeni kar yağmamış ve ayak izleri mağaranın önüne kadar uzanıyor ve sonra tekrar uzaklaşıyor. Kaşlarımı çatarak bir tanesinin yanına çömeliyorum. Benimkinden daha küçük bir ayak. Stay-see dün mağaradan ayrıldı da ben mi fark etmedim? Hatırlamaya çalışıyorum ama zihnim

Önümde diz çökmüş, dili sikimin üzerinde gezinen Stay-see'nin görüntüsüne sabitlenmişti.

Görünüşe göre bugün dikkatim kolayca dağılıyor.

Belki de hafızam yine karışmıştır. İzleri biraz takip etmeye karar veriyorum, iz var mı diye kontrol ediyorum. Mağaramızın yakınlarında bir yaratığın dolaşmış olması ve karların, izlerin insan boyutunda görünmesine yetecek kadar erimiş olması tamamen mümkün. Bir süre izleri takip ediyorum ama sonunda izler kaybolduğunda, beni endişelendirecek hiçbir şey görmemiştim ve mağaradan ve eşimden uzaklaşıyordum. Sadece huzursuzum, öyle görünüyor. Ateş sönmeden geri dönme zamanı.

Stay-see geç saatlere kadar uyuyor ve Pacy kıpırdanmaya başladığında onu sepetinden çıkarıyorum ve o uyuklarken ana odada oynamasına izin veriyorum. Uyandığında bana minnettar bir gülümseme veriyor, ona tekrar dokunmak için kaşınmama neden olan şehvetli bir hareketle geriniyor.

Eti ikinci gün tütsülemek üzere hazırlıyorum, o da ateşin başında dikiş dikiyor ve günü konuşarak geçiriyoruz. Bana anlatabildiği kadar çok anısını anlatmasını istiyorum, o da anlatıyor. Bana hediyeler ve oyunlarla dolu hawl-ee-deh'i anlatıyor. Ona bir şaka yaptığımı, tüm tatlı hraku tohumlarını halkımın çok sevdiği biberli tohumlarla değiştirdiğimi ve ne kadar kızdığını anlatıyor. İntikam almak için taytımın tüm paçalarını nasıl diktiğini ve bunu anlamadan önce iki çiftini nasıl yırttığımı anlatıyor. Bana ateş başında geçirilen tembel günleri ve bebek doğduktan sonraki uykusuz geceleri anlatıyor. Bana Pacy'nin doğumunu ve nasıl ciğerleri patlarcasına bağırarak dışarı çıktığını ve benim mağaranın etrafında koşuşturup onu kabiledaki herkesin burnunun dibine soktuğumu, oğlumla nasıl gurur duyduğumu anlatıyor. Hepsi güzel anılar ve ben de onları içime çekiyorum, daha fazlası için sabırsızlanıyorum.

Gün hızla geçiyor ve çok geçmeden etler kurutulup kaldırılmaya hazır hale geliyor. Stay-see'nin üzerinde

çalıştığı tozluklar

tamamlandı ve Pacy uyumadan önce son kez emzirmeyi bitirdi ve annesinin memelerine karşı esnemeye başladı. Stay-see memnun görünüyor ama aşırı yorgun değil ve umarım Pacy yatağına yatırıldıktan sonra da konuşmaya devam eder. Onun arkadaşlığına açım ve bir günlük boş sohbet ve paylaşılan anılar bile yeterli değil. Asla yeterli olmayacak. Stay-see ile her zaman onun daha fazla zamanına, tatlılığına ve gülümsemesine susamış durumdayım.

Pacy'yi uyutmak için ayağa kalkıyor ve ben de hevesle onu izliyorum; kalçalarının sallanışını, eğilirken kahverengi örgüsünün salınışını, kuyruksuz poposunun kıvrımını. Doğruldu ve ateşin başında yanıma döndü ve benimle daha fazla zaman geçirmeyi seçeceği için içimde bir sevinç dalgası hissettim. Konuşmak için yeni bir şey düşünmeye çalışıyorum, parlak gülümsemesini yüzünü aydınlatacak bir şey. Belki de yemek. "Hâlâ aç mısınız?"

Stay-see elini havaya kaldırır ve başını sallar. "Şimdilik mideme indirebileceğim kadar füme et yedim, teşekkürler."

Onun nasıl hissettiğini biliyorum. Tütsülenmiş et benim favorim olmasa da, bu acımasız mevsimde taze et bulmak daha zor. Karlar araziye kırbaçlarken günlerce tütsülenmiş et yiyeceğiz. "Keşke size sunacak başka bir şeyim olsaydı."

Yanıma oturdu ve dizimi okşadı. "Sorun değil. Yiyecek bolca yemeğimiz olduğu için mutluyum. Seçici olma lüksümüz yok."

Yine de, zihnimde yarın onun için birkaç tane daha patates olmayan kazmayı planlıyorum. "İnsan diyarında ne yiyordun?"

Gözleri büyür. "Oh, vay canına. Tanrım, her şeyden biraz sanırım. Erişte, pilav, hamburger, pizza. Her türlü şey. Yani

birçok farklı yemek türü." Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Yine de en çok neyi özleyorum biliyor musun? Kahvaltıyı."

"Break-fast?" Bu tanıdık geliyor ve sonra neden bahsettiğini anlıyorum. "Ah, sabah yemeği mi?"

"Evet! Şu anda bir sürü çırpılmış yumurta için adam öldürebilirim." Ellerini kalbinin önünde kavuşturuyor. "Belki biraz krep ve tereyağlı tost ama kesinlikle yumurta."

"Yumurta mı?" Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "Yumurta mı yiyorsun?"

"Tanrım, evet." Stay-see bu düşünce karşısında mutluluktan gözlerini kapatıyor. "Büyük, dumanı tüten bir yığın çırpılmış yumurta benim favorimdi."

Ve insanlar bizim tuhaf olduğumuzu düşünüyor. "Kabuğu yedin mi?"

"Ne? Hayır." Gözlerini açıp gülüyor ve bana şaşkın bir bakış atıyor. "O kadar garip şeyler yiyorsunuz, sakın bana yumurta yemediğinizi söylemeyin?" Kaşları aşağı iniyor. "Gerçi düşündüm de, seni pek yumurta yerken görmedim. Ne var bunda?"

"Onlar doğmamış gençler."

"Çok şaşırmış gibisin. Daha önce de genç dvisti yediğimize eminim."

"Avcılar sürünün genelini etkilemeyecek avları almaya çalışırlar. Ne yavrularını emziren bir anneyi soyarım ne de bir yumurtayı çalarım. Ya böyle yaparsam gelecek yıl avlanacak hayvan sayısı azalırsa?"

Tekrar gülüyor, isteksizliğimle eğlendiği belli. "Sanırım bu çok tatlı. Ama hayır, sadece yumurtlamak için beslenen hayvanlarımız var, çoğunlukla da tavuklarımız. Her gün bir yumurta bırakıyorlar ve insanlar gidip onları topluyor."

Şok oldum. "Hayvanı tutsak edip her gün yavrularını mı

alıyorsunuz?"

"Kulağa geldiği kadar kötü değil, gerçekten." Stay-see yine kıkırdıyor ve sanki bir kediymişim gibi uzanıp yanağımı çimdikliyor. "Kumdaki çizginin bu olması çok hoş. Etini çiğ yiyorsun ve hayvanın üzerindeki her şeyi yiyorsun. Yumurta neden farklı olsun ki?"

"Çünkü öyle," diyorum inatla. Sadece yanlış geliyor. Özellikle de artık kendime ait bir kitim varken.

"Bir noktada bu gezegende bir ya da iki yumurtacı bulacağım ve o zaman kışımızda çırpılmış yumurta olacak." Başını omzuma yaslıyor ve kollarını belime dolayarak bana sokuluyor. Buna o kadar şaşıyorum ki, kalkıp gidecek korkusuyla hareket etmiyorum. "Burada yumurtlayan yaratıklar var, değil mi?"

"Gök pençe," diyorum elimi nazıkçe omzuna koyarak. "Ve tırpan gagalı. Ve büyük tuz gölünde yaşayan bazı yaratıklar."

"Peki, ateş et. Gök pençesi görmek istemiyorum. Okyanusun yakınına da gitmiyoruz. Peki ya tırpan gagası yuvaları? Evlerini nerede yapıyorlar?"

"Uçurumların kenarlarında." Bana doğru kıvrılırken çok sıcak. Eli karnımın üzerinde duruyor ve ben daha aşağılara inmesini istiyorum. Şimdi dün gece peştemalimi çekip çıkardığında ve beni elleri ve ağzıyla okşadığında yaptıklarını düşünüyorum.

"Mmm. Sanırım birkaç yumurta için umut etmek çok fazla, o zaman." İç çekiyor. "Yine de düşünmesi güzeldi."

"Bir dahaki sefere ava gittiğimde sana yumurta getireceğim," diye söz veriyorum. "Sen ve Pacy yeni mağara-evinize yerleştiğinizde."

"Hayır." Stay-see karnımı okşuyor. "Bunu yapmanı istemiyorum. Eğer kayalıkların üzerindeyseler tehlikeli olabilir. Biz sadece

atlayın."

"Erken öğününüz için size yiyecek başka kitler getireyim mi?"

Kıkırdıyor. "Sanki gençleri yiyen bir canavarmışım gibi konuşuyorsun." Elini kaldırır ve sahte bir pençe yapar. "Rawr. Gerçi neden korkutucu olanın ben olduğumu bilmiyorum. Dişleri olan sensin." Uzanıyor ve parmak ucuyla dişlerinden birini dürtüyor.

Hareket etmiyorum. Nefes almıyorum. Eli ağzıma çok yakın ve bana karşı sıcak, yumuşak ve hoş bir his veriyor. Sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum.

Beni inceliyor ve parmakları dişlerimden dudaklarıma doğru ilerliyor. Nazıkçe izlerini sürüyor ve sonra kendi dudaklarını yalıyor. "Öpüştüğümüzü hatırlamıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Ne oldu?"

"Ağız ağıza mı?"

Ah. Diğerlerinin ağızlarını insan eşlerine doğru ittiklerini görmüş ve bunun tuhaf bir hareket olduğunu düşünmüştüm. "Bunu yapmak istiyor musun?"

"Sesin o kadar da ilgili gelmiyor." Eğlenmiş görünüyor.

"Ağzımı amına koymayı tercih ederim ve-"

Parmakları dudaklarıma üzerine bastırıyor ve yüzünde utangaç bir ifade var. "Sıfırdan yüze çıkıyorsun, değil mi? Senin için rampa yok."

Rampa mı? "Eğer ağzımızı koyacağımız yerlerden bahsediyorsak, size en sevdiğimi söylüyorum."

"Ama sen de öpüşmeyi sevebilirsin."

Omuz silkiyorum. "İstersen öpebilirim. Yapmak istediğin her şeyi yaparım, Stay-see. En büyük arzum seni memnun etmek."

"O zaman öpüşerek başlarız," diyor yumuşak parmaklarıyla yanağımı okşayarak. "Ve ben tekrar hazır olduğumda diğer şeylere geçiyoruz."

Başımı salladım. "O zaman öpüşelim." Oradan başlayabiliriz. Benimle rahat olmasını istiyorum. Benim onunkini arzuladığım gibi onun da benim dokunuşumu arzulamasını istiyorum.

Yer değiştirip oturuyor ve beni izliyor. "Neden liderliği ben almıyorum?"

Yanlış yapacağımdan mı endişeleniyor? "Daha önce öpüştüm mü?"

"Oh evet." Stay-see hülyalı bir iç çekiş yapar. "Harika öpüşüyordun."

"Bana bundan biraz daha bahset."

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Anlatacak çok şey olduğundan emin değilim. Sadece seni öpmek hoşuma gitti. İlk başta nasıl yapılacağını bilmiyordun elbette. Bu bir sak-hui şeyi değil... yumurta yemek gibi." Dizlerinin üzerine çöküp bir bacağını kalçalarımın üzerinden kaydırırken dudakları seğiriyor. Bir an sonra kucağıma yerleşiyor ve kollarını boynuma doluyor. "Ama çok hızlı öğrendin ve sonra bu işte gerçekten çok iyi oldun." Bana yaklaşırken yüzünde hülyalı bir ifade beliriyor.

Ellerim kalçalarına gidiyor ve onu zaten sertleşmiş ve yakınlığına tepki olarak ağrıyan sikimin üzerine itme dürtüsüyle savaşıyorum. Ama onun olduğu yerde kalmasını istiyorum -bana sarılması çok hoşuma gidiyor. "O zaman bu işte tekrar iyi olmayı öğreneceğim."

"Yapacaksın," diyor usulca. Parmakları yelemle oynuyor ve çenemi tekrar okşuyor. "Ya da hatırlayacaksın."

"Hatırlamak istiyorum," diyorum ve sesim ihtiyaçla kalınlaşıyor. "Bunu her şeyden çok istiyorum."

"Biliyorum. Belki bu hafızanı canlandırır o zaman." Eğildi ve ağzını benimkine bastırdı.

Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ve hissettiğim şey karşı konulmaz bir tatlılık. Benim Stay-see'm bu dünyada nazik, yumuşak ve tatlı olan her şeydir. Onu yakınımda tutarken, küçük dudaklarını benimkilere bastırmasına izin verirken sahiplenici bir dalgalanma hissediyorum. Eğer yapmak istediği buysa, ben de memnuniyetle buna uyacağım.

Sonra beni yalıyor.

Bu beni o kadar şaşırttı ki geri çekilip ona baktım.

"Ne var? Ne oldu?" Ağzı ıslak, parlak ve büyüleyici.

"Bunu yapman mı gerekiyor?"

Bana gülümsüyor. "Birbirimize istediğimiz her şeyi yapabiliriz, aptal, iyi hissettirdiği sürece. Hoşuna gitmedi mi?" Stay-see endişeli görünüyor.

"Ben sadece... şaşırdım. Tekrar yapalım." Onun küçük dilini bir kez daha tatmak istiyorum.

Bana biraz daha yaklaşıyor, amcığı doğrudan kaya gibi sertleşmiş sikimin üzerine oturuyor ve ağzında bir gülümseme kıvrılıyor. "Hâlâ benim yönetmemi istiyor musun?"

Başımı sallıyorum. İtiraz edemeyecek kadar büyülenmiş durumdayım. Kontrolü ele alması hoşuma gidiyor. Bu onun çok farklı bir yönü... ve heyecan verici. Ellerimi kalçalarına koyuyorum, onu rahatsız etmemeye kararlıyım.

Stay-see tekrar eğiliyor ve daha önce yaptığı gibi dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Heyecanını hissedebiliyorum, uyarılmışlığının sıcak kokusu havayı kokluyor. Onun khui'si alçak bir şarkı mırıldanıyor ve benimki de aynı şekilde karşılık veriyor. Öne doğru eğildiğinde meme uçları göğsüme değiyor ve küçük meme uçları sertleşiyor. Bu

Çünkü onu yere atıp yüzümü amına gömmek ve adımı haykırana kadar onu yutmaktan başka bir şey istemiyorum. Ellerim yumruk haline geliyor ve gözlerimi kapatıyorum, kontrolü elimde tutmaya kararlıyım. İhtiyacımın yoğunluğuyla onu korkutmak istemiyorum.

Ama dün gece, ağzını sikime dayadığında? İhtiyacımı daha da kötüleştirdi. Şimdi ondan başka bir şey düşünemiyorum.

Dili tekrar ağzımın kenarına değiyor ve bunun nereye gideceğini merak ederek dudaklarımı ayırıyorum. Verdiği küçük tepki beni büyülüyor, tıpkı dilinin benimkine doğru kayma hissi gibi. Beni tekrar yalıyor... ve bu tarif edilemez bir his. Beni kızdırmaya başladığında inliyorum, dili benimkine karşı hafifçe hareket ediyor, katılmam için beni ikna ediyor. Sonra ağzıma giriyor ve nefesim kesiliyor çünkü bu bana... onunla çiftleşmeyi hatırlatıyor. Bu böyle bir şey mi? Ağızla çiftleşme mi?

Sanırım öpüşmeyi seveceğim. Hem de çok.

Dilimi onunkine değdirdiğimde nefes nefese küçük bir inilti çıkarıyor. Verdiği tepki beni sarsıyor ve artık arkama yaslanıp konsantre olamıyorum. Katılmalıyım ve dilim onunla savaşıırken onu sıkıca tutuyorum, birbirlerine karşı kayıyor ve okşuyorlar. Ağız ıslak ve sıcak, tıpkı şu anda amcığının olması gerektiği gibi ve dilimi ağzına soktuğumda, sanki ona bir çiftleşme sözü veriyorum, horozumun ona ne yapacağıyla alay ediyorum.

Bana sarılıyor ve öpücüklerimden heyecanlanarak pantolonunu indiriyor.

Tekrar tekrar, ağızlarımız birleşiyor ve bir araya geliyor, diller kaynaşiyor. Ellerim onun sırtında geziniyor, küçük bedenini bana doğru bastırıyor. O mükemmellik, eşim, her şeyim.

Kıvrımları ve yumuşak teni... Sırtını kavıyorum, yuvarlaklığı ve pelüslüğü karşısında büyüleniyorum. Sakhui kadınları zayıf ve kaslıdır, ama benim Stay-see'm öyle değil ve onun vücudunu seviyorum.

Ağızma karşı inliyor ve kalçaları sikime karşı sallanıyor, benden bir inilti daha çıkarıyor. Dün geceyi düşünüyorum, önümde diz çöküp beni ağızıyla tatmin ettiği zamanı. Çiftleştığımızda yaptığı gibi zevkini haykırmadı. Hiç rahatlamamıştı ve ben de ona bir tane vermek istiyordum. Bir elimi ön tarafına doğru kaydırarak dolgun memelerini avuçladım. Öpücüklerimin arasında, "Dur bak," diye törpülüyorum. "Bırak da amını öpeyim. Senin ağızımı yaladığın gibi ben de yalamak istiyorum."

Arkadaşım bana karşı titriyor, nefesi sertleşiyor. "Yapmak zorunda değilsin - bu karşılıklı olmakla ilgili değil-"

"İstiyorum." Tuniğini çekiştiriyorum. "Bundan başka bir şey istemiyorum."

Geri çekiliyor ve ihtiyaç dolu gözlerle bana bakıyor. "Emin misin?"

Ona homurdanıyorum. "Dişi. Kokun bütün gün beni baştan çıkardı. Buna açım. Tadına bakmama izin ver."

Stay-see yine titriyor ve dudaklarını yalıyor. "Pashov-"

Bahanelerini susturmak için onu öpüyorum. Hafıza kaybımdan önce nasıl kürkler içindeydim bilmiyorum ama geçmişte hoşlanmadığım bir şey olduğunu sanmıyorum. Şimdi bile onun kokusu ağızımı sulandırıyor ve daha önceki kısa çiftleşmemizi düşünüyorum. Onu sadece bir anlığına tadabildim.

Daha fazlasını istiyorum. Her zaman daha fazlasını.

Onu kucağımdan kaldırıyorum, hâlâ öpüyorum ve altıma girene kadar vücutlarımızı yerde yuvarlıyorum. Kürklerim yakınlardaydı ve bir şeyler alabilmesi için onları öne doğru çekiyorum.

uzanmak için yumuşak. Bana yapışıyor, tırnakları heyecan verici ve garip bir şekilde şiddetli bir şekilde derime batıyor.

"Durmamı istiyorsan söyle," diye mırıldanıyorum ağzımı boğazının kırılğan sütununa doğru bastırmaya başlarken.

Nefes nefese gülüyor. "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Geçmişte bunu senin için yapmış mıydım?" "Oh, evet."

Bunu duyduğuma sevindim. "Peki iyi miydim? Seni ağlattım mı?"

Kürklerin üzerinde yine titriyor. "Oh, evet."

Bu beni memnun ediyor. Tuniğinin önündeki bağı bulup gevşetiyorum ve deri düşüyor. Memeleri dolgun ve ağır, meme uçları sert ve bir damla sütle boncuk boncuk. Yavrularımızı beslemekten vücudu yemyeşil olmuş eşimin görüntüsü beni büyülüyor. Eğilip tenindeki her bir süt damlasını öpüyorum ve o da karşılık olarak inliyor. Diğer damlaların yerini almak için daha fazla süt yükseliyor ve onları da kucaklıyorum.

Stay-see küçük bir iç çeker. "Ağzının göğüslerimde olması hoşuma gitse de, sızıntılarının durmasını beklersen sonsuza kadar orada kalacaksın." Gülümsemesi utangaç. "Ve muhtemelen sütü Pacy için saklamalıyız."

Başımı sallıyorum, daha aşağıdan öpüyorum. "O zaman ağzımı başka şeylerin üzerine koyacağım."

"Buna itiraz etmiyorum." Kıkırdıyor.

Gülüştü içimi ısıtıyor. Stay-see'nin tenini tatmaktan daha iyi olan tek şey onu gülümsetmek ve ben her ikisini de yapmaktan memnunum. Ağzımı yumuşak karnına koyuyorum ve

Sonra da tozluklarını çekiştiriyorum. Yanlardan bağlanmışlar ve ipleri koparıp kıyafeti üzerinden çekip almaktan başka bir şey istemiyorum ama dikiş dikmek için harcadığı uzun saatleri düşünüyorum. Onun için daha fazla iş yaratmak istemiyorum. Zaten yapacak çok işi var. Bu yüzden düğümleri dikkatlice ayırıyorum ve tozlukları aşağı çekiyorum. Sabırlı. Sabırlı davranıyorum.

Onu görmek bir hediye. Uyluklarının arasındaki küçük kürk tutamı beni çağırıyor, kokusu eskisinden daha güçlü. "Bunu seviyorum," diyorum ona, parmaklarımı kürkünün üzerinde gezdirerek. "Bütün insanlar böyle midir, yoksa en şanslı erkek ben miyim?"

Gölüşü nefes nefese. "Bütün insanların bir dereceye kadar saçları vardır. Ama yine de kendini şanslı sayabilirsin."

"İstiyorum," diyorum ve oraya bir öpücük konduruyorum. "Çünkü bu benim."

"Bana bağlı," diyor eğlenerek.

"Evet, sen de benimsin. Ama bu özellikle benim," diyorum ve elimle amını avuçluyorum. Burada bile küçük ama teni kavurucu derecede sıcak. Dokunuşuma karşılık veren khui'sinin vücudundaki titreşimini hissedebiliyorum. "Islak, sıcak, lezzetli ve tamamen benim."

Tekrar gülüyor, hafifçe titriyor. "Bu müstehcen bir konuşma mı yoksa şu anda gerçekten tahrik oldum mu bilmiyorum."

"Gergin misin?" Bana gergin görünüyor.

Sessizce başını salladı.

"Ama neden?" Onun tümseğine tekrar bir öpücük konduruyorum. "Bunu daha önce de yaptım. Tüm vücudunu öptüm. Sen benim yavrularımı taşıdın. Şimdi neden gerginsin?"

"Çünkü bu önemli." Sesi sadece bir fısıltı. "Çünkü seni çok özledim."

"Ben buradayım," diyorum ona. Elini elime alıyorum ve parmaklarımı sıkıca kavırıyor. "Seni memnun etmeme izin ver, dostum." Bana başıyla onay verdiğinde, başımı eğip tümseğini tekrar öpüyorum. Çığlık atana kadar onu yalayacağım... ama onu asla bırakmayacağım.

Bacaklarının arasına yerleşiyorum ve boştaki elimi kremse kalçasının iç kısmına koyuyorum. Pırıl pırıl ıslak pembe kıvrımlarını gördüğümde boğazımdan bir ihtiyaç iniltisinin kaçmasına engel olamıyorum. Onu tekrar tatmak için günlerdir bekliyordum. Parmakları tekrar benimkileri sıkıyor, sanki onun da bunu istediğini bana bildiriyor. Daha fazla zaman kaybetmiyorum; eğilip ona uzun, yavaş bir yalama veriyorum.

Nefesi titriyor.

Dilimde Stay-see'nin tadı çok lezzetli. Onu tekrar kucaklıyorum, burası çok sulu ve tatlı. Tadı hatırladığımdan daha güzel ve elimde olmadan onu tekrar tekrar yalıyorum, dilimin yumuşaklığından ve miskin tadından büyüleniyorum. İnliyor ve kalçaları dilimle birlikte sallanıyor, bana doğru itiliyor. Bundan zevk alıyor ama ben de onun bana yaptığı gibi ihtiyaçtan delirmesini istiyorum.

Böylece onu ağızla keşfetmeye, her kıvrımını ve kıvrımını öğrenmeye başladım. Dilimi amının tepesindeki meme ucuna benzeyen çıkıntının üzerinde kaydırıyorum. Ağızımı, en sıcak ve en kaygan olduğu yer olan göbeğinin girişine kadar sürüklüyorum. Daha da aşağısını yalamak istiyorum ama ben göbeğini dillerken kalçalarını o kadar tatlı bir şekilde kaldırıyor ki dikkatimi oraya vermeye karar veriyorum. Dilimin ucunu içine doğru itiyorum ve inliyor, elimi sıkıca kavırıyor. Dilimi sikim gibi kullanıyorum, içine girip çıkıyorum. Kendi ihtiyacım içimde şiddetleniyor, ama bunu görmezden geliyorum. Bu tamamen Stay-see ve onun ihtiyaçlarıyla ilgili, benimkilerle değil.

"Klitorisime dokun," diye fısıldıyor.

Şaşıracak başımı kaldırıyorum. Çıkardığı ilk ses inleme ya da ağlama değildi. "Klitorisin mi?" Kelimeyi bilmiyorum. "Göster bana."

"İşte," diyor. Serbest eli kalçalarının arasına kayıyor ve kıvrımlarını ayırıyor. Parmakları kayganlığının üzerinde geziniyor ve sonra amının tepesindeki küçük meme ucunu daire içine alıyor.

Onun kendine dokunuşunu görünce büyüleniyorum... ve kısıkanıyorum. O dokunmak için benim. Benim zevkim. Ama bana gösterdiklerini alıp öğreneceğim. Yavaşça meme ucunun -klitorisinin- etrafında gezinirken onu izliyorum ve nefes alış veriş hızlanıyor. O zaman buraya yumuşak dokunuşları seviyor.

Elini kenara itip yüzümü tekrar bacaklarının arasına gömüyorum ve dilimle klitorisini buluyorum. Onu bulduğumda nefesini duyabiliyorum ve onun hareketlerini kopyalamaya, dilimin ucunu onun yaptığı gibi bir daire şeklinde etrafında gezdirmeye başlıyorum. Tüm vücudu tepki olarak titriyor ve küçük bir çığlık atıyor.

Cesaretleterek çabalarımı iki katına çıkarıyorum, o küçük et parçasını yalıyor, kemiriyor ve emiyorum. Eğer klitorisini kızdırmamı isterse, yaparım. Saatlerce yalamamı isterse, yaparım. Hareketlerini izliyorum ve elimi nasıl kavradığına dikkat ediyorum. Dilimi klitorisinin üzerinde hızlıca kaydırmam gibi hangi şeylerden hoşlandığını ve hangilerinin onu harekete geçirmediğini öğreniyorum. Tekrar tekrar ağzımla ona zevk veriyorum ve onun tadı duyularımı dolduruyor. Burada, kalçalarının arasında saatler geçirmek, onun titrediğini hissetmek istiyorum.

Bacaklarından biri seğiriyor ve boştaki elimi üzerine bastırarak bacaklarını daha geniş açmaya zorluyorum. "Benim," diye hırlıyorum yalamalarım arasında açlıkla.

İnliyor ve eli yeleme gidiyor. Parmakları saçlarımda düğümleniyor ve usulca haykırıyor, kalçaları kamburlaşıyor.

"Çok yaklaştım," diye pantolonunu indirdi. "Durma."

"Asla," diye yemin ediyorum ve yeni keşfedilmiş bir kararlılıkla ona sarılıyorum. Klitorisini tekrar tekrar çalıştırmaya devam ederken elimi sıkıca kavlıyor. Kalçaları, dilimin her turunda ağızma doğru itilene kadar yükseliyor, boğazından küçük bir ses çıkıyor.

Sonra tüm vücudu titreyerek, ıslak bir şekilde boşalıyor. Yüksek sesle soluyor ve titriyor, elini sıkıca kavıyorum ve ağızımla ona zevk vermeye devam ediyorum. Birkaç dakika sonra beni kenara itene kadar bırakmıyorum. "Böyle devam edersen beni öldüreceksin," diyor bana, nefesi kesilmiş bir merakla.

"Eşimi memnun ediyorum," diyorum ona, daha fazlasını yapmaya hazır.

"Kesinlikle zevk aldım," diyor nefes nefese. "Ben... vay canına."

"İyi mi yaptım?"

"İyiden daha iyi. İnanılmaz." Elimini tekrar sıktı. "Teşekkür ederim."

"Neden bana teşekkür ediyorsun?"

"Çünkü bunu yapmak zorunda değildin."

"Günlerdir bunun hayalini kuruyorum." Kalçasının iç kısmına bir öpücük konduruyorum ve verdiği küçük tepkinin tadını çıkarıyorum. "Seni dudaklarımda tatmaktan ve parçalanmanı izlemekten daha büyük bir zevk yok."

Gülümsüyor ve kürkleri okşuyor. "Gelip benimle biraz sarılır mısın?"

"Snuh-gul?"

Stay-see başını sallıyor ve yanına gittiğimde kollarını belime doluyor ve yanağını göğsüme bastırıyor. O

vücudunu bana yaslıyor ve bacaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Sarılmak. Sarılmak. Birbirimize sarılmak."

"Memnuniyetle." Kollarımı ona doladım ve kendimi mutlu hissettim. Mutlu. Khui'm bir memnuniyet şarkısı söylüyor. Aletim ağrıyor ve ihtiyacım çok şiddetli ama şu anda daha fazlasına ihtiyacım yok. Kollarımda eşim, dudaklarımda onun tadı ve bana yaslanmış zevk dolu vücudu var.

Şimdilik fazlasıyla yeterli.

STACY

"**Y**Havanın düzeleceğinden emin misin?" Ertesi gün açık gökyüzüne mağaradan bakarken Pashov'a soruyorum.

Hava Hoth olmayanlar için çok güzel. Hava güneşli ve esintiyle sürüklenen sadece birkaç iri tanecik var. Antarktika kışı yerine daha çok Kanada kışı gibi. Hâlâ soğuk ama o kadar da berbat değil. "Burada seninle olmaktan ne kadar hoşlansam da, seyahat etme şansımızı kaybedeceğimizden de endişeleniyorum. Belki de hava güzelken seyahat etmeliyiz?"

"Rokan vahşi mevsimin biraz daha bekleyeceğini söylüyor," diyor dostum ateşin yanındaki yerinden inatla. Pacy'yi ellerinden tutmuş, bebeği emekletmek yerine yürütmeye çalışıyor. Pashov bana bakıyor, geniş yüzünde incinmiş bir ifade var. "Burada benimle olmak istemiyor musun?"

"Hiç de öyle değil. Seninle olmayı seviyorum." Girişteki gizlilik perdesini geri çekiyorum ve ona doğru ilerliyorum. "Burada birlikte olmak yeniden bağ kurmamıza yardımcı oldu," diyorum ve koluna dokunuyorum. "Özel zaman geçirmemiz harika oldu. **Mümkün olsa** aylarca bu mağarada kalmayı çok isterdim." Küçük mağara yeterince büyük olduğu için

Birbirlerine takılıp düşüyorlar ve rahat olmak için yeterince küçükler. Bazen biraz dumanlı oluyor ama burada mutlu olabilirim. "Sadece seyahat konusunda endişeliyim. Pek de kolay olmadı. Fırtına çıktığında mahsur kalmamızı istemiyorum."

"Rokan asla yanılmaz," diyor Paşov bana. "Daha uzun süre açık olacağını söylüyor ve şefim bizi aramaya gelmelerinden önce bize dört elli gün verdi."

"Ama vadiye ulaşmanın en az beş gün süreceğini söylemiştin, değil mi? Yavaş gidersek belki altı gün. Bu da burada altı gün demek ve biz zaten dört gündür buradayız. Bu kadar kısa kesmek istemiyorum." Kolunu okşadım. "Sadece endişeleniyorum."

Bana bilmiş bir bakış attı. "Kestirip atmak istemiyor musun yoksa yeni evini görmek mi istiyorsun?"

Gülüyorum ve hafiflemiş gibi yapıyorum. "Belli oluyor muyum?"

Pashov bana gülümsüyor. "Derli toplu bir mağara tutmayı seviyorsun ve burası tam bir karmaşa."

Kalabalık küçük mağaraya şöyle bir bakıyorum. Eşyalarımız, Kemli ve Borran'ın eşyalarıyla birlikte bir köşeye yığılmış. Bavuldan pek bir şey çıkarmamışız, çünkü hepsini tekrar toplayıp kızağa tikiştirmek zorunda kalacağımızın farkındayım. Bu yüzden mağarada dolaşırken kürk rulolarının ve kurutulmuş et sepetlerinin üzerinden geçmek zorunda kalıyoruz.

Gerçi beni rahatsız eden bu değil.

Dün gece, oral seksin ardından, Pashov'un kollarında kıvrılmış bir şekilde uyuyakaldım, memnun ve mutluydum ve dostumun geri döndüğünü hissediyordum. Dünyamda her şey yoluna girmeye başlamıştı.

Kabuslarının sesiyle uyandım.

Ben uyurken bir ara Pashov beni kendi kürklerime geri götürdü ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Bir yanım beni geri koymayı hatırlamasının çok tatlı olduğunu düşünürken, bir yanım da bütün gece bana sarılmadığı için hayal kırıklığına uğradı. Yine de sadece isteklerimi yerine getirdiğini biliyorum, o yüzden kızamıyorum. Pashov yan odada kendi battaniyelerinin içinde uyuyordu ve çılgınca çırpınıyordu.

Pashov her zaman ağır bir uykucu olmuştur ve hiçbir zaman kabuslarla mücadele etmemiştir. Onu tanıdığımdan beri. Ama dün gece, ben onu uyandırana kadar kâbusun içinde çırpındı ve inledi. Dimdik oturdu, gözleri dehşetle açılmıştı, teni boncuk boncuk terlemişti. Ona sorunun ne olduğunu sorduğumda, mağaranın üzerine çökmesiyle ilgili bir şeyler mırıldandı.

Sonra hemen tekrar uykuya daldı.

Ancak ondan sonra uyuyamadım. Bu huzursuzluk ona göre değil.

Her şeye rağmen şifacıya ihtiyacı olduğundan endişeleniyorum. Hafızası geri gelmedi ve kabuslarla birlikte, daha derin bir beyin hasarı sakladığından korkuyorum. Ya da ya üzerine tavan düştükten sonra TSSB yaşadıysa? Bu mümkün ve böyle bir durumda ona yardım etmek için yeterli donanıma sahip olmadığımı hissediyorum.

Ayrıca mağarada tek başımıza savunmasız olduğumuz için de endişeleniyorum. Başka bir deprem olsa ve Pashov'a bir şey olsa ne olurdu? Yakın zamanda böylesine kıl payı kurtulduktan sonra dostumu kaybetmek yıkıcı olurdu ama daha da kötüsü... Pacy'yi güvende tutmak için ne yapardım? Sadece kendimi düşünemem; çocuğumuzu da düşünmek zorundayım. Bir şekilde avlanıp hayatta kalmalı ve diğerlerini bulmalıyım.

Burada varlığımız çok kırılgan.

Ama Pashov'u strese sokmak istemiyorum. Benim için yeterli değilmiş gibi hissetmesini de istemiyorum. Güvenli olsaydı? Hiç endişe olmasaydı? Diğerlerini özlerdim ama tüm acımasız mevsimi dostumla birlikte mağarada kıvrılıp geçirmekten son derece mutlu olurdum.

Yine de endişelenecek çok şey var. Bir keresinde neredeyse dostumu kaybediyordum. Onu tekrar kaybetmek istemiyorum. Bu yüzden gülümseyip omuz silkiyorum ve yeni yaşam alanları için heyecanlıymışım gibi davranmaya karar veriyorum. "Yeni küçük evlerin neye benzeyeceğini görmek güzel olacak. Georgie tuvaletlerin de olacağını söyledi. İtiraf ediyorum, tuvaletleri dört gözle bekliyorum."

Pashov öpmek için yüzünü yukarı çevirir. "Yeni yuvanı kurmak için fazlasıyla zamanın olacak, dostum. Birlikte geçireceğimiz zamanın tadını çıkaralım, olur mu?"

"Pekâlâ," diyorum ve ağzımı şefkatle onunkine bastırıyorum. Belki de paranoyaklaşıyorum. Kabuslar beyin hasarı anlamına gelmez. Şifacı bunu çoktan görmüş olurdu. Ve burada güvendeyiz. Pashov en ufak bir tehlike altında olduğumuzu düşünseydi beni ve oğlunu böyle bir yere götürmezdi.

Sadece fazla düşünüyorum.

Yakın zamanda avladığımız büyük derilerden birini çıkarıyorum. Etini ve yağını temizledik ve kurudu. Şimdi sert ve işlenmeye hazır ve ne yapacağımı anlamaya çalışarak onu değerlendiriyorum. Su geçirmez olmasa da fazladan çizme muhtemelen akıllıca olur. Ama Pacy'nin daha fazla beze ya da sa-khui'lerin deyimiyle peştamala ihtiyacı var. Bu özel deri çok sert, ama bir kazıyıcı çıkarıp yumuşatmak için üzerinde çalışabilirim. Pashov'un kışlık tuniklere ihtiyacı var, benim de kışlık tuniklerimin üzerine giymek için birkaç pańçoya ihtiyacım var ve yapılacak o kadar çok řey var ki hepsini düşünmek beni biraz strese sokuyor. Keşke yapabilseydik

Arabaya atlayıp en yakın Walmart'a gider ve malzeme alırız, ama hepsi bizim sorumluluğumuzdadır. Bazen biraz bunaltıcı oluyor.

Bu yüzden odaklanıyorum ve en acil olarak neye ihtiyacım olduğunu düşünmeye çalışıyorum. Botlar şu an için muhtemelen en akıllıca fikir, çünkü tek bir çift, seyahat gününün sonunda ayaklarımın buz kütlesine dönüşmesi ve botların kurumasının bir akşamdan daha uzun sürmesi anlamına geliyor. Mevcut botlarım daha sıcak olmaları için daha fazla dolgu ile güçlendirilebilir ve sert deriyi yedek bir çift yapmak için kullanabilirim. Fazladan bez bulundurmak güzel ama biraz daha kol kası kullanıp elimdekileri fırçalayabilirim. Donmuş derinin iyi yanı, iğrenç kısımları kazıyıp derileri tazelemek için bitkilere sarabilmeniz. Tek kullanımlık çocuk bezlerine sahip olmakla aynı şey değil ama dilenciler seçici olamaz. Pashov'a yeni bir tunik yapmalıyım ama derinin kalitesi düşük ve kazıyarak bile ne kadar yumuşak ya da rahat yapabileceğimi bilmiyorum. Esnek olması için günlerce kazınması gerekecek. Bu boşa harcanmış bir çaba olabilir. Deriyi açıyorum ve Pashov'a bakıyorum. "Benim için bot mu yoksa senin için tunik mi, ne dersin?"

"Botlar," diyor deriye bakmadan. "Sıcak tutman gerek. Hava beni o kadar rahatsız etmiyor."

"Evet, ama sen benden daha çok giyiyorsun," diye üzülüyorum. "Sadece deri bir tunik için çok sert ve iğrenç. Yumuşak bir şeye ihtiyacın var." Ona bakıyorum. "Senin için kullanabileceğim daha iyi bir derisi olan bir şey avlayacak mısın?"

"Ben avlanırken seni ve Pacy'yi burada yalnız bırakma fikrinden hoşlanmıyorum," diyor bana, Pacy'nin küçük ellerini tutup birkaç adım ileri sallanmasına yardım ederek. Bebeğin ilerleyişinden dolayı yüzünde mutlu bir gülümseme var ve isteksizce bana bakıyor. "Ama tuzaklarımı kontrol edebilirim ve eğer boşlarsa, zulada başka nelerin donmuş olduğunu görebilirim, ama bu daha fazla et tüttürmek

anlamına geliyor."

"Benim için sorun değil," diyorum ona. "Çok fazla et, az etten iyidir."

Pacy'yi kucağına alır ve bebeğın yuvarlak yanağına gürültülü bir öpücük kondurur. "O zaman gidip dediğınızı yapacağım. Bu vahşi ufaklıkla kısa bir süre yalnız kalabilir misin?"

Kıkırdıyorum ve bunun nedeni sadece Pacy'nin babasının şakacılığından çok memnun olması değil. "Onu besleyeceğim ve uyuması için yatıracağım." Bir süredir bebekle oynuyor ve Pacy'nin uyuyacak kadar yorulacağını umuyorum. Böylece Pacy'nin küçük ellerinden bir şeyler almak zorunda kalmadan deriler üzerinde çalışabileceğim boş zamanım olacak. Bu mağara tam olarak bebek geçirmez değil.

Arkadaşım başını sallayıp ayağı kalkıyor ve Pacy'yi kollarının arasına alıyor. "Uzun süre yok olmamaya çalışacağım." Yanıma geliyor ve oğlumu nazıkçe bana teslim ediyor.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Endişelenmeden edemediğim için soruyorum.

Pashov bana meraklı bir bakış attı. "Tabii ki. Neden yapmayayım?"

"Sebebi yok," diyorum parlak bir sesle, kâbusları sormak için kötü bir zaman olduğunu düşünerek. "Sadece dışarı çıkarken dikkatli ol."

"Her zaman" diyor ve önümde diz çöküyor. Yüzümü kavırıyor ve kollarım kıpır kıpır çocukla doluyken eğilip bana dil ve vaat dolu derin, lezzetli bir öpücük veriyor. "Belki ben döndüğümde uyursa, tekrar inleyene kadar amını yalamama izin verirsin."

Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyorum. "Pekâlâ," diyorum ve sesim de hissettiğim kadar telaşlı çıkıyor. Eğer varsa, bu cesur bir ifadeydi. Ve bu ifadeye itiraz edecek değilim. Bir tur daha am-

yalıyor. Dostumun her geçen gün daha da eski haline döndüğünü düşünüyorum ve bu beni çok mutlu ediyor.

Keşke endişelenmeyi bırakabilsem.

Pashov mızrağını alır ve bıçaklarını kemerine takar, sonra mağaradan dışarı çıkar. "Yakında döneceğim, dostum."

"Burada olacağım," diye sesleniyorum arkasından, alaycı bir ifadeyle.

Birkaç dakika geçiyor ve mağara çok boş gelmeye başlıyor. Endişelenmeye başladım. Ya bugünkü şakacı hali bir rolse? Kabusları ya da haftalar geçmesine rağmen anılarının hala geri gelmediği gerçeğini düşünmeden edemiyorum.

Uzun süreliğine gitmeyecek, kendime hatırlatıyorum. Avcılar her zaman gider. Bu kadar endişeli olmayı bırakmalıyım. Yine de elimde değil. Geçenlerde neredeyse dostumu kaybediyordum. Tabii ki onun için endişeleneceğim.

Kendimi Pacy'yi beslemekle meşgul ediyorum. Huysuzlanıyor ve bir türlü sakinleşmek istemiyor, ama karnı sütle doyduktan sonra uykulu ve daha da huysuz olmaya başlıyor. Uyuması için ağlamasına izin veriyorum, gerçi ben de biraz kestirmem gerektiğini hissetmeye başladım. Sonunda sessizleşip uykuya dalıyor ve ben de onu yan odadaki sepetine koymak için kalkıyorum. Nihayet biraz iş yapabileceğim.

Diğer odada ekranın hareket ettiğini duyuyorum ve içime bir rahatlama yayılıyor. Pashov dönmüş mü? Pacy'yi son bir kez daha yatırıp ana mağaraya geri dönüyorum.

Bu Pashov değil.

İlk başta ne olduğunu bilmiyorum. Buz gezegenindeki zamanımı kabile mağarasında korunarak geçirdim ve bu yüzden burada yaşayan bazı yaratıklara aşina değilim. Tek gördüğüm kirli beyaz kürk, uzun kollar ve bacaklar.

mağaraya gizlice giriyor. Sonra pis koku beni çarpıyor. Islak, pis bir köpek gibi, küçük mağaranın her santimetresine nüfuz ediyor ve gözlerimi yaşartıyor. Bir tür ses çıkarmış olmalıyım, çünkü bana bakmak için dönüyor. İşte o zaman büyük, yuvarlak gözleri, baykuşa benzeyen küçük ağzı ve düz yüzü görüyorum.

Bu bir metlak olmalı.

Yaratık mağaranın uzak tarafında, ateşten uzakta kambur duruyor. Bana doğru tıslıyor ve ben de paniğe kapılıyorum. Küçük Pacy'm yan odada uyuyor. Onu güvende tutmalıyım ama bıçağım metlakın yanında ve Pashov mağaradan uzakta. Ne yapacağımı bilemiyorum. Korkudan donmuş bir halde yaratığa bakıp bekliyorum.

Sanki ateşten mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi mağaranın kenarı boyunca sürünüyor. Mağaranın arka tarafına yığdığımız sepetlere doğru yöneliyor ve havayı kokluyor. Birini açıyor, bir paket ot buluyor ve ağzına bir avuç atıyor.

Aç mı?

Pashov bana bu toprakların metlak bölgesine yakın olduğunu söyledi. Onların da dvisti gibi kabile mağarasının güvenliğinde pek sorun yaratmadıklarını düşünerek bu konu üzerinde fazla düşünmedim. Yine de burada tek başıma, yaratığa bakıyor ve paniklememeye çalışıyorum.

Onu buradan nasıl çıkarabilirim? Köşeye sıkıştıklarında ne yapacakları kestirilemez ve vahşi oldukları bilinir. Mağaramda olmak muhtemelen köşeye sıkışmak sayılır.

Elindeki bir avuç otu tükürüyor ve uzun parmaklarıyla diline vuruyor, sonra tiz bir ıslık sesi çıkararak başka bir sepeti çekip içindekileri karıştırıyor. Hareket ettikçe, kirli ve keçeleşmiş kürkünün arasından kaburgalarının görüldüğünü görebiliyorum.

Açlıktan ölüyor.

Ve bu yaratık için suçluluk duyuyorum. Belli ki hayatta kalmak için mücadele ediyor. Hâlâ ondan korkuyorum ama belki onu besleyebilir ve kötü bir şey olmadan kapıdan çıkarabilirim.

"Aç mısın?" Alçak ve yumuşak bir sesle soruyorum.

Yaratık bana tekrar tıslıyor ve Lila'nın bana ne söylediğini hatırlıyorum - el işaretlerini anlayan bir tane bulmuştu. Belli bir dereceye kadar. Belki bu da anlıyordur? Çiğneme taklidi yaparak ağzımı işaret ediyorum.

O şey duraklıyor, hevesli gözlerle beni izliyor.

Tamam, evet. Şu an kesinlikle ilgimi çekiyor. Tüylerim diken diken oluyor ama ilerlemek için kendimi zorluyorum.

Tıslamayı kesiyor ve onun yerine boğazından alçak sesle hırlıyor. Bu bana bir uyarı ama mağaranın çöküşünden beri yerine koymak için çok uğraştığımız her şeyi yok etmeden önce ona yiyeceğin nerede olduğunu göstermem gerekiyor. Kurutulmuş et sepetlerinden birini elime alıyorum ve kurutulmuş bir dilim çıkarıp ona sunuyorum.

Yaratık onu elimden kapıyor, kokluyor ve sonra bir kenara fırlatıyor.

"Pekâlâ," diye mırıldandım. "Belli ki et yemeyi sevmiyorsun." Lila'nın bu tür şeyler hakkında ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim küçük Pacy'min yan odada uyuduğu ve bu yaratığın onun orada olduğunu bilmesini istemediğim. Bir silaha ihtiyacım var. Aslında, onu çiz. Bu şeyin gitmesi gerek.

Başka bir sepete el atıyor ve irkiliyorum çünkü o da tütsülenmiş et dolu. Yaratık bir avuç alıyor - kirli bir avuç - ve sonra çöp gibi bir kenara atıyor. Tüm yiyeceklerimizi mahvediyor ve bunu karşılayamayız. Bir şeyler yapmam lazım.

Metlakı bir kenara itip, arkadaşımın dün getirdiği büyük, basketbol topu büyüklüğündeki patates olmayan köklerden birine uzanıyorum. Onu kurutup daha sonrası için saklayacaktım ama bu şeyi uzaklaştıracaksa ben varım.

Metlak bana tekrar tıslıyor ve koluma vuruyor, pençeleri kolumda kabarık yaralar bırakıyor. Şok çığlığını bastırıp geri çekiliyorum. "Sana yardım etmeye çalışıyorum, pislik herif," diye fısıldıyorum. Pacy'yi uyandırmamak için sesimi alçak tutmak zorundayım. O da babası gibi mışıl mışıl uyuyor ama aynı zamanda hâlâ bir bebek ve kolayca irkilebiliyor.

Yaratık yan tarafını tutuyor ve bir an için yaralı olduğunu düşünüyorum. Ama sonra kürkü kıpırdıyor ve hareket ediyor -

-Ve açlıktan ölmek üzere olan bu yaratığın bir bebeği olduğunu fark ettim. O bir kız ve benim gibi bir annesi var. Birden sempati ile doluyorum. Metlak açıkça ateşten korkuyor ve muhtemelen benden de korkuyor, ama yemek için çaresiz. Açlıktan ölmek üzereyse sütünün bitmek üzere olduğunu tahmin ediyorum ve bebeği için duyduğu korku onu yiyecek peşinde işgal edilmiş bir mağaraya gelecek kadar cesur yapıyor.

"Al," diyorum usulca. Ona soğanlı kökü uzatıyorum ve tekrar yemek için mimik hareketi yapıyorum. "Ye."

Onu benden kaptı ve koklamaya başladı. Göğsündeki tüylü paket, yavru bir civcivden farksız bir ses çıkarıyor. Bana bir kez daha temkinli bir şekilde baktıktan sonra, doğrudan patatesten bir ısırık alıyor. Gözleri büyüyor ve patatesi çılgınca, kocaman ısırıklarla yemeye başlıyor.

Ve ilk kez fark ediyorum ki vejetaryen olmasına rağmen etkileyici dişleri var...

PASHOV

Belki de bu acımasız mevsimi yalnız geçiririz, Stay-see ve ben.

Bir omzumda yeni öldürülmüş bir dvisti ile mağaramıza dönerken bunları düşünüyorum. Sürülerden biri yakındaki vadiden geçiyordu ve ben de izleri takip ederek tüylü bir ihtiyarı yakaladım. Sürüde çok sayıda yavru var ve sürü korkmuş bir şekilde uzaklaşırken onların koşarak geçişini izliyorum.

Artık gençleri öldürebileceğimi sanmıyorum. Kendi oğlum bu kadar çaresiz ve küçükken olmaz.

Ama şimdi daha da fazla etim ve Stay- see'nin uğraşması için yeni bir postum var. Çok fazla tütsülenmiş etimiz olacak ve ön bellek hâlâ yarı dolu. Eğer hava Rokan'ın dediği gibi birkaç gün daha iyi giderse, bu bana zulayı doldurmak ve Stay-see'nin lezzetli şeyler yaptığı patatesten birkaç tane kazmak için bolca zaman verecek. Besleyecek sadece iki boğazımız olduğu için, kar yağışı normalden uzun sürse bile, Stay-see ve benim bu acımasız mevsimi tek başımıza atlatmamız sorun olmaz.

Ve bu bize bağ kurmak için daha fazla zaman verecek.

Şefimin daha erken dönmemizi istediğini biliyorum ama yeterli zaman olmayacağından endişeleniyorum. Henüz anılarım geri gelmedi. Geri gelenler de kısa süreli oluyor ve zihnimde yanıp söndükleri kadar çabuk yok oluyorlar, bana sadece bir şeyler hatırladığım bilgisini bırakıyorlar. Bu her seferinde içimi bir kayıp ve hayal kırıklığı duygusuyla dolduruyor, sanki hem kendimi hem de eşimi hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi.

Sanırım o da endişeleniyor. Bana baktığında Stay-see'nin gözlerinde sorular var. Endişeleri var ve bence bunlar sadece sağlığımla ilgili değil. Henüz beni tekrar kürklerinde uyumaya davet etmedi. Sabırlı olmaya çalışıyorum ama bu çok zor.

Yeni gelen Rukh ve eşi Har-loh'u düşünüyorum. Tüm kabile içinde birbirlerine en sıkı bağlı olanlar onlar gibi görünüyor. Rukh saplantılı bir şekilde Harloh'un üzerinde duruyor ve Harloh'un da Rukh'a ihtiyacı var gibi görünüyor. Harrec bana son acımasız mevsimi büyük tuz gölünün aşağısındaki bir mağarada geçirdiklerini söyledi. Bu kadar yakın olmaları mantıklı. Aylar ve aylar boyunca birlikte yalnız kaldıktan sonra, elbette kökler gibi iç içe geçmişler.

Yine de kıskandım. Daha önce Stay-see'de var mıydı? Bunu geri istiyorum. Ve eğer bu acımasız mevsimi onunla yalnız geçirmem gerekiyorsa, bunu yapmaya hazırım. Ailem ve kabilem yanımda olmadan yalnızlık çekeceğim ama eşimle yakınlaşmayı annemin bitki çaylarından ya da diğer avcıların arkadaşlığından daha çok arzuluyorum.

Planlarımdan henüz Stay-see'ye bahsetmedim. Hoşuna gitmeyeceğinden şüpheleniyorum. Hâlâ avlanamayacak kadar yaralı olduğumdan korktuğu için kabileye dönmek isteyecektir. Yine de kendimi iyi hissediyorum. Zinde ve yetenekliyim. Vücudumda hiçbir sorun yok ve sadece anılarımla zamanla geri geleceğini umabilirim. O zamana kadar sabırlı olmalıyım.

Bu planla ilgili görebildiğim tek sorun şefimin mutlu olmayacağı. Vektal, planlanan zamanda gelmezsek bizi geri getirmesi için bir avcı göndereceğini söyledi. Yine de bir avcıyı kararımın arkasındaki nedeni görmeye ikna edebilirim. Elleri boş dönmek zorunda kalacak ve bu gerçekleşene kadar acımasız mevsim başlamış olacak ve hava diğerlerinin peşimize düşmesi için çok kötü olacak.

Soğuk aylar boyunca kal-gör sadece ve sadece benim olacak. Bu düşünce hoşuma gitti. Onu ateşin yanında kollarımda tutabilirim ve o da bana daha fazla anı anlatabilir, ta ki zihnim bir zamanlar olduğum erkek olmaktan başka bir şey yapamayacağım kadar dolana kadar.

Bu düşüncelerle meşgul olsam da, eşimle o kadar uyumluyum ki, sesinin mağaranın dışına çıktığını duyduğumda kaskatı kesiliyorum.

"Yemeğini bitirdin mi?" Mırıldandığını duyuyorum.
"Umarım yakında gidiyorsundur?"

İçimde kıskanç bir öfke dalgası kabarıyor. Avcılardan biri burada mı? Vektal bana yalan söyleyip peşimize söylediğinden daha erken birini mi gönderdi? Harrec mi? Şu anda bile eşimle flört ediyor mu?

Bununla o kadar meşgulüm ki mağaradan yayılan kokuyu fark etmiyorum. Dvisti'yi mağaranın dışında yere atıyorum ve içeri giriyorum. İçeri girene kadar gizlilik perdesinin kenara itildiği aklıma bile gelmiyor.

Ve sonra yaratığı gördüm.

Stay-see'nin yanına çömeliyor, eşim stratejik olarak mağaranın bir sonraki odasının girişini bedeniyle kapatıyor. Mağara darmadağınık, yiyecek sepetleri etrafa saçılmış durumda ve ben izlerken metlak bir ağız dolusu patatesi ağzına tikiştiriyor. Kırıntılar ve pislik o şeyin paltosunu kirletiyor ve bana bakmak için dönüyor, ben içeri girerken öfkesini tıslıyor.

Tek görebildiğim eşime çok yakın olduğu. Benim değerli, kırılğan eşime.

Gördüğüm manzara karşısında homurdandım. Bir metlak mağarama girmeye ve eşime yaklaştırmaya cüret ettiği için hem şok oldum hem de korku doluyum. Açlıktan zayıflamış olmasına rağmen Stay-see'den daha iri. Gözlerindeki bakış tehlikeli ve bıçağımı çekiyorum.

"Hayır," diye sesleniyor bana Stay-see, ellerini kaldırarak.
"Yapma! Pashov, onun bir bebeği var."

Metlak öfkeyle kükreyerek Stay-see'nin kollarını kenara itiyor. Bunun üzerine ileri atıldım, eşimi korumaya kararlıydım. Ona dokunduğu için onu öldüreceğim.

Şey onun kucağına tırmanıp beni ve ateşi geçerek mağaranın kapısından hızla çıkarken, Stay-see'den keskin bir şaşkınlık çığlığı yükseliyor. Yanık kürk kokusu mağarayı boğuyor ve koşarken kendini yakmış olması gerektiğini fark ediyorum.

Dönüp peşinden gidiyorum, geri gelmeyeceğinden emin olacak kadar uzun bir süre. Kalbim göğsümde çarpıyor ve zihnimde görebildiğim tek şey Stay-see'ye tıslayan yaratık. Stay-see'ye pençe atıyor.

Arkadaşım tehlikedeydi ve ben burada değildim.

Ya dışarıda daha fazla kalsaydım? Metlak'ın Stay-see'ye vurduğu görüntü tekrar aklımdan geçiyor ve bedenim korkudan buz kesiyor. Ya ona zarar verseydi? Ya da oğluma?

Yaratık karda çılgınca koşarak mağaradan uzaklaşıyor. Bıçağımı terli ellerimle tutarak gidişini izliyorum. Onu kovalamak ve geri dönmemesini sağlamak istiyorum... ama Stay-see'yi tekrar korumasız bırakmak istemiyorum.

Dönüp mağaraya geri dönüyorum, midem huzursuzlukla çalkalanıyor.

İçeride eşimi göremiyorum, sadece mağaranın yıkımını görüyorum. Sepetler parçalanmış, içindekiler dökülmüş. Atılmaları gerekecek, etleri çöpe atılacak çünkü metlaklar pis yaratıklar. Bu bir israf ama umurumda değil. Tek umursadığım eşim.

Mağaranın ikinci odasına giriyorum ve Stay-see orada, Pacy'yi göğsüne sıkıca sarmış. Oğlum hıçkırıyor

ve ağlamaya başlar ve Stay-see'nin yanakları gözyaşlarıyla ıslanır, gözleri kapalıdır.

"Eşim," diyorum, ona doğru yürürken sesim boğuklaşıyor.

"Ben iyiyim," diye boğuk bir sesle konuştu. "Gerçekten iyiyim. Sadece kendime gelmek için biraz zamana ihtiyacım var." Parmakları yavrunun yelesini yumuşatıyor ve elinin titrediğini görüyorum.

Kollarımı ona doluyorum, kit aramızda sıkışıyor. "Canını yakmadı mı?"

"Sadece birkaç sıyrık," diyor Stay-see titreyerek. "Büyük bir şey değil. Sanırım sadece acıkmıştı. Bir bebeği vardı, Pashov." Pacy'ye daha da sıkı sarılıyor. "Aman Tanrım. Onun için üzülüp duruyordum ama bir yandan da Pacy'yi sepetinde görüp ona zarar vermesinden korkuyordum."

Bir elimle saçlarını düzeltiyorum. "Ben buradayım. Güvendesin."

Sarsılarak başını sallıyor ve kulağına feryat eden Pacy'nin yanağına bir öpücük daha konduruyor. "Şanslıyız," diyor bir süre sonra. "Tek istediği yemek olduğu için şanslıyız."

Kendimi çaresiz ve hüsrana uğramış hissetsem de saçlarını okşamaya devam ediyorum. "Ateşten korkuyorlar. Bunun neden yaklaştığını anlamıyorum-"

"Bebeği vardı," diyor Stay-see başını sallayarak. "Yangından korkuyordu ama yine de yiyecek bir şeyler aramak için içeri girdi. Belki de kabilesi ya da eşi depremden sağ çıkamamıştır? Açlıktan ölüyordu." Bana odaklanıyor, gözleri kocaman. "Geri geleceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Onu rahatlatmak istiyorum ama gerçek şu ki, geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum. Eğer bir metlak hem ateş hem de sa-khui kokusuyla bir mağaraya girecek kadar cesursa, uzak durup durmayacağını tahmin edemem. Metlaklar tüm korkaklıklarına rağmen korkak yaratıklardır.

ve genellikle ateşin görüntüsü ya da bir avcının kokusu onları uzak tutacaktır. Avcı mağaralarını nadiren rahatsız ederler.

Ama bu seferki eşimle yüzleşecek kadar aç. Onu tekrar kendime yakın tuttum, yumuşak, titreyen sıcaklığını hissettim.

Çok kırılgan. Hem o hem de oğlum.

"Bu gece büyük bir ateş yakacağım," diyorum ona. "Ve sabah kabileye katılmak için yola çıkacağız."

Stay-see buna itiraz etmez. Başını sallar ve Pacy'nin yanağını tekrar öper.

Ailemi tehlikeye atamam. Ne de olsa acımasız mevsim boyunca burada tek başımıza kalamayız. Avlanmam gerekecek ve bugünden sonra daha fazla Metlak'ın geri döneceği düşüncesiyle korku içinde yaşayacağım. Ya bir tanesi kabilesini almaya gittiye ve bu gece daha fazla yiyeceğimizi çalmak için geri dönerlerse?

Keşke onu öldürseydim. Anne ya da değil, ailemi tehlikeye attı. Ne de olsa burası güvenli değil. Kabileye tekrar katılacağız çünkü orası Stay-see ve Pacy için güvenli olacak.

Kabileyle birlikteyken eşime kur yapmam gerekecek. Onunla bir zamanlar sahip olduğumuz yakınlığı istiyorum... ama onun ya da oğlumun hayatını riske atarak değil.

Onların güvenliği her şeyden önce gelir. Ağzımı Stay-see'nin saçlarına bastırıyorum ve titremesini yatıştırmaya çalışıyorum. "Yarın sabah," diye söz veriyorum ona. "Kızağı yeniden yükleyeceğiz ve şafakta yola çıkacağız."

"Peki ya bu gece?"

"Bu gece uyumayacağım," diye yemin ediyorum acımasızca. "Ateşi izleyeceğiz."

STACY

Beş gün sonra

“**A** Daha varmadık mı?" Kızağın üzerindeki yerimden alay ediyorum. "Yaklaştık." Pashov'un sesi bana doğru süzülüyor. O omzunun üzerinden bana doğru gülümseyerek bakıyor. "Çok uzak değil."

Bunu duyduğuma üzüldüğümü söyleyemem. Seyahatle ilgili herhangi bir sorun yaşamamış olsak da, işimin bitmesine ve yeni evimize yerleşmeye fazlasıyla hazırım. Uzun bir hafta oldu ve ne kadar krem sürsem de yüzüm hala rüzgardan yanmış ve donmuş gibi hissediyor. Üşüyorum, yorgunum, açım ve fiziksel olarak iliklerime kadar bitkinim. Bir hafta boyunca uyuyabilirmişim gibi hissediyorum... ama bu muhtemelen en az onun kadar yorgun olan ve tüm işi yapan Pashov'a haksızlık olur.

Dostum yorulmak bilmez. Sırtlarda ve vadilerde, bel yüksekliğindeki karda ya da kayalık platolarda emin adımlarla ve sonsuz, cömert bir güçle ilerliyor. Hem onun dayanıklılığı için inanılmaz derecede minnettarım hem de Pacy ve benim ne kadar savunmasız olduğumuz konusunda biraz endişeliyim. Eğer ona bir şey olursa

o, biz mahvolduk. Bu da kabileye yeniden katılacağımız için neden bu kadar mutlu olduğumun bir başka nedeni. Birlikten kuvvet doğar ve küçük mağarada geçirdiğimiz zamandan ne kadar keyif almış olsam da kabileye yeniden katılmaya hazırım.

Sadece Pashov'un aynı fikirde olup olmadığını bilmiyorum.

Yolculuğumuz boyunca mesafeli davrandı. Hoş olmayan bir şekilde değil, ama beni bir kol mesafesinde tuttuğu açık. Geceleri ısınmak için birbirimize sokuluyoruz ama bu hiçbir zaman saçımı okşamaktan öteye gitmiyor.

Tamam, onunla vahşileşmek için biraz fazla yorgunum ama aynı zamanda bunu geri çeviremezdim. Eskiden sahip olduğumuz yakınlığa açım, ancak tek olduğumu çok açık bir şekilde görüyorum. Ama onu suçlayamam. Bütün gün kızağı çekiyor ve geceleri uyuduğundan emin değilim. Bizi gezgin metlaklardan korumak için ateşi yüksek tutmaya kafayı takmış durumda.

Yorgunluktan bayılacağından endişe ediyorum ama her şeyle iyi başa çıkıyor gibi görünüyor. Belki de yorgun olan benim ve endişeden başım dönüyor. Pacy de huysuz ama onu suçlayamam. Bir hafta boyunca oturduktan sonra bacaklarını esnetmek istiyor. Şimdiye kadar iyiydi ama oynamaya ve kollarımdan kurtulmaya hazır.

Ve bir hafta onu tuttuktan sonra? Ben de onun kollarımdan kurtulmasına hazırım. Belki kabileyle tekrar bir araya geldiğimizde Kemli bir iki gece Pacy'ye bakabilir ve bu da Pashov'la bana biraz zaman kazandırır. Beslenme saatlerini ayarlamamız gerekecek ama bu yapılabilir ve biraz dinlenip kendimize geldikten sonra Pashov'la birkaç saat baş başa kalabiliriz. Bu düşünce hoşuma gitti.

Tabii önce oraya varmamız gerekiyor. Yolculuk ettiğimiz geniş kanyonun etrafına bakıyorum. Kayalık duvarlar yüksek ama uzak. Yerde kar var ama

Diğer bölgelerdeki kadar sık değil. Uzakta, ince pembe ağaçlardan oluşan kümeler var ve tepemde birkaç tırpan gagasının birbirlerine ötüşerek uçtuğunu görüyorum. Vadinin uzak ucunda kar üzerinde ilerleyen büyük, karanlık bir kütle var. Dvisti. Bu bölgede her şeyden biraz var. Burada kalamayacak olmamız çok kötü.

"Yakın olduğumuzdan emin misin?" Pashov'a soruyorum. Kabileden hiçbir iz göremiyorum. Yakın olsaydık onlardan izler görürdük, değil mi?

"Vadinin girişindeki ağaçlardan birinin üzerinde bir iz vardı," diyor bana. "Bir bıçak tarafından yapılmış. Yaklaştık."

"Mmm." Bitirmeye hazırım ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Tüm ağır işleri yapan o iken mızızlanıyormuşum gibi görünmek istemiyorum. Kızağın üzerinde kayıyorum. "Nasılsın Pashov? Dinlenmeye ihtiyacın var mı?"

"Burada dinlenmek yok," diyor bana. "Burası metlak bölgesi. Kabileyi bulana kadar ilerlemeye devam etmek en iyisi. Yakındayız, söz veriyorum."

Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığından emin değilim. Yine de, eğer burası metlak bölgesiyse, devam etmek akıllıca olur. Battaniyeleri bedenime doğru çekiyorum ve Pacy'ye sıkıca sarılıyorum. Günler geçti ama hâlâ mağarayı istila eden metlak anneyi düşünüyorum. Hayatta kaldı mı? Geri geldi mi? Yoksa o ve bebeği açlıktan öldüler mi? Sanırım bunu hiçbir zaman bilemeyeceğim ama kendi çocuğuma biraz daha sıkı sarılmama neden oluyor. Keşke onun için daha fazlasını yapabilseydim, her ne kadar ondan korkuyor olsam da. Belki de kalıp ona yardım etmeye çalışmalıydık.

Peki ya tüm kabilesiyle geri gelseydi? Bizi hiç pişmanlık duymadan öldürür ve yiyeceğimizi çalarlardı. Eğer beslenmek arasında seçim yapmak zorunda kalırsam

Pacy ve Pashov'u besleyeceğim. Elbette adamlarımı seçeceğim.

Kızak durdu ve bitmek bilmeyen endişeli düşüncelerimi böldü. Hemen gerildim. "Ne oldu?"

"Görüyorum," diyor alçak bir sesle ve sesi dehşete düşmüş gibi çıkıyor.

Boynumu eğiyorum, çünkü hiçbir şey göremiyorum. Sadece kar ve daha fazla kar. Beklediğim gibi bir ev kümesi de yok. "Nerede?"

Pashov ileriye işaret ediyor ve ben bir şey kaçırıp kaçırmadığımı merak ederek gözlerimi kısıyorum. Bir an sonra onu görüyorum. Kayalıklardan birinin yanında açık, karanlık bir çizgi. Bunun bir gölge olduğunu düşündüm ama bir an sonra güneşin orada bir gölge olması için yanlış yöne baktığımı fark ettim. Bu bir geçit... Yerin içinde.

Bunu Maddie söylemişti, değil mi? Sanırım bir vadide yaşayacağımızı unutmuşum... başka bir vadide. Düşündükçe ürperiyorum, Pacy'ye daha sıkı sarılıyorum. "Delikte mi?"

"Bu bir delik mi?" Pashov kıkırdar. "Sanırım öyle." Bana doğru çocuksu bir heyecanla bakıyor. "Gidip görelim, olur mu?"

Sanki bir seçeneğimiz varmış gibi. Gülümsüyorum ama bu konuda heyecanlandığımdan emin değilim. O 'delik' uğursuz görünüyor. Ve derin. Ve yükseklik korkumu deli gibi tetikliyor. Ama gidecek başka bir yer yok gibi, değil mi?

Her şey yoluna girecek, Stace. Pashov burada.

Derin bir nefes alıyorum ve biraz rahatlayana kadar gülümsemeye devam ediyorum. Görüldüğü kadar kötü olamaz.

Paşov kızıağı tekrar çekmeye başlıyor, adımları daha hızlı, sanki varış noktamızı görmek onu canlandırmış gibi.

Yerleşiyorum

koltuğuma geri dönüp battaniyeleri Pacy'nin üzerine örtüyorum. Hava açık olmasına rağmen her geçen gün daha da soğuyor ve bu da acımasız mevsimin üzerimize tonlarca kar yağdırmasına çok fazla zaman kalmadığı anlamına geliyor. İyi ki şimdi geliyoruz, çünkü Rokan'ın hava durumu sezgisine diğerlerinin duyduğu güveni duymuyorum. Kar fırtınasına yakalanmaktan korkuyorum. Hava 'güzelken' bu kadar kötüyse, döndüğünde gerçekten korkunç olacak. Daha önce o kadar da kötü değildi çünkü ısıtmalı havuzu ve herkese yetecek kadar odası olan güvenli, sıcak bir mağarada saklanmıştık. Bu sefer... Önümdeki karanlık gölgeye bakıp ürperiyorum.

Bu kez, acımasız sezon çok ama çok farklı olacak.

"Biri geliyor," diye sesleniyor Pashov.

Önüme bakıyorum, büyük omuzlarının etrafını görmeye çalışıyorum. Yerden çıkıyormuş gibi görünen küçük, koyu mavi nesneye odaklanmam bir anımı alıyor. Görmek ürkütücü ve vadiyle kıyaslandığında bu mavi lekenin ne kadar küçük olduğunu fark ettiğimde daha da ürkütücü.

Bu... çok büyük.

Midem bulanıyor.

"Harrec," diyor dostum tuhaf bir şekilde düz bir sesle.
"Elbette."

Hâlâ epey uzaktayız ve yüz hatlarını seçebilmek için gözlerimi zar zor kısıbiliyorum. Belki Harrec'tir, belki de değildir. Pashov'un görüşü benimkinden daha iyi, eğer bu mesafeden anlayabiliyorsa. "Sence geldiğimizi duydu mu?"

"Hayır. Muhtemelen sadece şans." O da pek memnun görünmüyor. Bir an sonra, ikinci bir figür ortaya çıkar ve

Pashov ekliyor, "Bek de. Muhtemelen avlanmak için ayrılıyorlar." Bir elini havaya kaldırır. "Ho!"

Dostumun gür sesi vadinin üzerinde yankılanırken irkiliyorum. Pacy ürkek bir çığlık atıp mızızlanmaya başlayınca ona sıkıca sarılıyorum ve rahatlamak isterse diye onu tuniğimin altına sokuyorum.

"Ho!" Uzaktaki figürlerden biri küçük elini havaya kaldırarak sesleniyor.

Birkaç dakika sonra Bek ve Harrec koşarak kızağımızın yanına geliyorlar. Harrec geniş geniş sırtıyor ama Bek her zamanki gibi ciddi. Nadiren gülümsüyor ve Pashov'un omzuna dostça bir şaplak atmasına rağmen bugün o günlerden biri olacak gibi görünmüyor. "Seni tekrar görmek güzel dostum."

"Ve sen," diyor Pashov. "Uzun bir yolculuk oldu. Yeni eviniz nasıl?"

Harrec, "Farklı," diye ekliyor. "Ama iyi. Garip bir yer ama bolca yer var ve rüzgârdan korunuyoruz." Benim yanıma doğru ilerliyor. "Kal-gör. Nasıl gidiyor?"

"Merhaba, Harrec. Ben

iyiyim." "Peki ya senin

ufaklık?"

Pacy şu anda göğsüme yapışmış durumda ve kabilenin bebekleriyle oynamaktan hoşlandığını bilmeme rağmen Harrec'e göstermek için onu çekip çıkarmıyorum. "Tüm bu yolculuk boyunca çok sabırlı davrandı." Gülümsüyorum. "Tekrar daha fazla insan görmek güzel. Herkes nasıl?" Birden sanki iki hafta değil de sonsuza dek yokmuşuz gibi geldi.

"Herkes yerleşiyor," diyor Harrec, Bek kızağın kollarına geçip onu çekmeye başladığında bile

Arkadaşım dinlensin. Harrec kızağın yanına gelip benimle sohbet ediyor. "En büyük sorun kimin nerede yaşayacağını bulmaktı," diyor avcı bana eğlenen bir bakışla. "Herkes vee-lage'ın ortasındaki büyük yüzme havuzuna en yakın yerde olmak istiyor."

"Vee-lage?" diye sordum. Kelimeyi yüksek sesle söylediğimde ne olduğunu anlıyorum. "Oh. Köy."

"Evet," diyor Harrec. "İnsanlar ona Crow-ah-to-an dememiz gerektiğini söylüyor. Bu Leezh'in fikriydi."

Kelimeyi kafamda seslendiriyorum. Croatoan? Oh, Tanrım. Bu kelimeyi daha önce nerede duyduğumu fark etmem bir anımı aldı - kayıp Roanoke kolonisi. Gemiler koloniye erzak götürmek için geri döndüklerinde orayı terk edilmiş bulmuşlardı ve nereye gittiklerine dair tek ipucu bir ağaca kazınmış olan 'Croatoan' kelimesiydi. "Liz kesinlikle hastalıklı."

"Shorshie de bundan hoşlanmadı ama kullandığımız isim bu." Omuz silkiyor. "Kötü mü?"

"Sorun değil," diye yalan söylüyorum, gerçi bu isim beni biraz ürkütüyor. Ben daha çok dostumla ilgileniyorum. O da tıpkı Bek gibi sessiz. Bek için bu oldukça normal olsa da, Pashov normalde daha güler yüzlü, arkadaş canlısı bir tip. Şu anda pek memnun görünmüyor ve acaba o da yeni evimiz için endişeleniyor mu diye merak ediyorum. "Neden herkes havuza en yakın yerde olmak istiyor?" Dalgınca soruyorum.

"Yerler sıcak." Harrec bana kendini beğenmiş bir şekilde başını sallıyor. "Ayaklarıma iyi geliyor."

"Oh, vay canına." Memlekette böyle şeyler duymuştum ama burada termal bir zemine sahip olmak saçma bir lüks gibi görünüyor. "Herkesin neden bunun için kavga ettiğini anlayabiliyorum."

"Merak etmeyin," diyor Harrec. "Shorshie sana iyi bir Howse sağlayacağından emin." Kelimeyi garip bir şekilde

söylüyor, sanki

Ağızına komik oturuyor. Şimdiye kadar herkesin mağaralarda yaşadığını düşünürsek sanırım öyle. Harrec, Pashov'a bakar ve ona dirsek atar. "Biz avcılarla yatabilirsin, ha?"

Pashov'un itiraz etmesini bekliyorum. Benimle kalacağını söylemesini.

Pashov sadece başını sallar. "Güzel."

Ve bir anda incindim. İncinmenin de ötesinde. Arkadaşlarının önünde beni bir kenara mı itiyordu? Ne halt oldu böyle? Yeniden bağlandığımızı sanıyordum. Ve benimle kalmaması hakkında söyleyebileceği tek şey iyi mi?

Yolculuğun geri kalanında sessizim. Konuşma metlaklara dönüyor ve Pashov diğerlerine aklıktan ölmek üzere olanın mağaramızı nasıl istila ettiğini anlatıyor. Bek ve Harrec endişeli sesler çıkarıyor, çünkü bu açıkça duyulmamış bir şey. Harrec, burası metlak bölgesi olmasına rağmen geldiğimizden beri görülmediklerini söylüyor. Bek, bu bölgeyi başka bir bölge için terk ettiklerini tahmin ediyor, ancak bunu söylemek için henüz çok erken. Bu bölgede avcılık iyi, birçok dvisti sürüsü ve çok sayıda tırpan gagası var. Bir sonraki vadi patates olmayan ağaçlarla dolu ve şef yeni evinden oldukça memnun.

Ve sadece yarım kulakla dinliyorum, çünkü kafamın içinde tek duyduğum Pashov'un sesi.

Güzel.

Avcılarla kalıyorsun. Güzel. Neden iyi?

Anlamıyorum.

Bek kızağı durdururken Harrec, "İşte g e l d i k , " diyor. Harrec inmemeye yardım etmek için bana elini uzatıyor.

Pashov hırslayarak onu kenara iter. "Stay-see'yi rahat bırak."

Avcı sadece gülüyor ve omuz silkiyor, hem Bek'in hem de Pashov'un ona attığı karanlık bakışları görmezden geliyor. Bu tepki beni şaşırttı -Harrec her zaman Pashov'un yakın arkadaşıydı. Şimdi neden birdenbire ondan hoşlanmamaya başladı?

Benim bilmediğim başka bir şeyler mi oluyor? Harrec'le olan dostluğunu unuttu mu? Düşündükçe içime bir soğukluk çöküyor. Pashov bu yüzden mi uzak? Gittikçe daha fazla mı unutuyor?

O zaman geri dönmen iyi bir şey, diyorum kendime, panik yapmamaya çalışarak. Şifacı burada. O ne yapacağını bilir.

Umarım.

Pashov Pacy'yi benden alıyor ve kızaktan inmeme yardım ediyor. Bacaklarımı esnetmek iyi hissettiriyor, ancak kenarında çok yakın durduğumuz vadiye bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bu şeyin bir vadi olduğunu mu söylediler? Daha çok Büyük Kanyon'un buzul çağı versiyonuna benziyor. Gördüğüm manzara karşısında ürperiyorum ve arkadaşşıma yaklaşıyorum. "Ve bu birdenbire mi ortaya çıktı? Depremden sonra mı?"

Bek homurdanıyor. "Birisi kalın buzla kaplı olabileceğini ve deprem sırasında buzun kırıldığını söylüyor."

Bu lanet olası bir buz olmalı. "Bu ne kadar derin?"

Harrec neşeyle, "Ah, çok, çok el derinliğinde," diyor. "Metlak ve kar kedileri buraya inmeye cesaret edemezler çünkü tekrar yukarı çıkamazlar!"

Bu beni pek iyi hissettirmiyor. "Nasıl ineceğiz?"

"Halat," diyor Harrec, kenardaki bir noktayı işaret ederek. Kanyonun ağzına yakın bir yerde bir kaya çıkıntısı var ve ben

etrafında aşıya doğru inen bir ip halkası görebiliyorum. Kenara bir adım daha yaklaşıyorum-

-Ve hemen başım dönüyor. Çok derin. Aman Tanrım. Gerçekten derin. Sızlanıyorum ve kendimi Pashov'un kucağına atarak geriye doğru sarsılıyorum.

"Şşt," diye mırıldanıyor, saçlarımı okşayarak. "Ne oldu?" Harrec soruyor.

Konuşamıyorum. Nefes nefese kaldım, dehşete kapıldım. Kalbim göğsüme çarpıyor ve tüm vücudum korkuyla karıncalanıyor. Bunu yapamam. Yapamam. Düşmek için çok uzak.

"Önemli bir şey değil," diyor Pashov. "Ben arkadaşımın konuşurken kızıağı boşaltabilir misin?"

İşe koyuldular ve Pashov beni nazikçe onlardan ve uçurumdan uzaklaştırdı. "Sakin ol, dostum."

Elimi ağzıma götürüyorum ama parmaklarımın çılgınca titrediğini hissediyorum. "Yükseklikten korktuğumu söylemiş miydim?" Gergin bir kahkahayla söylüyorum. "Çünkü korkuyorum. Gerçekten çok korkuyorum. Yürüyerek inemez miyiz?"

"Aşıya inmenin bir yolu olsaydı, ipi kullanacaklarını sanmıyorum," diyor Pashov, sesinde eğlence iması var. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Ve bunu sadece bir kez yapmak zorunda kalacaksın." Yanağına okşuyor. "Ondan sonra güvende olacaksın ve evinde olacaksın."

Tabii, onun için söylemesi kolay. Titriyorum, esneyen vadinin zihnindeki görüntüsünü beynimden silmeye çalışıyorum. Burada kalamam. Aşıya inmek zorundayım. Mecburum. Aşıda bir köy, insanlar ve güvenlik var. Sadece oraya ulaşmalıyım. "Aynı anda hem tırmanıp hem de Pacy'yi taşıyabileceğimi sanmıyorum," diyorum ona.

"Onu ben taşıyacağım," diyor Pashov kolayca. Yanağını okşamaya devam ediyor, paniğini yatıştırmak için elinden geleni yapıyor. "Bu seni daha iyi hissettirecek mi?"

"Asansör beni daha iyi hissettirir," diyorum sulu ve gergin bir kahkaha atarak. Soğukkanlılığımı kaybetmemeye çalışıyorum ama çok zor. Tek yapmak istediğim arkamı dönüp kaçmak... ki bu aptalca. O kadar yol kat ettik ve geri dönecek hiçbir şey yok. Tekrar kanyona bakmaya çalışıyorum ve midemdeki hastalık hissi bir kez daha perçinleniyor. "Sanırım hazırlanmak için bir dakikaya ihtiyacım var."

Başını sallıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Boşaltmalarına yardım edeceğim. Biz hazır olana kadar Pacy'yi tutabilir misin?"

Bebeğimi geri alıyorum ve onu sıkıca sarıyorum, sıkmamı protesto eden küçük çığlıklarını duymazdan geliyorum. Rüzgâr hızlanıp deri tuniğimi vücuduma doluyor ve ayaklarımın altındaki toprağın depremde olduğu gibi hareket ettiğini hayal ederek titriyorum. Burada, uçurumun kenarında çok kırılgan ve dengesiz hissediyorum... ama bu sadece benim hayal gücüm olabilir. Sanki bir tarafa çok fazla eğilirsem uçurumun kenarından yuvarlanıp vadiye düşecekmişim gibi hissediyorum. Kenardan yaklaşık yirmi metre uzakta durduğumu düşünürsek bu çılgınca, ama hissettiklerime engel olamıyorum.

Üç avcının kızıağı boşaltışını, kürk demetlerini rahatça vadinin dibine atışını izliyorum. Eşyaları umarsızca savuruyorlar, sonra Bek ipi kapıp peşinden aşağı iniyor. Harrec, Pashov'un kızıağı sökmesine yardım eder ve sakhui'ler hiçbir şeyi ziyan etmediği için başka şeyler için yeniden kullanılacak olan uzun kemikleri aşağı atarlar. Harrec daha sonra çıkıntıda gözden kayboluyor ve burada sadece ben, Pashov ve Pacy kalıyoruz.

Pashov bana döndü. "Önce sen git. Ben aşağıdayken senin burada tek başına olman hiç hoşuma gitmiyor." Elini tutuyor

kollarını bebeğe uzattı. "Oğlumu sırtımdaki taşıyıcıya koyalım, ben de peşinizden aşağı ineyim."

Başımı sallıyorum, kusma isteğim her geçen an daha da güçlense de gerginliğimi bastırmaya çalışıyorum. Bundan hoşlanmıyorum. Pacy'nin geçitten aşağı ineceği düşüncesi de hoşuma gitmiyor ama bunun sadece benim endişemden kaynaklandığını biliyorum. Pashov'un sırtında tamamen güvende olacak çünkü Pashov ona bir şey olmasına izin vermeyecek. Pacy'yi taşıyıcının içine sokuyorum ve kayışları üç kez kontrol ediyorum. Bebeğin keyfi yerinde, küçük yumruklarını havada sallıyor ve kendi kendine mutlu bir şekilde mırıldanıyor. Keşke ben de bu kadar kaygısız olabilsem. Kayışları bir kez daha kontrol ediyorum ve oyalandığımı fark ediyorum.

Artık ipten aşağı inmekten başka yapabileceğim bir şey yok. Derin bir nefes çekiyorum.

Pashov bana dönüyor ve sıcacık elleriyle yanaklarımı kavırıyor. "İyi olacaksın." Yavaşça başımı salladığımda devam ediyor. "Eldivenlerini çıkar ki ipi sıkıca kavrayabilesin. İhtiyacın olduğu kadar yavaş hareket et. Hareket etmene yardımcı olması için ayaklarını duvara yasla."

"Anladım," diye nefes alıyorum.

Uçurumun kenarına doğru ilerliyorum ve ipi tutuyorum. Her birkaç metrede bir düğüm atılmış, bu yüzden yukarı ve aşağı tırmanmayı kolaylaştırıyor, ama ellerim o kadar kötü titriyor ve avuçlarım o kadar terliyor ki neredeyse ipi düşürüyorum.

"Stay-see-"

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Gerçekten iyiyim. Bunu yapabilirim."

İpi tekrar kavırıyorum ve sonra kenardan aşağı bakıyorum. Aşağıdaki karlı zeminde bir yığın bohça var ve Harrec ile Bek eşyalarımızı yüklenmiş olarak uzaklaşıyorlar. Yine de

yere bakmaktan kendimi alamıyorum. En az yirmi ya da otuz metre aşağıda olmasına rağmen beynim

biraz sersemlemişti. Yirmi fit, yüz fit de olabilir. Ayrıca tamamen dik bir düşüş. Bir ayağımı kenara yaklaşıtıyorum ve Pashov'un dediğı gibi ayaklarımı duvara nasıl dayayacağımı bulmaya çalışıyorum.

Ellerim kayıyor ve ayağım da kayıyor. Vücudum geriye doğru kayıyor. Birdenbire çıkıntıda yüzükoyun yatıyorum, bacaklarım kanyonun ağzında havada sallanıyor. Dehşete kapılmış bir inilti duyuyorum.

"Hayır!" Pashov haykırır. "Hayır, kal-gör. Dur!" Elleri üst kollarımı kavıyor ve beni çıkıntıdan geri çekiyor. "Dur," dedi tekrar. "Başka bir yol olmalı."

"Özür dilerim," diyorum titreyerek. Boynuna yapışıyorum, o beni sıkıca tutarken yüzümü göğsüne gömüyorum. "Deniyorum."

"Biliyorum." Saçımı okşuyor. "Biliyorum. Bırak düşüneyim." Ona sarılıyorum. "Keşke yükseklikten bu kadar korkmasaydım."

"Sen neysen osun. Bunun için özür dileme." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Seninle ilgili hiçbir şeyi değıştirmezdım."

Beni daha iyi hissettirmek için ne söyleyeceğini her zaman bilir. Ona sokuluyorum, büyük ve güçlü bedenine sarılıyorum. Hiçbir şeyi değıştirmek istemiyor olabilir ama keşke bu kadar korkak olmasaydım.

Bir süre sonra bana "Kıpırdama," diyor ve ellerinin belime dolandığını hissediyorum. Taktığım geniş deri kemeri çekip çıkarıyor. Buz gezegeninde hayatta kalmak (en azından insanlar için) tamamen katmanlarla ilgili ve ben de birkaç kürk giyip onları belime sıkıca bağlayıp iki kez üzerinden geçiyorum. Bu şekilde kürkler rüzgar almıyor ve soğuk bir esintinin içeri girmesine izin vermiyor.

Kemerimi alıyor ve belimi onunkine başlıyor, deri uzunluğunu kemik çemberin içinden geçiriyor, böylece birbirimize bağlanmış oluyoruz. Pashov elimi tutuyor ve omzuna koyuyor. "Kollarını boynuma dola ve bana sıkıca sarıl."

"Ne yapıyoruz-"

"Bana tutunuyorsun," diyor. "Ve ben ikimizi de aşağı indireceğim."

Ama zaten Pacy var. Ben onun önünde l bir ağırlık olacağım ve bu da tırmanmasını zorlaştıracak. "Pashov, bilmiyorum-"

"Yaparım. Bana tutun," diyor ve beni yerden birkaç metre yukarı kaldırıyor, böylece ayaklarım sallanıyor.

Küçük bir korku iniltisi çıkartıyorum ve boynuna sarılıyorum. Bana fazla seçenek bırakmıyor.

"Gözlerini kapalı tut."

"Pashov!" Vücudunun değiştiğini hissettiğimde

haykırıyorum. "Korkuyorum!" "Gözlerini açma o zaman," diyor bana. "Seni yakaladım."

"Dşmeme izin verme!"

"Asla. Bana güven, Stay-see." Hareket ederken iri vücudunun esnediğini hissediyorum. Aman Tanrım. şimdiden aşağı mı iniyor? Bacaklarımı beline doluyor ve tüm gücümle ona yapışıyorum. Her şeye odaklanmaya çalışıyorum ama vücudunun sallanışını ya da eforla homurdanışını hissedebiliyorum. Kollarındaki kasların gerildiğini hissedebiliyorum. Pacy kendi kendine mutlu bir şekilde gevezelik ediyor, kanyon duvarlarında yankılanırken gürültülü ve düzensiz sesler çıkaran anlamsız heceler.

Sonra... Pashov'un vücudu sertçe çarpıyor ve ben de bunun etkisinin vücudumda dolaştığını hissediyorum. Gergin bir şekilde yutkunuyorum.

Çıglık.

Sırtımı sıvazladı. "Aşağıdayız, dostum."

"Öyle miyiz?" Gözlerim hâlâ sıkıca kapalı.

"Evet. Artık kendi başına ayakta durabilirsin." Hakkını yemeyelim, sesi çok sabırlı geliyor ve bana hiç kızmıyor. Tek gözümü açıp etrafa bakmaya cesaret ediyorum. Buz ve gölgeden başka bir şey görmüyorum ve aşağı bakıyorum. Pashov'un büyük tüylü botlarının karda sağlam bir şekilde durduğundan eminim. Bir bacağımı onun üzerinden kaydırıyorum ve ayaklarımın altında sağlam bir zemin hissediyorum.

Gözyaşlarına boğuldum.

"Hadi ama," diye yatıştırıyor dostum yüzümü avuçlayarak. "O kadar da kötü değil, değil mi?"

"Sadece rahatladım," diyorum ona gözyaşlarımın arasında. Tüm çılgınca, gergin enerjim gözyaşı kanallarım aracılığıyla içimden çekilip alınıyor. Tükenmiş hissediyorum. Yüzümü onun göğsüne yasladım, sustum. "Bu kadar dağınık olduğum için özür dilerim."

"Sen dağınık değilsin. Hepimizin korkuları var."

Neden korktuğunu sormak istiyorum ama cevabı biliyorum. Kabuslarını düşünüyorum, hep göçüklerle ilgili. Bu korkusunda haklı. Bunun için onu suçlayamam.

Elleri kıcıma kayıyor ve onu kavırıyor. "Ayrıca," diye alay ediyor. "Bacaklarının belime dolanmasının tadını çıkardım ve şimdi ellerimi bu yuvarlak popona koyabiliyorum." Alay ederek okşuyor. "Kuyruk yok. Çok tuhaf."

Nefesimi tutuyorum. Bu... bu bizim eski şakamız. Her zaman kıcımla avuçlar ve kuyruğumun olmamasıyla ilgili espriler yapar. Başka bir şey söyleyeceğini umarak bekliyorum. Daha fazlasını hatırlayacağını.

Ama kıcıımı son bir kez okşuyor. "Gel. Yeni evimize gidelim ve nasıl görüneceğini görelim."

Benim evim. Onun değil. Bizim değil. Benim evim.

Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Dostum, karışık sinyaller hakkında konuş.

PASHOV

Burası hayal ettiğim gibi bir yer değil. Hayatım boyunca kabile mağarasının korunaklı duvarlarında yaşadım ve bana bu vee-lage'ın neye benzemesi gerektiği söylenmiş olsa da, zihnim onu farklı bir şekilde resmetti. Bu kadar çok taşın bu kadar düzgün bir şekilde bir araya getirildiği bir yer hayal edemezdim. Ayaklarımızın altındaki taş, karla tozlanmış tombul parmaklar gibi birbirine kenetleniyor. Botlar için sert bir his ve bir insanın neden bu kadar düzenli bir şekilde toprağa taş yerleştirdiğini merak ediyorum.

"Arnavut kaldırımları," diye mırıldanıyor Stay-see yanıma gelirken. "Güzelmış."

Öyle mi? Ayaklarımın altında garip bir his var. "Bunlar ne için?"

"Um?" Stay-see bana garip bir bakış attı. "Yol yapmak için. Zeminler. Zemini düz tutmak için. Böylece çamurlu ya da karlı olmaz. Ve tekerlekler için iyidir." Beni dürtüyor. "Sizin henüz tekerleklerle hazır olduğunuzu sanmıyorum."

"Ama bunu daha önce gördünüz?"

"Ah, evet. Çoğunlukla eski şehirlerde. Ama ben gördüm." Gördüğü manzara karşısında rahat ve huzurlu görünüyor. "Evlerin neye benzeyeceğini merak ediyorum."

Bunu ben de merak ediyorum. Etrafımıza bakıyorum. Biz ilerledikçe yarık duvarları yükseliyor ve güneş ışığının çoğunu engelliyor. Gölgeler havayı daha soğuk yapıyor.

ve eşimin acı çekeceğinden endişeleniyorum. Yine de endişelerimi bastırıyorum çünkü Stay-see heyecanlı görünüyor. Buraya inerken yaşadığım sorunlardan sonra, onu vadiden geri götürmek istemiyorum. Yukarıda metlaklar varsa olmaz. Kabilenin yanında daha güvende olacaktır.

Yarık dolanıyor ve ikiye ayrılıyor. Bir köşeyi dönüyoruz ve ileride, yarığı görüyorum. Çok garip. Çömelmış kaya yığınları, doğal görünmeyen ve görmek için aklımı acıtan bir şekilde düzgünce dizilmiş düzenli, küçük mağaralar oluşturuyor. Bazılarının tepesinde, gökyüzünü işaret eden yüksek bir üçgen oluşturan kadar direklerle asılı duran deriler var. Birkaç farklı deri üçgenden duman yükseliyor ve küçük bağımsız mağaralar arasında yürüyen insanlar görüyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyor Stay-see yanımda, kolumu tutarak. "Şuna bir bak. Duvarların üstündeki çadırlara benziyorlar. Bunu yapmak kimin aklına gelmiş acaba?"

"Soracağım," diyorum ona. Eğer önemliyse, onun için öğreneceğim.

"Eminim öğreneceğiz." İlerlerken bana tutunmaya devam ediyor. Gözleri kocaman ve bakmaktan kendini alamıyor. "Görünüşe göre herkes küçük evlere yerleşiyor. Büyük olanın ne için olduğunu merak ediyorum." Eliyle işaret ediyor, sıra sıra dizilmiş evlerin en ucunda daha büyük bir taş bina var, hâlâ üstü yok. "Maddie orada bir havuz olduğunu söylemişti, değil mi?"

"Sanırım öyle-"

"Stacy!" Yanından geçtiğimiz tişörtlerden birinden heyecanlı bir çığlık yükseliyor. Bu Jo-see, geveze olan. Dışarı fırlıyor, neredeyse heyecandan dans ediyor. "Sizler buradasınız! Bu harika bir şey! Sizi gördüğüm için çok heyecanlıyım!"

"Josie," diye sesleniyor Stacy kollarını uzatarak. Küçük olan kendini arkadaşımın kollarına bırakıyor ve iki kadın kucaklaşıyor. "Buraya yolculuk nasıldı? Herkes iyi miydi?"

"Yaptık! Harikaydı." Jo-see bana bakıyor. "Aşağı inmek biraz zor oldu ama Harlow bir makara ve asansör gibi bir şey kurmaktan bahsediyor. Depremden beri onu bu kadar motive görmemiştim."

Arkadaşım Jo-see'ye nazik bir gülümseme veriyor. "Onun için zor oldu
-Gemi onun bebeğiydi."

"Şef nerede?" Sözünü kestim. "Geldiğimizi bilmek isteyecektir."

"Sanırım birkaç arkadaşıyla birlikte ava çıktı. Son dakika acımasız sezon malzemelerini falan almam lazım." Omuz silkiyor. "Georgie'yi bulup burada olduğunuzu haber veririz, o da bunu ona iletir." Jo-see parmaklarını şıklatıyor ve sonra heyecanla ellerini havada sallıyor. "Durun! Evinizi görmemiz gerekiyor!"

"Bizim evimiz mi? Biri bizim için bir tane mi seçti?" Stay-see bana bakıyor.

Jo-see'yi düzeltmemi beklediğini fark ettiğimde çok üzülüyorum. "Ben avcılarla kalacağım," diye gönüllü oluyorum.

İki kadın da bana
bakıyor. "Ne?" diye
sordum.

Stay-see başını hafifçe sallar ve Jo-see'ye döner. "Bize evin nerede olduğunu gösterir misin? Görmeyi çok isterim."

"Elbette!" Kolunu Stay-see'ninkiyle birleştiriyor ve onu ileriye doğru götürüyor. "Burası şehrin merkezinde. Siz burada değildiniz ve katlar ana merkeze daha yakın ve daha sıcak.

Lodge -şuradaki büyük bina- ve biz de kimin önce seçeceğini görmek için bir sepetten sayı çekmenin adil olacağını düşündük. Sonunda siz üç numara oldunuz ve Georgie sizin için seçti." Arkadaşıma gülümsüyor. "Harika bir evin var! Benimki kenar mahallede ama pek umurumda değil çünkü Haeden avdan eve döndüğünde ona daha yakın olacağımı söylüyor ve dışarı çıktığında onu ne kadar özlediğimi biliyorsun." İç çekiyor.

Jo-see eşinin ne kadar etkileyici ve harika olduğunu anlatmaya başladığında dinlemeyi bırakıyorum. Dişi durursa havası tükenenecekmiş gibi gevezelik ediyor ama Stay-see aldırıyor gibi görünüyor. Arada bir bana bakıyor ama Jo-see'nin onu yönlendirmesine izin vermekten memnun görünüyor. Vee-lage'ın etrafına bakıyorum. Konut kümesinin arka tarafında Hemalo'nun, kardeşim Zennek ve eşinin mağaralarının tepesine çadırlarını kurmalarına yardım ettiğini görüyorum. İki insan dişi, kalçalarında yavrularıyla sohbet ederek büyük kulübeye doğru yürüyor. Seslerin mırıltısını ve çekiç seslerini duyabiliyorum. Artık evimiz olan taş labirentin içinde bir yerlerde bir yavru ağlıyor.

Bu yerde olmak ve buranın ev olduğunu fark etmek çok garip bir duygu.

"Yani, Croatoan? Gerçekten mi? Buraya böyle mi diyoruz?" diyor arkadaşım ve ben tekrar konuşmaya ve onun tatlı sesine geri dönüyorum. "Bunu kim buldu?"

"Başka kim olacak? Liz." Jo-see biraz homurdandı. "Ama kabul etmelisin ki uyuyor. Bütün o terk edilmiş köy ve gizem olayı."

"Sanırım. Hâlâ ürkütücü olduğunu düşünüyorum. O zaman bizden önce burada kimin olduğunu biliyor muyuz? Herhangi bir ipucu bırakmışlar mı?"

"Birkaç tane," diyor Jo-see. "Evine gittiğimizde sana gösteririm. Gel hadi. Neredeyse geldik. Maddie ve Hassen'in yanında olacaksın."

"Onları sevdim," diyor Stay-see sakın bir sesle. "Psh. Herkesi seviyorsun."

Bu doğru. Eşimin vücudunda kaba bir kemik bile yok. Jo-see'nin bizi mağaranın ana bölümüne doğru götürmesinden memnunum -evimizi her zaman bir şekilde mağara olarak düşüneceğim, öyle olmasa bile- ve buradaki inişlerin sağlam ve sabit olduğunu görmekten iki kat memnunum. Duvarları oluşturan taşlar küçük sıralar halinde düzgünce dizilmiş ve Jo-see, Mah-dee ve Hassen'in sa-kohtsk gibi görünen büyük bir post ve üzerine dikilmiş birkaç dvisti postuyla çoktan kaplanmış olan konutunu işaret ediyor. Evlerinden küçük bir duman yükseliyor ve bir kıvrımının yükselişini izliyorum, sadece rüzgar tarafından taşınmak için. Gözüme duman kaçması mağaranın özlemeyeceğim tek yanı. Ancak hava koşullarından korunmadan, buranın Stay-see ve oğlum için nasıl güvenli olacağını göremiyorum.

"İşte gidiyoruz," diye sesleniyor Jo-see. "Evim güzel evim." Mah-dee ve Hassen'in evinin yanındaki kulübenin kapısını işaret ediyor. "Georgie sana iyi bir tane seçmiş."

"Ona teşekkür etmem gerekecek," diyor dostum, Jo-see'nin kolunu bırakıp yeni evine doğru yürürken. Duvara dokunuyor. "Tuğlalar birbirine çok yakın."

"Harçlı," diyor Jo-see. "Rüzgârı içeri alacak çatlaklar yok. Birkaçını tıkamanız gerekebilir ama onun dışında oldukça sıkı, bu da güzel bir şey."

"Öyle."

"Taş, ateşten gelen ısıyı da içeride tutmaya yardımcı oluyor. Oldukça sık."

Stay-see parlıyor. "Güzel görünüyor." Eli yine tuğlaları okşuyor ve hem onun hem de Jo-see'nin duvarın yanında çok küçük görüldüğünü fark ediyorum. Burası insan boyutlarında bir konut değil o zaman.

"Bunu Sa-khui mi yaptı?" Ben sordum.

"Sanmıyorum," diyor Jo-see, Howse'un içine doğru bir adım daha atarak. "Siz buraya 300 yıl önce falan düştünüz, değil mi? Bu ondan çok daha eski. O kadar eski ki çatıları çürümüş." Açık havayı işaret ediyor. "Ariana üniversitede arkeoloji okuduğunu ve kalıntıların çoğunun buna benzediğini söyledi. Çatı çürüyen bir şeyden yapılmıştı ve elimizde sadece taş işçiliği kaldı."

Merak ettim. Onları takip ediyorum ve yerdeki taşların burada da düz ve sert olduğunu fark ediyorum. Duvarların tamamı ince bir buz tabakasıyla kaplı, bu da her şeyi kaygan ve soğuk hale getirecek. "Bu buzun kaldırılması gerekecek."

"Evet, zeminlerde değil çünkü sıcak kalıyorlar. Ayakkabılarını çıkarırsan fark edersin. Şu anda çıkarmak isteyip istemeyeceğini bilmiyorum. Buranın süpürülmesi gerekiyor. Ama genel olarak." Jo-see bir kenara çekilerek duvarı işaret ediyor. "Ama sana şunu göstereyim."

Stay-see bana bakıyor ve Jo-see'yi takip ediyor. "Ne oldu?"

"Oymalar," diyor Jo-see. "Bütün evlerde birkaç tane var. Bazıları diğerlerinden daha detaylı. Buzun altında zar zor seçebiliyorsun." Bir elini buzun üzerinde kaydırıyor, sanki silmeye çalışıyormuş gibi.

Stay-see eğilip gözlerini kısıyor. Aehako'nun oymalarına benzeyip benzemediğini merak ederek arkadaşımın yanına gidiyorum. Aehako kemiğe girdaplar ve yumuşak şekiller oymayı sever. Bu oymalar onunkilere hiç benzemiyor; sert ve köşeli.

tıpkı bu vee-lage gibi tüm keskin kenarlardan yapılmış olmalı. Stay-see'nin nefesi kesilene kadar neye baktığını fark etmiyorum. "Bu bir insan mı?"

Eğilip oymaya biraz daha yakından bakıyorum. Bir insana benzemiyor. Bloklü çizgiler gibi görünüyor. Bloklü çizgiler daha bloklü çizgilere yol açıyor. "Nerede?"

"İşte," diyor Stay-see. "Oldukça stilize edilmiş ama sanırım bunlar bacaklar, kafa ve..." Çizgilerden dördünü işaret ediyor. "Sanırım bunlar kollar? Dört kol mu?"

"İki kuyruklu olmadıkları sürece," diyor Jo-see eğlenerek. "Ve omuzlarından çıkıyorlar. Bir çubuk figüründen biraz daha fazlası olduğunu düşünürsek söylemesi zor ama biraz havalı, değil mi?"

"Tuhaf." Stay-see elini buzun üzerinde gezdirerek duvara bakıyor. "Gerçi buradakiler insan değil. Neredeyse ağaç gibi görünüyorlar. İnsan ağaçları."

"Evet," diyor Jo-see ve sesinde hüzünlü bir nota var. "Biz de bunun hakkında konuşuyorduk. Başka bir duvara çizilmiş, kimsenin görmediği birkaç yaratık var. Uzun burunlu, büyük, yuvarlak, tombul şeyler. Bu da bize burada bir buzul çağının ortasında olup olmadığımızı düşündürdü. Belki de bu insanlar burada daha sıcak zamanlarda yaşadılar ve hava çok soğuduğunda burayı terk ettiler."

"Ama nereye gittiler?"

Omuz silkiyor. "Senin tahminin de benimki kadar iyi."

Bu konuşmanın hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor. Buz her zaman buradaydı. "Buz olmayan hiçbir yer yoktur," diye belirtiyorum.

"Sana inanıyorum," diyor Stay-see. Jo-see'ye döner ve ellerini kavuşturur. "Pekâlâ. Bana tuvaleti göster."

STAY-SEE howse'dan ÇOK MEMNUN görünüyor. Oyuncak-let'i, arkadaki küçük alanın bir mutfak için m kemm l olacağını söylediği ta  dudaklarını mutlulukla haykırıyor ve mağarasının üstünün henüz olmamasına aldırıyor gibi görünüyor. Hemalo bizimle konuşmak için yanımıza geliyor ve gereken post sayısını ve konutun kapağını desteklemek için kullanılması gereken kemikleri tartı ıyoruz.

Sonra birden sanki tüm kabile merhaba demek için uğramış gibi görünüyor. İnsanlar akın akın gelip Stay-see'ye ve bana sarılıyor ve annem küçük Pacy'yi alıp, e yalarımızı yerleştirmek ve rahatlamak için zamana ihtiya ımız olduğunu ve ona kendisinin bakacağını söylüyor. Kemli, Stay-see ile kalmayacağımı fark etmiyor.

Aramızdaki huzursuzluk ortadan kalkmış olsa da, e im hâlâ gelip onunla ya amamı istemedi. Beni yatağına davet etmedi. Beni bir kez daha e i olarak kabul etmedi. O zamana kadar sabırla beklemeliyim ve eğer bu, o zamana kadar e le memi  avcılarla yaşamak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Ama e imin rahat etmesi için gereken her şeye sahip olduğundan emin olacağım. Onu bir daha ihmal etmeyeceğim.

STACY

TRüzgar kanyonun üzerinde uğulduyor. Burada, Croatoan'da yaşamının tuhaf yanlarından biri de Rüzgar gün boyu ılık çalar ve uğuldar. Sonsuz bir beyaz gürültü ve mağaranın sessizliğinden sonra alışmak biraz zaman alıyor. Yine de hoşuma gidiyor. Bir kabilede yaşamının küçük seslerini bastırıyor.

Seks gibi. Tanrım, Maddie ve Hassen çok gürültücü. Onları evimde duyabiliyorum, tekrar tekrar. Gecede birkaç kez. Her gece. Böyle günlerde rüzgarın şiddetli olmasını umuyorum çünkü küçük kulübelerimiz birbirine çok yakın ve bu tür şeyleri duymak beni garip hissettiriyor... ve yalnız.

Pashov'u özledim. Onu çok özlüyorum.

Son birkaç gündür geceleri avcılarla birlikte kalıyor. Her sabah kahvaltıya geliyor, onu besliyorum, şımartıyorum, konuşuyoruz ve bu harika bir şey. Sanki yeniden arkadaş olmuşuz gibi. Bana gününden bahsediyor, Pacy ile oynuyor, sonra gitmesi gerekene kadar beni öpüyor.

ava çıktık. Gece dönüyor ve birlikte akşam yemeği yiyoruz, daha çok öpüşüp kucaklaşıyoruz...

Sonra da diğer avcılarının yanına gitmek için ayrılır.

Yalan söylemeyeceğim, bu gerçekten aklımı karıştırıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Şikayet etmeli miyim? Benim bilmemi istemediği başka bir şey mi var? Kabusları mı? Onun için endişeleniyorum. Onun için endişeleniyorum ve gittiğinde onu şiddetle özlüyorum. Şu anda içinde bulunduğum kulübeyi sevsem de, o burada yokken kendimi evimde gibi hissetmiyorum.

Bunun dışında, Croatoan gerçekten çok güzel. Terk edilmiş şehrin ilk baştaki ürkütücülüğüne rağmen, buraya alışmaya başlıyorum. Taş duvarları seviyorum çünkü sıcağı içeride tutuyorlar. Evin tepesindeki çadırı seviyorum çünkü dumanın dışarı çıkmasını sağlıyor. Yemek hazırlamayı kolaylaştıran küçük mutfak alanını seviyorum. Bulaşık makinesi ya da buzdolabı yok elbette ama uzun bir taş tezgah ve lavabo olarak kullanabileceğim bir leğen var ve bunlar harika. En çok da tuvaletimi ve Pashov'un çömelmek zorunda kalmamam için üzerine yerleştirdiği mindersiz tabureyi seviyorum. Bir evi ev yapan küçük şeylerdir ve bir tuvalet için bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim ama oldum.

Diğerleriyle uzun süre merkezi bir mağara sisteminde yaşadıktan sonra tek başına bir evde olmak biraz garip, ancak kulübenin çatısı güzel bir şekilde ilerliyor ve gündüzleri orada toplanmaya başladık. Havuzun yanında Harlow'un ustalığı sayesinde tamir edilmiş bir pompa var ve artık eriyen kar yerine taze, sıcak su pompalayabiliyoruz. Havuzun kendisi mağaramızdaki eski havuzdan daha sıcak, ama aynı zamanda bir tür akıntıyla besleniyor gibi görünüyor, bu da havuzun bir ucunda çamaşır yıkamayı kolaylaştırıyor ve diğer ucunda yüzenler için suları bulandırmıyor. Ateş yakmak ve toplanmak için yeterince yer var ve

Pacy, Nora'nın ikizleri ve Ariana'nın telaşlı küçük Analay'ıyla birkaç oyun randevusu yaptı. Asha bile bebeklerle takılmak ve oynamak için geliyor ve bebek bakıcılığı yapmasına aldırmiyorum çünkü bu sayede Pacy'yi sürekli izlemek zorunda kalmadan biraz ev işi yapabiliyorum.

Gerçekten, her şey harika. Sayılır.

Sadece ben ve Pashov bir araya gelemiyoruz. Onu bir şekilde kırdım mı? Yoksa sürekli etrafımızda olmaktan sıkıldı mı? Benim için bir baba ve eş olmak istemiyor ve bizi yavaş yavaş rahat bırakmaya mı çalışıyor? Belki... belki de artık beni istemiyordur. Belki de artık aramızdaki bağı hissetmiyor ve kendini kurtarmaya çalışıyor.

Bilmiyorum ve bu beni deli ediyor.

Kürklerimden çıkıyorum ve Pacy'nin sepetine doğru ilerliyorum. Yerler nefis bir şekilde sıcak ve kendi evimde çıplak ayakla dolaşabiliyorum. Bu çok güzel. Bebeği kucağıma alıyorum ve ona bir öpücük veriyorum. "Günaydın, küçük adam."

Kapımın üzerindeki gizlilik perdesinin diğer tarafında biri öksürüyor.

Pashov mu? İçimde bir sıkıntı titreşiyor - neden içeri girmiyor? Burada olmak istemese bile burası onun da evi. Pacy'yi yakınımda tutarak girişe doğru ilerliyorum ve dışarı bakıyorum. Kapının yanındaki çatlaklardan görebildiğim kısa bir deri parçası bana bunun Pashov olmadığını söylüyor ve ben hala uyku tuniğimin içindeyim. Eep. "Kim o?"

"Harrec. İçeri girebilir miyim?"

Pashov'un arkadaşı mı? Giyinmek için aceleyle kürk paletime dönüyorum ve Pacy'yi battaniyelerin üzerine bırakıyorum. "Bir sorun mu var?" Sesleniyorum. Geçmişte Harrec'in gelip ziyaret etmesi alışılmadık bir durum olmasa da, henüz erken. Bir sorun mu var?

Pashov'un bir sorunu mu var? Kalbim biraz daha hızlı atıyor.

"Ateşin başında yaptığınız o lezzetli küçük patatesli keklerden var mı diye bakmak istedim. Kurutulmuş et yemekten bıktım."

Rahatlayarak nefes veriyorum. Sorun değil... Sadece aç ve bekâr. Harrec'in onu besleyecek bir ailesi yok. "Giyinmem için bana iki dakika ver." Sızdıran göğüslerimi bağlayıp en sevdiğim tunik ve taytımı giyiyorum. Pacy huzursuz görünüyor ama başkası için kahvaltı hazırlayamayacağım kadar da sinirli değil. Perdeye doğru ilerliyorum ve onu içeri davet etmek için perdeyi geri çekiyorum. "İçeri gel. Ateşi körüklemem gerek."

Harrec düz karnını sıvazlıyor ve bana gülümsüyor. Omuzlarına kürk bir şal örtmüş ve uzun saçlarını kalın bir örgü halinde bağlamış, içeriye doğru hareket ederken koluna çarpıyor. "Sen iyi bir dışısın, Stay-see."

"Teşekkürler," diyorum sertçe. "Pacy'ye göz kulak olur musun? Ben yemeği hazırlayayım." Ona ya da gelen diğer avcılara yemek pişirmek benim için sorun değil. İnsanları beslemek hoşuma gidiyor.

Pacy'nin emeklediği kürklerimin yanına geliyor ve bebeği kucağına alıyor. Pacy'nin sevinçli kıkırdamasını duyuyorum ve ateşi körüklerken kendi kendime gülümsüyorum. Harrec daha tuhaf kabile arkadaşlarından biri. O bir avcı, ama kendi kanını görünce? Bayılıp ölüyor. Garip bir mizah anlayışı var ama aynı zamanda iyi kalpli ve çocukları seviyor. "Bu ufaklığın peştamalı dağınık," diye anons ediyor Harrec. "Değiştireyim mi?"

"Eğer yaparsan kahramanım olursun," diyorum. Ateş yeniden alevlendiğinde, son dvisti gübresi parçasını mızraklayıp yanmaya devam etmesi için üzerine atıyorum, sonra küçük mutfağıma gidiyorum. Kök sepetimden küçük bir patatesi çıkarıp kemik bıçağımla doğruyorum. Düşünmeden edemiyorum.

Pashov hakkında, yine de. İçime bir zlem ateşi düşüyor ve o geldiğinde kahvaltı keklerini iki katına çıkarmaya karar veriyorum. Eğer gelirse. Tanrım, umarım gerçekten gelir. Harrec'e bakıyorum, bebeğın altını değiştiriyor ve bunu yaparken ona aptalca suratlar yapıyor. "Pashov bu sabah nerede?"

Dostum, bu hiç de sıradan gelmedi. Sakinliğimi korumak için çok fazla.

"Oh, burada olduğumu duyunca eminim yakında burada olacaktır."

şöyle bir baktım. Tuhaf bir şey söyledim. "Nedenmiş o?"

"nk onu kıskandırmaya çalışıyorum tabii ki." Bana sırtıtıyor ve Pacy'yi kollarının arasına alıyor. "Gelip eşiyle flört etmekten ve yavrusuyla oynamaktan daha iyi bir yol var mı?"

Biraz daha hızlı kesiyorum, sinirleniyorum. Mesele bu mu? Flört etmeye mi geldi? "Seni kırmak istemem ama ilgilenmiyorum."

"Oh, bunu biliyorum." Harrec gülerek Pacy ile biraz daha oynar. "Sen benim arkadaşımın eşiisin ve ben asla böyle bir şey yapmam. Ama o bunu bilmiyor."

Neden bahsediyor bu? Çok garip bir rdek. Bir parça kurutulmuş et alıp kıyarken kaşlarımı çatıyorum ama o başka bir şey söylemiyor, sadece Pacy ile oynuyor. Belki de onu yanlış duydum.

Ateşe doğru ilerliyorum ve küçük kekleri yanmış kemik tabağımın üzerine koyuyorum. Ateşe tekrar tekrar kullanılmaya karşı iyi dayanmıyor ama tavam olmadan başka seçeneğim yok. Daha cızırdamaya başlar başlamaz Paşov kapı aralığından içeri bakıyor. "Kek kokusu mu alıyorum?" diye soruyor, yüzünde memnun bir ifadeyle.

Bu sevinç, Harrec'i gördüğünde gürleyen bir kaş çatmaya dönüşür.

Harrec, Pacy'yi dizinde zıplatarak, "Günaydın," diye sesleniyor. "Güzel havamızın tadını çıkarıyor musun?"

Paşov içeri girer ve ateşin yanına gider, gözleri kısılmıştır. "Hava kötü."

"Öyle mi?" diye sordum. "Burada, kanyonda bunu söylemek çok zor." Küçük şehir kar yağışının en kötüsünden yalıtılmış durumda ve görünüşe göre son zamanlarda oldukça şiddetli yağıyor. Tek görebildiğimiz, ara sıra sürüklenen kar serpintileri ve yukarıdaki aralıksız uğultu.

Pashov başını sallayıp ateşin yanına oturuyor. Benimle Harrec'in arasına oturduğunu fark etmedim. Buna biraz şaşırdım ve sinirlendim. Gerçekten arkadaşına ilgi göstereceğimi mi düşünüyor? Tek istediğim o.

İlk pasta hazır, tabağa koyup Pashov'a ikram ediyorum. Şaşırmış görünüyor ama bana minnettar bir gülümseme veriyor, sonra da afiyetle yiyor. Lokmalar arasında Harrec'e bakıyor. "Bugün ava mı çıkıyorsun?"

"Elbette." Harrec, Pacy'nin karnına bir ahududu üflüyor. "Sadece önce karnımı doyurmak istedim."

Pashov homurdanıyor ve sonra bana bakıyor. "Bu iyi. Teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum ve biraz kızaracak gibi oluyorum, ama bir sonraki kek üzerinde çalışmaya başlıyorum, lezzetli pişmesi için biraz yağ sürüyorum. Bölgedeki oyunlardan ve geldiğimizden beri kimsenin metlak görmemiş olmasından bahsediyorlar. Metlakların tamamen yok olmasına aldırmiyorum ve öyle söylüyorum, yine de arada bir küçük bebeğiyle anneyi düşünüyorum.

Sonunda tüm kekler yapıldı ve her iki avcı da beslendi. Pacy huysuzlanmaya başladı ve ben de son pastayı Pashov'a verip bebeği göğsüme yatırdım.

Pashov küçük tabağını yere koyup beni izliyor.

"Aç değil misin?" Harrec tabağa uzanarak sorar. "Bunu alacağım-"

Pashov onun elini tokatlayarak uzaklaştırır. "Bu Stay-see için. Yemek yemedi."

"Hımm," diyor Harrec, yüzünde eğlenerek bir gülümsemeyle.

Pashov'un pastalarından birini benim için ayırmasına şaşırdım ve biraz da etkilendim. Onları çok sever ve düzinelerce yiyebilir. "Sen devam et," diyorum ona. "Bana biraz kurutulmuş et yeter."

Pashov inatla başını sallar. "Bu senin için." Tabağı bana doğru yaklaştırıyor. "Bugün ne yapacaksın?"

"Ben mi?" diye omuz silkiyorum. "Biraz daha dikiş dikeceğim sanırım. Pacy o kadar büyüyor ki tunikleri zor sığıyor ve havalar soğuduğu için onları kürkle kaplamam gerekiyor."

"Yeterince deriniz var mı?"

"İsterseniz size deri getirebilirim," diye gönüllü oluyor Harrec.

Pashov ona sinirli bir bakış daha attı ve ben şaşırdım. Bu ikisi eskiden iyi arkadaştı. Neden Harrec onu iğnelemeyi takıntı haline getirmiş gibi görünüyor?

"Ben iyiyim," diyorum Harrec'e. "Teşekkür ederim." Pashov'a dönüyorum. "Ama ateş için biraz daha gübre talaşı kullanabilirim. Şu anda sonuncusunu yakıyorum."

"Sana biraz toplayacağım," diyor Pashov, eğilip elini dizime koyarak. Göğsümde emzirdiği Pacy'ye bakarken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var.

"Gerek yok," diye araya giriyor Harrec, ayağa fırlayarak. "Kanyonun uzak tarafında koca bir dirtbeak duvarı var. Onların yuvalarını topluyoruz. O kadar çoklar ki kuşlar fark etmiyor ve iyi büyüklükteki bir yuva bütün gün yanabiliyor."

"Dirtbeaks?" Ben soruyorum. "Onlar da ne?"

Pashov yüzünü buruşturarak, "Kötü yemek," diyor. "Bir tanesinin tadına bakmak istemezsin."

"Kimse toprak gagalarını yemeyecek," diyor Harrec eğlenerek. "Biz sadece yuvalarını istiyoruz. İkinize de göstereyim mi? Buradan çok uzakta değil."

"Tehlikeli mi?" diye sordum. Kuş yuvalarından oluşan bir 'duvara' bu kadar yakın olma fikrinden pek hoşlanmıyorum ama tehlikeli olamaz, yoksa biri daha önce bir şey söylerdi, değil mi? Tehlikeli değilse, iyi yakıt olacak bu hasat edilebilir yuvaları görmeyi merak ediyorum.

Ayrıca, bir 'dirtbeak'ın neye benzediğini merak ettiğimi itiraf etmeliyim.

"Kirli Gagalar mı?" Harrec homurdanıyor. "Tehlikeli mi? Pek olası değil."

Pashov'a bakıyorum. Omuz silkiyor, bunun benim seçimim olduğunu belirtiyor. "Onları görmek benim için sorun olmaz," diyorum. "Pacy'yi beslemeyi bitireyim, sonra Asha ona biraz göz kulak olabilir mi diye bakarım."

"Sen çizmelerini ve pelerinini alırken ben de onu ona götürebilirim." Pashov eğiliyor ve bir parmağını Pacy'nin tombul yanağında gezdiriyor. Eli o kadar yakın ki, yarı yarıya göğsüme dokunmasını bekliyorum ama dokunmuyor. Ve tabii ki hayal kırıklığına uğradım.

Taciz edilmek için neler vermezdim.

ASHA oğlumu izlemekten çok mutlu oluyor ve ben iki avcıyla birlikte yola çıkıyorum. Evcil hayvanı Chompy'yi gezdiren Farli de bize katılıyor. Pashov'un yanına koşuyor ve kardeşine sevgi dolu bir bakış atıyor. Pashov ona sarılıp saçlarını okşuyor ve onların sevgisini görünce ruh halim hafifliyor.

Fena bir yürüyüş değil. Kanyonun kıvrımlı, dar vadisinde dolaşıyoruz ve ne kadar derin olduğuna ve yukarıda rüzgârın nasıl uğulدادığına hayret ediyorum ama aşağıda bize neredeyse hiç dokunmuyor. Hava kesinlikle daha soğuk ve yukarıda kasvetli görünüyor ama rahatsız edici değil. Belki de bu acımasız mevsim o kadar da kötü olmayacaktır, eğer kardan korunuyorsak ve yakınlarda yakalayabileceğimiz kolay bir yakıt kaynağı varsa. Kanyon Croatoan'dan uzaklaşarak birkaç farklı yöne doğru kıvrılıyor. Biz yürürken Harrec "Solda kalın," diye talimat veriyor. "Eğer ayrılırsanız, arkanızı dönün, sağ elinizi duvara koyun ve onu takip ederek vee-lage'a geri dönün."

"Anladım," diyorum ve hızımı artırıyorum. Ayrılmak gibi bir niyetim yok. Kimse gözümün önünden ayrılmayacak. Chompy bile.

Yaklaşık on beş dakika yürüdükten sonra kuş sesleri duymaya başladım. Sadece bir ya da iki değil, düzinelerce. Yüzlerce. Son gittiğim hayvanat bahçesindeki kuş evinin sesine benziyor, birbiri ardına gelen gaklamalar, o kadar yüksek ki tepemizde uğuldayan rüzgâr bile sesini bastıramıyor.

Pashov'a biraz daha yaklaşıyorum ve elimi tuniğinin üzerine koyuyorum. Koluyla belimi sarıyor ve bana gülümsüyor ve gerginliğimin bir kısmı azalıyor.

Bir ton gürültü olmasına rağmen, toprak gagalarının görüntüsüne hala hazır değilim. Yan kanyona girdiğimizde, sanki onlardan oluşan bir duvara çarpmış gibi oluyorum. Kuş dışkısı kokusu yüzünüze çarpıyor ve gaklama ve ötme sesleri daha da yükseliyor. Yerden tavana kadar

Kanyonun buzlu duvarlarından birinde, kabarık beyaz kuşlar yarıklara ve sığ kaya dudaklarına yuva yapıyor. Binlerce yuva olmalı, hepsi üst üste yığılmış, duvarı kaplıyor. Yuvaların yaklaşık üçte biri boş, dolu olanlarda ise kahverengi üçgen gagalı, şişman, sevimli görünümlü kar beyazı tüy yumakları yaşıyor. Her kuş yuvasının üzerine çömelmiş, ara sıra tüylü kanatlarını sallayarak komşularına sesleniyor.

"Çok tatlılar," diyorum diğerlerine. "Nasıl oluyor da onları yemiyoruz?" Yani, sevimli oldukları için sorun ettiğimi sanmıyorum, ama bu kadar çok kuşun tünemesi ve birkaçını güveç kabına atmak istememek bana garip geliyor.

Farli yüzünü buruşturur.

Pashov tekrar, "İyi bir yemek değil," diyor. "Yuvalarına daha yakından bakın."

Bakıyorum ama neye bakmam gerektiğinden emin değilim. Yuvalar çamurdan yapılmış gibi görünüyor ve kanyon duvarının kenarında mükemmel küçük kaplar oluşturuyor. Tam ne aramam gerektiğini soracaktım ki bir kuş kanat çırpıp yuvasına geldi. Küçük gagasında büyük ve yuvarlak bir şey var, taşıyabileceğinden çok daha büyük ve düz bir şey.

Bir an sonra bunun bir dvisti gübresi olduğunu fark ediyorum. Çenem düşüyor. Kuşun yuvasına uçup küçük gagasıyla böreği parçalamaya başlamasını ve yuvasını ancak kuş kakası ve dvisti kakası karışımı olabilecek bir şeyle güçlendirmesini izliyorum.

Çok güzel. Bu bir pislik yuvası değil. Bu bir bok yuvası. "Bu kokuyu açıklıyor," diyorum belli belirsiz.

Paşov bana tekrar, "Yemek için iyi değiller," diyor. "Açlıktan ölmek üzereyken yenebilir ama etinin tadı kötüdür.

Ancak yuvalar uzun süre yanıyor."

"Anlıyorum. Yine de dolu bir yuvayı almaktan nefret ederim." Çağırın, kanat çırpın kuşlardan oluşan duvarı inceliyorum. Tanrım, onlardan gerçekten çok fazla var. "Nasıl oluyor da sadece bazıları kullanılıyor?"

Harrec, "Kirli gagalar ömür boyu çiftleşir" diyor. "Dişi bir yumurta bırakır ve erkek onu örter. Dişi onu besler."

"Zavallı dişi kuşlar, hep erkekleri beslemek zorunda kalıyorlar," diye takılıyorum. "İşte size iyi bir benzetme." Üçü de bana boş boş bakınca boğazımı temizliyorum. "Peki eş yoksa ne olur?"

Harrec omuz silkiyor. "Yumurta çatlamaz."

Oooh. "Yani dişinin eşi olmadığı için boş yuvalarda bir sürü yumurta olabilir mi?"

Pashov bana spekülatif bir bakış attı. "Sizin için kontrol etmemi ister misiniz?"

Tanrım, hiç yapmadım. Yumurta dünyada en sevdiğim yiyecek. "Yapabilir miyiz? Yani, terk edilmiş bir yuvada bir tane varsa, muhtemelen donmuştur, ama çözebilirim." Sonra da çırpın. Ya da kızartırız. Ya da patatesli ve etli bir kiş pişirmek için kullanabilirim... ve şimdi ağzımın suyu akıyor.

Arkadaşım sertçe başını sallıyor. "Sana bir yumurta ve yuva bulacağım."

"Eski yuvalar en altta," diye söze karışıyor Farli. "Yukarıya bakmanız gerekebilir."

Harrec homurdanır. "O benim kadar yükseğe tırmanamaz. Senin için bir yumurta getireceğim, Stay-see."

Pashov ona kara bir bakış fırlatır. "Yapmayacaksın. O benim eşim ve ona bir yumurta getireceğim." Harrec'i işaret ediyor. "Üstten."

Duvara bakıyorum. "Beyler? Bu biraz yüksek. Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

Ama iki adam beni görmezden geliyor, kendi garip sidik savaşlarına kilitlenmişler. Birbirlerine bakıyorlar, Harrec'in ifadesi meydan okuyor, Pashov'un ki ise kızgın.

"Yukarıdan mı?" Harrec tekrarlar.

Pashov, "En tepeye kadar," diye kabul eder ve ileri atılır.

Farli'ye tedirgin bir bakış fırlatıyorum ama o sadece gözlerini deviriyor. O endişelenmiyorsa, sanırım ben de endişelenmemeliyim.

Pashov'un kuş duvarına doğru fırlamasını izliyorum. Uçup gitmelerini bekliyorum ama sadece ciyaklıyor ve kanatlarını çırpıyorlar. Ya onunla dövüşecekler ya da geri çekilmek için çok tembeller. Pashov bana sırtıyor ve belli ki ikincisi olduğunu düşünüyor. Belki de haklıdır ve kuşlar zararsızdır. O bilirdi.

Biraz rahatladım. Pashov eğlenmeyi sever ama işlerin çok ileri gitmesine izin vermez.

Tırmanmaya başlıyor, her eli kayaya sabitleniyor, sonra vücudunu yukarı çekiyor. Cüssesine göre şaşırtıcı derecede zarif ve hareket ederken kuyruğunun ileri geri sallanışını izliyorum. Pashov çevik ve uçurumdan hızla yukarı tırmanıyor, ulaşabildiğim yerin birkaç metre yukarısındaki ilk yuvaya doğru ilerliyor. Yuva boş, içinde çömelmiş, kızgın bir kuş yok ve onu duvardan indirip yere fırlatıyor. "Yumurta yok."

Farli yuvayı almak için ilerliyor, yaklaşırken kuşların öfkeli seslerinden ürküyor.

Harrec ellerini ağzına götürür. "Tepeye tırman, aptal! En yeni yuvalar orada!"

Pashov'un kuyruğu kızgınlıkla daha sert sallanıyor ama tırmanmaya devam ediyor. Ben izlerken, ellerinden biri dolu bir yuvaya yaklaşıyor ve kuş öfkeyle ciyaklayarak elini gagalıyor.

Tutamakları değiştirdiğinde "Dikkatli ol," diye sesleniyorum. "Belki de bu kötü bir fikirdir." Duvardaki bakış açısından beni duyup duymadığını bilmiyorum. Dırdırcı ya da oyunbozan olmak istemiyorum ama aynı zamanda dostumun tırmanışını izliyorum ve endişem artıyor. Belki de sadece yükseklik korkumdan, ama tırmanıyor... gerçekten yükseğe. Ve bu kuşlar gerçekten çok sinirli. Bir diğeri tırmanırken onu tersliyor ve bir diğeri de kuyruğundan bir ısırık almak ister gibi görünüyor. Bunlar da sadece yuvadakiler. Kanyonun tepesinde tüneyenlerden bazıları gelip saldırmayı akıl ederse işler çirkinleşebilir.

Arkadaşım şu anda yerden en az yirmi metre yüksekte. Kuşlar kızgın, öfkeli ötüşleri kulakları sağır ediyor. Bazıları havalanmaya başlıyor ve bir tanesi Pashov'un sırtına konuyor, bu da Harrec ve Farli'den bir kahkaha, benden ise dehşetli bir soluk getiriyor.

Birdenbire artık yumurta istemiyorum. Bu hiç güvenli gelmiyor. Tek istediğim Pashov'un kolunu belime dolayabilmesi ve benim de ona dokunup gülümseyebilmem. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Daha yükseğe!" Harrec çağırıyor. Onu tokatlamak istiyorum.

Pashov bir sonraki boş yuvaya ulaşır ve omuzları biraz hareket eder. Havada bir şey tutuyor; büyük, yuvarlak ve narin benekli bir kahverengi. Bir yumurta.

"Harika, şimdi aşağı in," diye fısıldıyorum. Şimdiye kadar otuz metre yükselmiş olmalı. Bundan yoruldum. Bundan hoşlanmıyorum.

Ben korkuyla izlerken, Pashov yumurtayı tuniğinin ön kısmına sokuyor. Yuvayı sırttan alıp aşağıdaki Farli'ye fırlatıyor. Yine de aşağı inmek yerine, ayaklarını bir kaya sırtı boyunca hareket ettiriyor, aşağı inmek yerine yana doğru tırmanıyor. Yakındaki boş bir yuvaya doğru ilerliyor. İçine uzanıyor ve sonra bir başka yumurtayı havaya savuruyor. Dudaklarım eğlenerek seğiriyor. Gösteriş.

Yukarıdan bir kuş geliyor. Havaya kaldırdığı eline saldırıp yumurtayı yere düşürüyor. Pashov'un dışa doğru eğilip yumurtayı yakalamaya çalışmasını ağır çekim netliğinde izliyorum-

-Sadece duvara tutunmasını tamamen kaybetmek için.

Sonra geriye doğru kanyonun zeminine düşüyor ve ben çığlık atıyorum. Bu benim en kötü kabusumun tekrar hayata geçmesi.

Onu tekrar kaybedemem, değil mi? Lütfen, hayır.

Farli, Harrec ve ben hepimiz ileri atılıyoruz ama zamanında yetişemeyeceğiz. Pashov mide bulandırıcı bir gürültüyle sırt üstü yere düşüyor ve sonra hareketsiz yatıyor.

Boğazımdan bir hıçkırık kaçıyor ve kendimi onun yanına atıyorum. "Pashov! Pashov!" Elimi yüzünde gezdiriyorum. Gözleri kapalı, vücudu hareketsiz ve dünyam yeniden sona eriyormuş gibi hissediyorum. Tuniğinin önünü tutup dehşet içinde onu sarsıyorum. "Pashov!"

Gözleri açık.

Pashov bana yavaşça gülümsüyor ve yüzümü kavrayarak öpmek için ağzımı kendine doğru çekiyor.

Ne. Ne. Sikeyim.

Farli ve Harrec kahkahalara boğulurken ben hem rahatlamış hem de şok olmuş bir şekilde geriye çekiliyorum. Pashov da sırtıyor. "O kadar da büyük bir düşüş değil," diyor bana.

Korkum yerini kör edici bir öfkeye bırakıyor. Bunun komik olduğunu mu sanıyor? Parmaklarımı yumruk yapıp omzuna yumruk atıyorum.

Omuz silkiyor, sırtıyor. "Kızma, Stay-see-"

Kızmayacak mısın? Bir yumurta için hayatını tehlikeye attı ve ben yine neredeyse arkadaşımı kaybediyordum ve herkes gülüyordu ve bu onlara komik mi geliyordu? Ona tekrar yumruk atıyorum ve sonra ona vurmayı bırakamıyorum. Sert vuruşlar değil.

-Ellerim küçük ve gücüm bok gibi ama çığlık atmaya başlamadan ve bir bıçak kapıp şu anda böyle bir pislik olduğu için onu hadım etmeden önce bunu sistemimden çıkarmam gerekiyor.

Pashov tekrar, "Kal-gör," diye yatıştırır. "Her şey yolunda."

"Hiç de iyi değil," diyorum, sözlerimi tokatlarla noktalarak. "Sen bir pisliksin." Sarsılarak ayağa kalkıyorum ve suçlayıcı bakışlarımı hâlâ gülmekte olan Farli ve Harrec'e çeviriyorum. "Hepiniz pisliğin tekisiniz!"

Chompy bana geçiriyor.

Bu kadar yeter. Ben gidiyorum. Kendimi hüsrana uğramış, dehşete düşmüş ve endişe dolu hissediyorum ve bunda hiç mizah göremiyorum. Aslında ağlamaya başlamak üzereyim ve yapmak istediğim en son şey yüzlerine hüngür hüngür ağlamak. Bu yüzden topuklarımın üzerinde dönüp gidiyorum.

"Evinin yolunu bulmak için parmaklarını sağ duvara koymayı unutma," diye sesleniyor Harrec arkamdan, eğlenerek.

Ona kuşu vurdum ve yürümeye devam ettim.

"Kal-gör?" Pashov peşimden koşuyor ve kolumu tutuyor.

Dokunuşunu omuz silkerek uzaklaştırıyorum. "Beni yalnız bırak. Şu anda seninle konuşmak istemiyorum."

"Delirdin mi?"

Oh, yılın yetersiz ifadesi. "Çok öfkeliyim."

PASHOV

Arkadaşım son birkaç dakika içinde, onu tanıdığımdan beri hiç kullanmadığı kadar çok insan küfürlü kelime kullandı. Bu "lanet" kelimesini biliyorum. Çok öfkeli bir kelime. Geçmişte sadece birkaç kez kullanmıştı; bir kez kökleri doğrarken parmağını kestiğinde, bir kez de Pacy doğarken.

Bunu hatırlıyorum. Memnuniyetle, dostumun peşinden koşuyorum. Bunu onunla paylaşmak istiyorum.

Ama Stay-see uzaklaşıyor, küçük sırtı öfkeden kaskatı kesilmiş. Omuzları titriyor, hayır, bekle. Bu titreme değil. Ağlıyor. Acı çekiyor.

Aynı derecede şaşkın olan Harrec ve Farli'ye dönüyorum. "Ben ne yaptım ki?"

Farli omuz silkiyor, yuvalar kollarında. "Kendine zarar vermenden endişeleniyor."

"Pfft. Şu küçük damlanın üzerinden mi?" Nefesim kesildi ve kaburgalarım çatırdadı ama çok daha kötülerinden de düştüm. Panik yapacak bir şey yok.

Ve yine de Stay-see üzgün. Çok üzgün. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemişim. Şaşkınlıkla, kanyondan çıkarken arkasından bakakalıyorum.

"Ee?" diye soruyor kız kardeşim.

Ona bakmak için döndüm. "Peki ne?"

"Gidip özür dileyecek misin?" İki yuvayı kollarında hokkabazlık yaparak, Chompy dişleriyle birini yakalamadan önce dönerek uzaklaşıyor.

Öyle miyim? Donmuş yumurtayı tuniğimden çıkardım. Hala bütün, kaya gibi sert ve soğuk havada kaskatı donmuş. Stay-see memnun olacak...sanırım. Bunu onun için aldım. Tek istediğim eşimi gülümsetmektir. Evet Pashov, tekrar senin eşin olmak istiyorum dedirtmek. Lütfen kürklerime geri dön. Ama söylediği kelimeler bunlar değildi.

Çok sinirliyim.

Onun üzülmesini istemiyorum. Gülümsemesini ve öpücüklerime aç olmasını istiyorum.

Harrec yerden bir şey alıp bana uzattı. Bu diğer donmuş yumurta. "Eşinin peşinden git," dedi bana. "Aptallığı bırak."

"Aptal gibi mi davranıyorum?" Şaşırarak yankıladım.

"Öyle değil mi? Eşini öpmen gerekirken burada bizimle konuşuyorsun." Farli'nin elinden yuvalardan birini alıyor, yumurtayı içine bırakıyor ve sonra sırtarak ikisini de bana uzatıyor. "Git ve ona onu özlediğini ve kürklerine götürmek istediğini söyle. Avcı mağarasındaki herkes senin horlamandan bıktı. Eşinin yanına dönmelisin."

"Eğer beni kabul ederse," diyorum, kuşkuyla.

Farli gözlerini devirir. "Aptal olma kardeşim. Stay-see senin için endişelendiği için üzgün. Umurunda olmasaydı bu kadar endişelenmezdi. Git peşinden git." Ablam bir an düşünüyor ve hemen ekliyor, "Ve ona güzel olduğunu söyle."

"Güzel mi?"

"Bir kadın kendisine çekici olduğunun söylenmesinden hoşlanır," diye sanki uzmanmış gibi ders veriyor kız kardeşim bana. "En son ne zaman Stay-see'ye onun güzel olduğunu düşündüğünü söyledin?"

Sanırım... ve son zamanlarda ona bunu söyleyip söylemediğimi hatırlamıyorum. Homurdanarak onaylıyorum; belki de Farli haklıdır. İki donmuş yumurtayı yuvaya koyup kolumun altına sıkıştırıyorum. "Ama ne-"

Farli beni işaret ediyor. "Çok fazla düşünüyorsun. Sadece git!"

Ben yaparım. Dönüp Stay-see'nin peşinden kanyondan aşağı koşuyorum. Artık gözden kayboldu, bu da muhtemelen hızlı adımlarla -hışım!- vee-lage'a doğru yürüdüğü anlamına geliyor.

Birkaç dakika sürüyor, ama sonunda vadide tek başına yürürken onun kaskatı kesilmiş küçük sırtını görebiliyorum. Çok küçük ve kaybolmuş görünüyor, dostum. Bu kadar yalnız olduğu için içimde bir mutsuzluk hissediyorum. Yanında olup onu rahatlatmalıydım. Stay-see belli ki bir şeyden korkuyor ve mutsuz ve bu benim hatam.

Onu tekrar gülümsetmek istiyorum.

Ayrıca vee-lage'a geri dönmek için yanlış yöne gidiyor. Bu düşünce beni gülümsetiyor çünkü eşim o kadar korunaklı ve korunuyor ki bir kanyonda bile yolunu bulamıyor. O anda, avlanma, yürüyüş yapma ya da kaybolma konusunda asla endişelenmesine gerek kalmayacak kadar ona her zaman bakılacağına yemin ediyorum. Onu dünyadan koruyacağım.

Ama önce ağlamasını durdurmalıyım.

Bir dakika düşünüyorum, sonra arkasından yaklaşmaya başlıyorum, adımlarım yavaş ve sessiz. Burada, vadide fazla kar yok - garip, çünkü topraklarımızdaki vadilerin çoğu hızla karla dolar. Ama burası, rüzgârın ve karın en kötüsünü dışarıda tutan yüksek dudak tarafından

korunuyor ve bugün ben

bunun için minnettarım. Kayalık zeminde kar olmaması, ayak seslerim çıtırdamadan sessizce hareket edebileceğim anlamına geliyor. Ona gizlice yaklaşıyorum ve hareket ederken sallanan arka tarafını izliyorum.

Ve sonra onu aldım.

Stay-see kanyonda yankılanacak kadar yüksek bir cıglık attı. Etrafında zıplıyor ve bana inanmaz bir bakış atıyor. "Bu da ne, Pashov!?"

Oh, yine o lanet kelime. Çok kızgın. Belki de bu bir hataydı. Omuz silkiyorum, hareketlerimi değiştirmeye çalışıyorum. "Kendime engel olamıyorum. Kuyruğunun olmayışı beni büyülüyor."

Yüz ifadesi değişiyor, yumuşuyor. Öfkeyle yanaklarını sıvazlıyor. "Şu anda sana çok kızgınım. Şirin olmaya çalışma bile."

Şirin mi oluyorum? Tekrar yürümeye başladı ve ben de onu takip ettim. "Bana neden kızgın olduğunu söyle, Stay-see."

Beni görmezden geliyor, hala geçmeye çalışıyor.

"Benimle konuşmayacak mısın?" Tekrar yalvarıyorum. "Neyi yanlış yaptığımı söyle ki düzeltebileyim?"

"Şu anda konuşmak istemiyorum," diyor Stay-see, boğazında boğuk bir sesle, sanki yeniden ağlamaya başlayacakmış gibi.

Onun mutsuzluğu içimi parçalıyor. Aynı zamanda beni hayal kırıklığına uğrattıyor, çünkü bana hiç söylemezse yanlış yaptığım şeyi nasıl düzelteceğimi nasıl bilebilirim? Beni kendinden uzaklaştırmaya mı çalışıyor? Başka bir eş aramam için mi? Böylece başka biriyle birlikte olabilir...

Harrec gibi biri mi?

Kıskançlık içimi kemiriyor, sert ve acımasız bir yoğunlukta. "İşe yaramayacak," diye ilan ediyorum, aniden öfkelenerek. "Bekleyeceğim"

sen."

Tekrar dönüyor. "Beni mi bekleyeceksin? Sen neden bahsediyorsun?"

"Beni yatağına davet etmeyeceksin. Eşin olmama izin vermiyorsun. Beni uzaklaştırıyorsun. Fark etmez." Ellerimle havada bir kesme hareketi yapıyorum. "Anılarımın geri gelmesini bekliyorsun ama onlar benim kim olduğumu değiştirmiyor. Seni seven bir eş olduğumu değiştirmiyorlar. Sana baktığımda nasıl hissettiğimi değiştirmiyorlar."

Stay-see bana bakıyor. "Peki sen bana baktığında ne hissediyorsun?"

Ona doğru ilerliyorum. Ona dokunma dürtüsü çok baskın. Yüzünü okşamak, saçlarını okşamak istiyorum. Parmaklarım tepki olarak seğiriyor ve elimi sıkıca kavrayıp kalbimin üzerine bastırıyorum. "Sen gülümsemedikçe ben bir bütün değilmişim gibi. Sanki yaklaştığında güneşler doğuyormuş gibi. Sanki sana dokunmaktan ve zevk iniltilerini duymaktan daha tatlı bir şey yokmuş gibi." Tereddütlü gülümsemesi üzerine devam ediyorum. "Seni oğluma sarılırken gördüğümde sevinç duymak için anılara ihtiyacım yok. Sikimi içine sokmaktan daha güzel bir duygu olmadığını bilmek için anılara ihtiyacım yok. Bu dünyada senin gülümsemen ve kalbin dışında hiçbir şeye ihtiyacım yok, Stay-see. İşte bu yüzden beni geri davet edene kadar bekleyeceğim. Yirmi mevsim sürse de bekleyeceğim."

Kafasını küçük, şaşkın bir şekilde sallıyor. "Seni anlamıyorum. Eğer beni söylediğin kadar çok seviyorsan, neden köye varır varmaz beni ve Pacy'yi terk ettin?"

"Sen söylediğin için mi?" Şimdi benim de onun kadar kafam karıştı. "Beni eşin olarak kabul etmeye hazır olmadığını söylemiştin. Hafızamı geri kazanana kadar olmaz." Küçük bir el sallama hareketi yaptım.

Başımı. "Bekle-gör, seni istemediğin bir şeye asla zorlamam. Bekleyebilirim."

Elini ağzına bastırıyor. "Aman Tanrım." "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Çok aptalım."

"Sen aptal değilsin. Sen harikasın-"

Kendini kollarıma atıyor ve boynuma yapışıyor. Ağzı benimkini arıyor ve ben de eşimin yuvarlak poposunu yakalamak için içinde donmuş yumurtalar olan yuvayı bir kenara fırlatıyorum. Onu kendime doğru çekiyorum ve öpüşürken onu yakın tutuyorum, dillerimiz birbirine karışıyor.

"Bu beni tekrar eşin olarak kabul edeceğin anlamına mı geliyor?" Şiddetli, ısıran öpücükler arasında soruyorum.

Hızla başını sallıyor ve beni tekrar öpüyor, sonra alt dudağımı öyle bir ısırıyor ki sikim acıyor. "Beni istemediğini sanıyordum. Bu yüzden gittin."

İnledim. "Seni istemeseydim, Harrec sana her ilgi gösterdiğinde bu beni neden bu kadar çıldırtırsın?" Tuniğini yırtıyorum, göğüslerinin altındaki düğümden tutup kapatıyorum.

Beni şaşırtarak güldü. "Seni kıskandırmaya çalıştığını söyledi. Nedenini anlayamadım. Sanırım o da bizi tekrar bir araya getirmek istiyor." Eğiliyor ve dilinin ucunu alt dudağımda gezdiriyor. "Bu çok tatlı."

"Tek istediği bu olduğu sürece," diye homurdanıyorum, kendimi sahiplenmiş hissederek. Bu benim dişim. Benim eşim. Ve onu tekrar sahiplenmek için yeterince uzun süre bekledim. Tuniğini açarken bile onu derinden öpüyorum.

Nefes nefese bana sarılıyor, etrafına bakıyor. "Diğerleri, birileri bizi görecek."

"Vee-lage'a dönmek için yanlış yoldan gittin," diyorum ona, ağzımı boynuna bastırarak. Burada çok yumuşak, çok tatlı. "Yeterince gürültü yaparsan uzak durmaları gerektiğini anlarlar."

Şok olmuş kıkırdaması bana bu düşünceden hoşnut olmadığını söylüyor. Elimi kıyafetlerinin arasından kaydırıp dolgun ve lezzetli göğüslerini buluyorum. Dokunuşumla inliyor ve öpücükleri daha ateşli bir hal alıyor.

Onu benim yapacağım, tam burada, kanyonun tabanında.

Bu fikir o kadar hoşuma gidiyor ki hemen dizlerimin üzerine çöküyorum. Stay-see şaşkınlıkla ciyaklıyor ama onu benimle birlikte aşağı çektiğimde itiraz etmiyor. Çıplak tenini öpmeye devam ediyorum, hararetle önce onun, sonra da benim taytımın bağlarını çözüyorum.

"Tam burada mı?" diye soruyor usulca.

"Tam burada," diye kabul ediyorum. "Seni sonsuz günler boyunca bekledim. Senin içinde olmaya açım. Yeniden bir olmamız için."

Eli yüzümü okşuyor. "Ben de."

Ağzım bir anda onunkinin üzerinde, dilim pürüzsüz ve yumuşak olanın üzerinde kayıyor. Eşimle ilgili her şey yumuşak ve nazik ve bu beni açlığın yanı sıra şiddetli bir korumacılıkla dolduruyor.

Bir sonraki anda taytını indiriyor ve serbest kalan bacağına kalçama doluyor. Onun sıcaklığına gömülüyorum, ne kadar mükemmel, ne kadar inanılmaz hissettirdiğine hayret ediyorum.

Nefes nefese kaldı, gözleri kocaman oldu. Sikimin etrafında kendini sıkı hissediyor, amcığı sıcaktan kayganlaşmış ve benim için hazır. "Benim

dostum," diye hırslıyorum şiddetle. "Benim Stay-see'm."

"Senin." Altımda titriyor, tenime dokunmak için çaresizmiş gibi giysilerimi yırtıyor. "Hepsi senin!"

Tekrar içine giriyorum, sikim derinlere gömülüyor, mahmuzum kıvrımları boyunca kayıyor. Bunu yaparken çığlık atıyor ve ben de eğilip ona bir öpücük daha veriyorum. "Seni sertçe alacağım, dostum," diyorum ona. "Sert ve hızlı."

Başını sallıyor, hevesli.

Ona bir kez daha vuruyorum ve hızlı, kararlı hareketlerle pompalamaya başlıyorum. Sanki onun izni beni özgürleştirdi, aynı zamanda kontrolümü de çaldı. Tekrar tekrar içine giriyorum, Stay-see'nin küçük çığlıkları beni ateşliyor. Ona hızlı bir vahşilikle sahip çıkıyorum ve amcığı sikimin etrafında sertçe kenetlenmeye başladığında, zevkini haykırırken neredeyse acımasız bir tatmin hissediyorum.

Benimki ancak birkaç dakika sonra geliyor.

Daha sonra küçük elleri ve soğuk parmaklarıyla yüzümü okşuyor, sanki az önce yaptıklarımıza hayret ediyormuş gibi. Ağzında mutlu bir gülümseme beliriyor ve ben de tembel ve memnun hissederek cömert göğüslerine bir öpücük konduruyorum. Elleri yeleme gidiyor ve saçlarımla oynuyor, sonra kırık boynuzuma dokunuyor. "Az önceki düşüşün sana zarar vermediğinden emin misin?"

"Hiç de değil. Yine de sizi korkuttuğum için üzgünüm."

"Sadece düşündüm ki... Her şey yeniden oluyor sandım." Altımda titriyor. "Seni bir kez daha kaybedeceğimi sandım."

"Asla. Benden asla kurtulamayacaksın." Kollarımı gövdesine sıkıca sarıyorum. "Her gün kendimi senin içine öyle bir gömeceğim ki khui'n selamlarını gönderecek."

Kıkırdıyor, parmak uçları kaşlarımın üzerinde geziniyor. "Her gece kürklerimin içinde olduğun sürece benim için sorun yok."

"Her gece," diye kabul ediyorum. Elimi poposunun altına kaydırıyorum ve etin soluk kıvrımını okşuyorum. "Burada kuyruk yok," diye mırıldanıyorum, arka tarafını okşayarak.

Altımda hareketsiz kal. "Sen... hatırladın mı?" "Neyi hatırladım mı?" Ona baktım.

Yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirliyor ama hemen kayboluyor. "Hiçbir şey. Sanırım o kadar da önemli değil."

"Daha önce bir şey hatırladım," diyorum ona. "Pacy doğarken 'sikiş' kelimesini kullandığını. Ve onun doğum hikâyesini paylaştığında bana bundan bahsetmemiştin."

Gülümsemesi genişliyor. "En hanımefendi anım değildi. Bunu gerçekten hatırladın mı?"

Başımı salladım. "Evet. Eğer bana karşı sabırlı olursan, anılarının zamanla geri geleceğini düşünüyorum."

"Elbette," diyor ve yumuşak parmak uçlarıyla ağzıma dokunuyor. "Sen ve ben sonsuza dek birlikteyiz."

Bu kulağa çok hoş geliyor. "Katılıyorum."

Memnun bir şekilde iç çekiyor. "Ve keşke sonsuza dek burada, böyle kalabilseydik."

Poposunu tekrar sıkıyorum. "Bunu ben de isterdim, eşim, ancak eşini ve oğlunu bir yumurta yapman gerekiyor."

"Yumurta mı?" Kaşları birbirine yaklaştı. Sonra o kadar hızlı oturuyor ki neredeyse başı benimkine çarpacak. "Aman Tanrım. Yumurtaları mı kurtardın?"

"Donmuşlar ve kabukları sert," diyorum ona, yumuşak bedeninin üzerinden yuvarlanarak. Sırt üstü uzanıp pantolonumu bağlıyorum ve sikimi tekrar giysimin içine sokuyorum. "Senin için iki tane var."

Onun sevinç çığlıkları beni ayak parmaklarıma kadar ısıtıyor.

EPILOG

STACY

İki ay sonra

“Da da da da!” Pacy elleri ve dizleri üzerinde zıplıyor, kuyruğunu sallıyor. Odanın diğer ucunda, dostum yere oturuyor, Bağdaş kurmuş. Parmaklarını oğluna doğru sallayarak öne gelmesini işaret eder.

"Yapabilirsin, Pacy," diye sesleniyor Pashov. "Da Da'ya gel." İngilizce kelimeyi -ya da onun piçleştirilmiş bir versiyonunu- kullanıyor, çünkü Pacy bunu çok sayıda yutulmuş hecesi olan sa- khui 'baba' kelimesinden daha kolay söyleyebiliyor gibi görünüyor.

Bebek bir ayağını yere koyar, sonra diğerini, poposu havada kıpırdanır. Sonra dik duruyor. Ateşte yavaş yavaş pişerken yumurtamı karıştırıyorum. Bitmek bilmeyen denemelerden sonra donmuş dirtbeak yumurtalarını pişirmenin en iyi yolunu buldum: üstünü açıp kendi kabuğunda çırpmaya bırakıyorum, ara sıra karıştırıyorum. Bu şekilde dağ gibi mükemmel, lezzetli çırpılmış yumurtalar elde ediyorum ve biraz patatesle inanılmaz iyi gidiyor ve kurutulmuş etten sıkıldığımda en sevdiğim yemek oluyor. Pashov

Ama o daha çok et parçaları ve köklerle bezenmiş bir omlet yemeyi tercih ediyor. Yiyecek çok şeyin olduğu ama çoğunun kurutulmuş, tütsülenmiş et olduğu bu acımasız mevsimde akıl sağlığımı korumama yardımcı oldular. Avcılar hava kötüleşmeden önce depomuzu olabildiğince doldurdular ve kadınlar çok fazla patates hasadı yaptı ve şimdi aşağıdaki küçük kuytumuzda rahat bir şekilde yukarıdaki kar fırtınalarını atlatıyoruz. Dondurulmuş yumurtalarla dolu bir depom var ve hepimiz onları uzun süre saklamak için son derece dikkatli davranıyoruz. Ne de olsa bu acımasız mevsimi iyi geçirmeliyiz ve erkekler sadece kar yağmadığı günlerde avlanmaya çıkıyor. Çoğu gün nefes almayı zorlaştıracak kadar soğuk ve gökyüzü çürük gibi görünecek kadar karanlık olduğu için avcılar çoğu zaman bizimle birlikte evde kalıyor.

Yemekler biraz monoton olsa da buna aldırmıyorum çünkü Pashov'un bütün gün yanımda olmasından keyif alıyorum. Şu anda olduğu gibi oğlula kaliteli zaman geçiriyor.

Pacy küçük kollarını uzatır ve önce bir ayağının, sonra diğerinin üzerinde yalpalayarak ilerler.

Nefesimi tutuyorum. "O-"

Pashov gururla, "Onda var," diyor ve Pacy'nin öne çıkmasını işaret ediyor. "Yapabilirsin ufaklık."

"Da da!" Pacy sendeleyerek ilerliyor. Pashov'un kollarına düşmeden önce sadece birkaç adım atabildi, ama dostum gülerek onu yakaladı ve sanki oğlum gelmiş geçmiş en büyük başarıyı elde etmiş gibi onu havaya fırlattı.

"Bunu gördün mü?" Pashov, Pacy'nin kahkahaları arasında bana soruyor. "Bu sefer üç adım."

"Yakında sokaklarda bir aşağı bir yukarı koşacak," diyorum sesimde gururla. Küçük oğlum çok zeki. Bir şey bilmiyorum

Bebekler hakkında çok şey biliyorum ama bana öyle geliyor ki o her zaman kabiledaki diğer yavrulardan biraz daha önde. Ya da belki de bu sadece benim anne tarafımın konuşmasıdır. Her neyse, zeki küçük Pacy'mle gurur duyuyorum.

Pashov bana sırtlıyor ve Pacy'yi yavaşça yerine bırakıyor. Bebek hemen tekrar ayağa kalkmaya çalışıyor ve babasına uzanıyor.

Yumurtayı ateşten almak için bir çift kemik maşası kullanırken, "Acele edip yesen iyi olur," diye onu uyarıyorum. "Josie birazdan burada olur ve hamileliğinden beri yumurta aşeriyor."

"Ona bir tane daha pişirebilirsin," diyor dostum tembelce, oğlumu kucağına alıp bana şu anda aklındaki tek şeyin kahvaltı olmadığını söyleyen ateşli bir bakış fırlatarak. Pacy'yi Hemalo'nun kısa süre önce onun için yaptığı oyun parkına taşıyor - oynaması için güvenli bir alan oluşturmak üzere birbirine kenetlenmiş bir dizi mahremiyet perdesi- ve yanıma geliyor. Boynuma sokuluyor ve elleri kıçımda geziniyor.

"Bu sabah oynak," diye takılıyorum, nefes nefese. Ben de hissediyorum.

"Sadece eşimin onun için aldığı hediyeği gördüğünde nasıl tepki vereceğini hayal ediyorum," diye dalga geçiyor, kulağımı ısırtıyor ve vücuduma zevk titreşimleri gönderiyor.

"Hediye mi? Ama tatil gelecek aya kadar değil." Kabile olarak bunun hakkında zaten biraz konuşmuştuk ve geçen yıl bu tatil acımasız sezonu o kadar güzel bir şekilde böldü ki Claire şimdiden uzun karlı haftalar boyunca heyecan verici şeyler yapmak için günler ve günler süren aktiviteler planlıyor.

"Biliyorum. Ama senin yemen için daha fazla bekleyemem." "Ama senin yemeğin-"

"Bekleyebilir."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yürüyen, konuşan midemin yemeği bir kenara itmek gibi bir huyu yok. "Bu iyi olmalı o zaman."

"Oh, öyle." Popomu son bir kez okşuyor ve küçük evimizin uzak tarafına, rulo haline getirilmiş kürklerin kürlenmeyi beklediği yere gidiyor. Merakla, bohçaları karıştırmasını ve deriye sarılmış yassı bir şey çıkarmasını izliyorum. Arkasını dönüyor ve yüzünde bir gülümsemeyle bana uzatıyor.

Bu kadar düşünceli olması beni çok duygulandırdı ve sırtımdan duramıyorum. Özellikle de göçükte neredeyse her şeyimizi kaybettikten sonra eşyalar konusunda çok dikkatli davrandığımız için bir hediye çok iyi hissettiriyor. Aylar sonra bile 'idare etmek' yeni normalimiz haline geldi. Ama hayatta kalacağız, çünkü hep öyle yaparız ve eninde sonunda kaybettiğimiz her şeyi yerine koyacağız. "Emin misin?" Utanarak soruyorum, deri kaplı nesneyi ondan alarak. "Sana verecek bir şeyim yok." Ona çaktırmadan yumuşak, kürklü bir tunik yapıyorum ama bayrama kadar hazır olmayacak.

"Sadece eşim olman bile yeterli bir hediye," diyor ve yüzüme bir öpücük konduruyor.

"Aww, bu çok tatlı. Daha sonra kesinlikle sevişeceksin," diye takılıyorum ve gümbürdeyen khui'm de aynı fikirde görünüyor. Üzerindeki deriyi çekiyorum ve şaşkınlıkla nefes alıyorum.

Bu bir tava. Daha önce kullandığımla tam olarak aynı değil ama benzer şekilde yapılmış. Gemiden kurtarılan kare bir metal parçasına tutturulmuş kemik bir sapı var ve kenarları bir dudak oluşturmak için yukarı doğru bükülmüş. Eski tavamın sapı lehimliydi, ama bu birbirine kenetlenmiş ve yerinde durması için etrafına bir parça deri bağlanmış.

"Beğendiniz mi?" Pashov soruyor. "Har-loh, ayın her birkaç dönüşünde sapı ve deri tangayı değiştirmemiz gerekeceğini söylüyor, ama bunu senin için tekrar elde etmenin ödenecek küçük bir bedel olduğunu düşündüm."

"Harika," diyorum elimi yüzeyde gezdirerek hülyalı bir şekilde. "Ve yemek yapmayı yeniden çok kolaylaştıracak." Ona mutlu bir bakış atıyorum. "Hatırladın mı?"

Başını sallıyor, yüzünde utangaç bir ifade var. "Geri gelen başka bir anı. Onu aldıktan sonra Har-loh'a sana bir tane daha almak istediğimi söyledim. Şanslıydım ki elinde birkaç parça metal kalmıştı."

"Sen harikasin," diyorum ona. Gerçekten duygulandım - sadece şimdiye kadarki en düşünceli, mükemmel hediye olduğu için değil, aynı zamanda daha fazla anısı geri geldiği için. Bu konuda hassas, çünkü istediğinden daha uzun sürdüğü için hayal kırıklığına uğradığını biliyorum, ama birlikteyiz ve mutluyuz ve artık her gece kürklerin içinde birlikte uyuduğumuz için kabusları sona erdi. Son anıları için biraz daha beklemeyi umursamıyorum. Ve eğer onları asla geri alamazsa, artık umurumda bile değil.

Benim Pashov'um var. Önemli olan tek şey bu.

"Eşimi mutlu etmek istedim," diyor basitçe.

"Yapıyorsun. Her gün yapıyorsun." Tabureme bırakıyorum ve kollarımı boynuna dolamak için ilerliyorum. Khui'm öfkeyle mırıldanıyor ve kendimi biraz daha fazla tahrik olmuş hissediyorum - ve bu sadece hediye yüzünden değil. Çünkü o çok düşünceli, harika ve son derece seksi ve bana bakışını seviyorum.

Beni kendine doğru çekiyor ve bedenim onunkine çarptığında göğüslerimin zıpladığını hissedebiliyorum. Onun khui'si de gürültülü ve sikini okşamak için aramıza uzanıyorum. Şimdiden kaya gibi sertleşmişti,

Pantolonunun derisinden bile. "Görüyorum ki birisi eşini bu kadar mutlu ettiği için alacağı ödülü uzun uzun düşünmüş," diyorum şakacı bir şekilde, sesim gırtlaktan gelen bir mırıltıya dönüşüyor.

"Elimde değil. Benim için karşı konulmazsın." Eğiliyor ve nazik bir öpücükle ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor. "Asha'nın oğlumuza bir süre göz kulak olup olamayacağını ve bizi biraz yalnız bırakıp bırakamayacağını sorayım mı?"

"Tavanı ne kadar beğendiğimi sana gösterebilmek için mi?" Gözleri parlıyor. "Evet."

"Size yumurta yaparak mı?"

Ağzı hınzır bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sadece onları midenden yememe izin verirsen."

"Seni tuhaf, sapık adam," diyorum gülerek. "Pazarlığa açık." Beni tekrar öpmek için eğiliyor ve aniden... hissediyorum.

Rezonans.

Benim khui'min gürültülü, hoş uğultusu ton değiştiriyor, daha yüksek, daha ısrarlı hale geliyor. Onunki benimkine yüksek sesle şarkı söylüyor, birleşen şarkı o kadar yüksek ki sanki küçük evimizi dolduruyor ve bedenimi sarsıyor.

Nefes nefese kaldım, ona yapıştım. "Rezonans! Yine mi?"

"Tekrar," o diyor ki Mutlu bir şekilde, ve iddialar benim ağız içinde açgözlü bir öpücük.

Ve Tanrım, sanki yüzüm o öpücüğün öfkesinden eriyecekmiş gibi hissediyorum. Kötücül ve lezzetli, o kadar derin ve ıslak ki tüm bedenimin bir cehenneme dönüştüğünü hissedebiliyorum. Artık ikinci kez olduğu için rezonanstan ne beklemem gerektiğini biliyorum, ama zaman

hissediyorum. Bacaklarımın arasındaki ağrı ısrarcı ve yoğun ve meme uçlarım birkaç saatliğine yalanmak için yalvaran sıkı, ağrıyan küçük tomurcuklar gibi hissediyor.

Pashov beni öperken inliyor. "Sen. İnanılmazsın." Her kelime bir başka ateşli öpücükle noktalanıyor. "Bir yavrumuz daha olacak," diye hayret ediyor. "Bu sefer bir kızımız. Sana benzeyen bir kız."

Kendime engel olamadığım için pantolonunun üzerinden sikini okşayarak gülüyorum. "Ya da başka bir oğul. Sağlıklı olduğu sürece ikisi de benim için sorun değil."

"Ya da ikisi birden, Nor-ah gibi."

"Tamam, yavaş ol koca adam," diye uyarıyorum. "Tavuklarımızı yumurtadan çıkmadan saymayalım."

"Mmm, az önce ne dediğini bilmiyorum ama tahrik edici." Eğildi ve dilini kulak mememde gezdirdi. "O zaman oğlumuzu Asha'ya götürüyem mi, böylece bir sonraki oğlumuzu yapmak için çalışmaya başlayabiliriz?"

Ona yapışıyorum, çünkü dili kulağıma büyülü şeyler yapıyor ve devam ederse aşırı ısınmış bir yapışkan madde birikintisine yığılabiliyim. Durmasını hiç istemediğimden değil. "Ona bir gece kalmasını söyle. O yapamazsa, annen yapar."

Bakışlarımız buluştuğunda gözleri parlıyor. "Sence bütün gece sürer mi?"

"Şey, sadece emin olmak istiyoruz," diyorum nazikçe ve sikine bir vuruş daha yapıyorum. Kavrayışımın altında kaskatı kesilmişti ama kışlık derilerini giyse bile kimse katların altındaki sertliği fark etmeyecekti. "Yine de acele et."

Oğlumuzu ve peştamalının değiştiği küçük çantayı kucağına alırken hiç bu kadar hızlı hareket eden bir adam görmemiştim.

ve oyuncaklarını alıyor ve kapıdan aceleyle çıkmadan önce deri kıyafetlerini giyiyor. Arnavut kaldırımllı, buzlu sokakta ilerleyişini izlerken kıkırdıyorum ve sonra karnıma dokunuyorum.

Başka bir

bebek. Başka

bir kit.

Mükemmel küçük ailem büyüyor ve ben heyecanlıyım. Hayır, kendimden geçtim. Paşov'umun yüzündeki memnun ifadeyi düşünüyorum ve kendi kendime mutlu bir şekilde mırıldanarak kravatımı örgümden kurtarıyorum.

Zaman içinde fark ettim ki anılar sorun değil. Her zaman yenilerini yaratabiliriz. Ve birlikte olduğumuz sürece, her gün sevmek ve mutlu olmak için yeni bir fırsat.

Bazen tek ihtiyacınız olan budur.

YAZARIN NOTU

YAZARIN NOTU

Bütün kitaplar eşit yaratılmamıştır. Bunu hemen şimdi söyleyeceğim. Kalbimde özel bir yere sahip olmadıklarından değil (hepsi öyle) ama bazıları diğerlerinden daha fazla mücadele ediyor.

Son kitaptaki onca heyecanlı olaydan sonra, bu kitabın gerçekten çılgın, aşırı maceralı bir eğlence olmasını istiyordum. Ama öyle olmadı. Olmaya uzaktan yakından yaklaşmadı bile. Birincisi, Stacy ve Pashov hakkında yazmak ve onların acılarını hafifletmek istedim. Ve Stacy en maceracı kadın kahramanlardan biri değil. Hepimiz onun gibi birini tanıyoruz - evde olmaktan ve insanlarla ilgilenmekten son derece mutlu. O bir bakıcı ve bir anne ve böyle olmayı seviyor. Peki stresli bir anneyi vahşi maceralara nasıl zorlayacağım?

Cevap ver: Anlatmazsın. Bırakın hikayeyi nasıl anlatılması gerekiyorsa öyle anlatsın.

Birkaç hafta boyunca bu kare çiviye yuvarlak bir deliğe sığdırmaya çalıştıktan sonra pes ettim ve akışına bıraktım. Daha sessiz bir kitap ama ben böyle kitapları seviyorum. Karakterler arasındaki samimi anları göstermeyi seviyorum ve bazen patlamadan bir molaya ihtiyacımız var.

Bazı heyecan verici kitapların bom-bow'u. Her neyse, Stacy ve Pashov'u yazmayı ve ilişkilerini yeniden nasıl çözdüklerini sevdim. Umarım siz de beğenmişsinizdir :)

Muhtemelen sırada ne ve kim olduğunu merak ediyorsunuzdur. Sanırım Asha olacak. Tam uzunlukta bir roman olur mu bilmiyorum ama Asha'nın anlatılması gereken bir hikayesi var ve bunun yakın zamanda gerçekleşmesi gerekiyor. Daha fazla güncelleme için Facebook'umu takip edin!

Marlene ve Zennek'in kitine hâlâ isim verilmediğini hatırlatan Jan Nessa'ya da teşekkür ederim. Al bakalım!
<3

BUZ GEZEĞENİNİN İNSANLARI BARBARLAR

Barbarın Kalbi'nin sonu itibariyle

ÇİFTLEŞMİŞ ÇİFTLER VE YAVRULARI

VEKTAL (VEHK-TALL) - BU ŞEF . VE SA-KHUI. ÇİFTLEŞTİ
İÇİN
GEORGIE.

GEORGIE - İNSAN KADIN (VE İ N S A N DIŞILERIN GAYRI RESMİ LİDERİ).
EŞİYLE BİRLİKTE ÇİFTE LİDERLİK ROLÜ ÜSTLENMİŞTİR.

TALIE (TAH-LEE) - BEBEK KIZLARI.

MAYLAK (MAY-LACK) - KABİLE ŞİFACISI. KASHREM İLE ÇİFTLEŞTİ.
ESHA VE MAKASH'IN ANNESİ.

KASHREM (CASH-REHM) - EŞİ, AYNİ ZAMANDA BİR DERİ İŞÇİSİ.

ESHA (ESH-UH) - KÜÇÜK KIZLARI. MAKASH (MUH-CASH) - YENİ DOĞAN OĞULLARI.

SEVVAH (SEV-UH) - KABİLE BÜYÜĞÜ, AEHAKO, ROKAN VE SESSAH

OSHEN (AW-SHEN) - KABİLE BÜYÜĞÜ, EŞİ

SESSAH (SES-UH) - EN KÜÇÜK OĞULLARI

EREVEN (AIR-UH-VEN) AVCI, CLAIRE İLE ÇİFTLEŞTİ

CLAIRE - EREVEN İLE ÇİFTLEŞTİ, ŞU ANDA HAMİLE

LİZ - RAAHOSH'UN EŞİ VE AVCISI. ŞU ANDA İKİNCİ KEZ HAMİLE.

RAAHOSH (RAH-HOSH) - EŞİ. BİR AVCI VE KARDEŞİ RUKH.

RAASHEL (RAH-SHEL) - KIZLARI.

STACY - PASHOV İLE ÇİFTLEŞTİ. PACY'NİN ANNESİ, BİR ERKEK BEBEK.

PASHOV (PAH-SHOWV) - KEMLİ VE BORRAN'IN OĞLU, KARDEŞİ FARLI VE SALUKH. STACY'NİN EŞİ, PACY'NİN BABASI.

PACY - BEBEK OĞULLARI.

NORA - DAGESH'IN EŞİ, İKİZLER ANNA VE ELSA'NIN ANNESİ. DAGESH (DAH-ZZHESH) (G SESİ YUTULUR) - EŞİ. A AVCI.

ANNA & ELSA - BEBEK İKİZ KIZLARI.

HARLOW - RUKH'UN EŞİ. BİR ZAMANLAR YAŞLILAR MAĞARASI'NIN 'TAMIRCISI'. RUKH (ROOKH) - ESKİ SÜRGÜN VE YALNIZ. ORIJINAL İSİM MAARUKH. (MAH-ROOKH). RAAHOSH'UN KARDEŞİ. HARLOW'UN EŞİ. RUKHAR (ROO-CAR) - ONLARIN BEBEK OĞLU.

MEGAN - CASHOL'UN EŞİ. YENİ DOĞAN HOLVEK'IN ANNESİ.

CASHOL - (CASH-AWL) - MEGAN'IN EŞİ. AVCI. YENİ DOĞAN HOLVEK'IN BABASI.

HOLVEK - (HAUL-VEHK) - BEBEK OĞULLARI.

MARLENE (MAR-LENN) - İNSAN EŞİM İÇİN
ZENNEK. ANNE İÇİN
ZALENE. FRANSIZCA.

ZENNEK - (ZEHN-ECK) - MARLENE'IN EŞİ. ZALENE'NIN BABASI.

ZALENE - (ZAH-LENN) - MARLENE VE ZENNEK'IN KÜÇÜK KIZLARI.

ARIANA - İNSAN DIŞI. ZOLAYA'NIN EŞİ. ANALAY'IN ANNESİ.

ZOLAYA (ZOH-LAY-UH) - AVCI VE ARIANA'NIN EŞİ. BABASI ANALAY.

ANALAY - (AH-NUH-LAY) - ONLARIN KÜÇÜK OĞLU.

TIFFANY - İNSAN DIŞI. SALUKH İLE ÇİFTLEŞMİŞ VE YENİ HAMİLE.

SALUKH-SAL

(Sah-luke)-

AVCI. SONOF KEMLİ VE
BORRAN, FARLI VE PASHOV'UN KARDEŞİ.

AEHAKO - (EYE-HA-KOH) - GÜNEY MAĞARASININ VEKİL LİDERİ. EŞ
KIRA'NIN OĞLU, KAE'NIN BABASI. SEVVAH VE OSHEN'İN OĞLU, KIRA'NIN
KARDEŞİ.

ROKAN VE SESSAH.

KIRA - İNSAN KADIN, AEHAKO'NUN EŞİ, KAE'NIN ANNESİ. UZAYLILAR
TARAFINDAN KAÇIRILAN İLK KİŞİYDİ VE UZUN SÜRE KULAK TERCÜMANI
TAKTI.

KAE (Kİ - 'SINEK' İLE KAFİYELİ) - YENİ DOĞAN KIZLARI.

KEMLİ - (KEMM-LEE) KADIN YAŞLI, SALUKH, PASHOV VE FARLI'NIN
ANNESİ

BORRAN - (BORE-AWN) EŞİ, BÜYÜĞÜ

JOSIE - İNSAN KADIN. HAEDEN İLE ÇİFTLEŞMİŞ VE YENİ HAMİLE.

HAEDEN (HI-DEN) - AVCI. DAHA ÖNCE ZALAH İLE EŐLEŐTİ ANCAK EŐLEŐME TAMAMLANAMADAN KHUI HASTALIĞINDA (KHUI İLE BİRLİKTE) ÖLDÜ. şİMDİ JOSIE İLE ÇİFTLEŞTİ.

ROKAN (ROW-CAN) - SEVVAH VE OSHEN'İN EN BÜYÜK OĞLU. AEHA KO VE SESSAH'İN KARDEŞİ. YETİŞKİN ERKEK AVCI. şİMDİ LİLA İLE ÇİFTLEŞTİ. 'ALTINCI' HISSİ VAR.

LİLA - MADDIE'NİN KIZ KARDEŞİ. İŐİTME ENGELLİ. ROKAN'A REZONANSA GİRDİ.

HASSEN (HASS-EN) - AVCI. DAHA ÖNCE SÜRGÜN EDİLMİŞ. YENİ ÇİFTLEŞTİ MADDİE.

MADDİE - LİLA'NİN KIZ KARDEŞİ. İKİNCİ KAZADA BULUNDU. YENİ ÇİFTLEŞTİ HASSEN.

EVLENMEMİŐ YAŞLILAR

DRAYAN (DRY-ANN) - YAŞLI.

DRENOL (DREE-NOWL) - YAŞLI.

VADREN (VAW-DREN) - YAŞLI.

VAZA (VAW-ZHUH) - DUL VE YAŞLI. KADINLARI SÜZMEYİ SEVER.

ÇİFTLEŞMEMİŞ DIŞILAR

ASHA (AH-SHUH) - HEMALO'DAN AYRILMIŞ. YAŞAYAN ÇOCUĞU YOK.

FARLI - (FAR-LEE) GENÇ KIZLARI. ERKEK KARDEŞLERİ
SALUKH VE PASHOV. CHAHM-PEE (CHOMPY) ADINDA EVCİL BİR
DVISTI VARDIR.

EŞLEŞMEMİŞ AVCILAR

BEK - (BEHK) - AVCI. HARREC

(HAIR-EK) - AVCI.

TAUSHEN (TOW -INEK- SHEN İLE KAFİYELİ) - AVCI.

WARREK (WAR-EHK) - KABİLE AVCISI VE ÖĞRETMEN. EKLAN'IN OĞLU
(ŞİMDİ VEFAT ETTİ).

HEMALO (HEE-MAH-LO) - ASHA'DAN AYRILMIŞTIR.

BUZ GEZEGENİ BARBARLARI OKUMA LİSTESİ!

Hepiniz Buz Gezegeni Barbarları'na yetiştiniz mi? Tazelemeye mi ihtiyacınız var? Ödünç almak ya da satın almak için tıklayın ve kitabın tadına varın (ya da rafınıza ekleyin)!

[Buz Gezegeni Barbarları - Georgie'nin Hikayesi](#)
[Barbar Uzaylı - Liz'in Hikayesi](#)
[Barbar Aşık - Kira'nın Hikayesi](#)
[Barbar Madeni - Harlow'un Hikayesi](#)
[Buz Gezegeni Tatili - Claire'in Öyküsü](#)
(novella) [Barbarın Ödülü - Tiffany'nin Öyküsü](#)
[Barbarın Eşi - Josie'nin Öyküsü](#)
[Barbarın Bebeğine Sahip Olmak - Megan'ın Öyküsü](#) (kısa öykü)
[Buz Bebekler - Nora'nın Öyküsü](#) (kısa öykü)
[Barbarın Dokunuşu - Lila'nın Hikayesi](#)
[Sakinlik - Maylak'ın Hikayesi](#)
[Barbarın Evcilleştirilmesi - Maddie'nin Hikayesi](#)
[Artçı Sarsıntılar](#)
[Barbarın Kalbi - Bu kitap!](#)

Sıradaki...???

RUBY REC - VAHŞİ MAFYA PRENSİ!

Vahşi Mafia Prensi

Bu normal tavsiyelerimden biraz farklı çünkü ateşli, seksi bir çağdaş kötü çocuk. Ama bence çok seveceksiniz ve Annika Martin'in yazılarını da çok seveceksiniz (ben seviyorum). Bir göz atın! Vahşi bir kahraman, harika bir kadın kahraman ve bolca buhar var.

(Kindle Unlimited'ta yok ama bir deneyin!)

KIRO NEREDE?

O, BÜYÜK BİR MAFYA IMPARATORLUĞUNUN VARISI OLAN KAYIP
DRAGUSHA KARDEŞTİR; ZEKİ, VAHŞİ VE SON DERECE VAHŞİDİR... VE
KAYIPTIR.

YILLARDIR.

ANN

BEN DE, BİR GİZLİ ARAŞTIRMA YAPIYORDUM.

FANCHER AKIL HASTALARI VE TEHLİKELİLER ENSTITÜSÜ, AMA BEN
HASTA 34'Ü AKLIMDAN ÇIKARAMIYORUM. ŞAŞIRTICI DERECEDE GENÇ VE
MUHTEŞEM, AMA SADECE BU DEĞİL. YATAĞA ÇOK SIKI BAĞLANMIŞ. VE

ÜZERİNDE NE BİR İSİM NE DE BİR SUÇ GEÇMİŞİ VAR.

GRAFİK. BU İNSANLAR NE SAKLIYOR? MUHABİR İÇGÜDÜLERİM ÇIĞLIK
ATIYOR.

DIĞER BİR ŞEY DE ŞU: BURADAKI ĀALIŐANLAR ONUN
KAFASINDA TEK BİR DÜŞÜNCE OLMADIĞI İĀIN SAKINLEŐMIŐ, AMA KIMSE
BAKMAZKEN BENİ İZLEDİĞİNİ YAKALIYORUM. ODAYA GİRDİĞİMDE
ARAMIZDAKİ BAĞ CİZİRDİYOR. GÖZLERİMİZ BULUŞTUĞUNDA, BİLİYORUM
Kİ

BENİ HİĀ KİMSENİN ANLAMADIĞI BİR ŞEKİLDE ANLIYOR.
EDITÖRÜMÜN EMİRLERİNE UYMAM GEREKİYOR, BENİM DE SİRLARIM VAR.
-AMA 34 NUMARALI HASTAYLA İLGİLİ HER ŞEY ŐÜPHELİ. NASIL
ARAŐTIRMAM?

RUBY REC - ÇOK ÖZEL BİR BARBAR HİKAYESİ ÇOK YAKINDA!

Bu kitap henüz çıkmadı, ama onu beklemenizi istiyorum.
Bence bayılacaksınız. Bizi izlemeye devam edin, çünkü bu
kitap hakkında çok konuşacağım! Fantastik
romantizm ve acımasız, lezzetli bir barbar kahraman. Ben
de varım!!

Milla Vane'in İNTİKAM'ı

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Buz Gezegeni Barbarları, Ayı Isırıkları veya Ruby Dixon'ın diğer kitapları hakkında daha fazla bilgi için beni [Facebook'ta beğenin veya yeni çıkan bültenime abone olun.](#)

Okuduğunuz için teşekkürler!

<3 Ruby

SIKICI TELIF HAKLARI

Telif Hakkı © 2016 Ruby Dixon tarafından

Bu kitap bir kurgu eseri. Biliyorum, biliyorum. Büyük mavi uzaylılar hakkında bir kitabın kurgu olduğunu düşünün, ama öyle. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve oldukça şık olacaktır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz.